

Giới thiệu Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc

Đến với truyện Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc của tác giả Nhu Nạo Khinh Mạn, đọc giả sẽ cảm nhận về thân phận người phụ nữ trong thời cổ đại, đặc biệt là phận hồng nhan phải trải qua nhiều gian truân với bao cảm dỗ trong cuộc sống.

Nàng là Thảm Mẫu Đơn, một nữ nhân tuyệt sắc được nhiều người ngưỡng mộ bởi tâm lòng bồ tát, nhưng cuối cùng lại kết phu thê với Cùng quân tử, một người bên ngoài thì khiêm tốn nhưng bên trong lại là một ngụy quân tử. Vì phá hoại gian tình của hắn cùng nữ nhân bên ngoài mà cuối cùng nàng lại bị hại chết, ngay cả đệ đệ vì trả thù mà phải có kết cục bi thảm. Ông trời cho nàng cơ hội trọng sinh về thời điểm phụ thân còn khỏe mạnh, đệ đệ còn nhỏ tuổi và nàng chưa gả cho ngụy quân tử. Mời các bạn đón đọc truyện để cảm nhận về thế giới đầy bất công dành cho người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Gian phòng bên bàn trang điểm, Thảm Mẫu Đơn cầm trong tay mi thạch, quay về gương đồng cẩn thận về một đôi lông mày tinh tế, nhìn thấy phía trên lông mày bên phải là một vết sẹo chỉ rộng một tấc, ngón tay về lông mày dùng một chút, nhẹ nhàng thả mi thạch trong tay ra, ngón tay trở vuốt lên vết sẹo đỏ sạm xấu xí kia, nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì, viền mắt có chút ửng đỏ.

Nàng nhẹ nhàng nhíu mày, dùng ngón tay trở vuốt ve vết sẹo xấu xí kia. Lúc đang vuốt ve, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, một giọng nói mềm mại vang lên, "Đại nãi nãi, đại gia nói, ngài nếu đã rửa mặt xong đi lên thư phòng ngài ấy một chuyến, đại gia có chuyện tìm ngài."

Thảm Mẫu Đơn vội vàng đem tóc mái che đi lông mày cùng vết sẹo xấu xí kia, quay đầu hướng phía phía sau cửa phòng nói: "Thanh Trúc, người đi nói với đại gia một tiếng, ta lập tức sẽ đến."

"Vâng, đại nãi nãi." Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân của Thanh Trúc dần xa.

Thảm Mẫu Đơn quay về gương đồng soi mấy lần, nhìn thấy tóc trên trán đã đem vết sẹo kia che xong lúc này mới đứng dậy sửa sang lại xiêm y, ôm lấy hộp com trên bàn, mở cửa đi đến thư phòng. Vòng qua mấy tầng sân, đi tới Tây Viện có chút hẻo lánh trong phủ, phu quân thông minh hiếu học, thời điểm ở thư phòng đọc sách nghĩ chuyện phải thật yên tĩnh, vì lẽ đó thư phòng thiết lập tại Tây viện trong phủ. Mấy ngày nay phu quân vì lo nghĩ cho cả phủ sau này vẫn ăn ngủ không yên, mấy ngày nay vẫn ở trong thư phòng hàng đêm. Thảm Mẫu Đơn nâng hộp com trong tay vẫn còn ấm, thầm nghĩ hai ngày trước lúc nhìn thấy phu quân, thấy phu quân đã gầy gò không ít, sau này nhất định phải làm cho phu quân ăn nhiều một chút mới tốt.

Đi tới Tây viện hẻo lánh, Thảm Mẫu Đơn mơ hồ nhìn thấy trong một sân rừng cây, đây là một sân rất nhỏ, bên trong cũng bất quá chỉ có ba gian phòng, một gian là thư phòng của phu quân, một gian phòng phu quân ngày thường dùng để nghỉ ngơi, một gian khác là của nha hoàn. Trong ngày thường bên người phu quân cũng chỉ có nha đầu Thanh Trúc, Thanh Trúc là nha đầu chuyên hầu hạ phu quân đọc sách, thường ngày đều là ở tiểu viện, vì lẽ đó Thảm Mẫu Đơn gả vào La gia đã một năm đối với Thanh Trúc vẫn không thể nào quen thuộc.

Bước nhẹ chân xuyên qua rừng cây đi vào ngôi nhà nhỏ bên trong, ngày thường Thanh Trúc đều an tĩnh chờ ở trong nhà nay lại nhìn thấy, Thảm Mẫu Đơn cũng không suy nghĩ nhiều, mang theo hộp com bước lên bậc thang đi dưới mái hiên, đang muốn gõ cửa, bên trong truyền tới một giọng nữ mềm mại quen thuộc:

"La đại ca, ô ô ô. Trước đó vài ngày kinh nguyệt không đều, trong lòng sầu lo vạn phần, mấy ngày trước tìm Lang trung chẩn mạch, nhưng không nghĩ. . . Nhưng không nghĩ là mang thai. La đại ca, bây giờ. . . Bây giờ muội không còn mặt mũi nhìn người, nên làm thế nào đây, ô ô ô."

Tay Thảm Mẫu Đơn giờ giữa không trung, trên mặt thoáng qua một tia nghi hoặc, đây không phải thanh âm của Nguyệt Nhi sao? Nơi này là thư phòng của phu quân, Nguyệt nhi sao lại ở chỗ này?

Giọng nữ mềm mại bên trong không phải ai khác, là bằng hữu tốt từ nhỏ đến lớn của nàng Diêu Nguyệt, giao tình của hai người đã gần mười năm, sau khi nàng quen biết La Nam, sau đó là tháng ngày ba người quen biết, giao tình Nguyệt nhi với La Nam rất tốt, hai người cũng vẫn luôn là huynh muội, Thảm Mẫu Đơn trong lòng cũng là vui mừng vạn phần, dù sao cả hai đều là người mà nàng yêu quý.

Sau khi thành thân cùng La Nam, Nguyệt nhi cũng thường xuyên đến La phủ hỏi thăm nàng cùng La Nam, chỉ là chưa từng một mình tới thư phòng của La Nam, đây là chuyện gì đây? Thảm Mẫu Đơn bỗng nhiên lại nhớ tới vừa nãy bạn tốt nói kinh nguyệt tắt hẳn, mời Lang trung bắt mạch là mang thai. Nguyệt Nhi có bầu? Nhưng là, Nguyệt Nhi chưa kết hôn, còn nữa chuyện như vậy sao sẽ báo cho phu quân của mình?

Chà lẽ.sắc mặt Thảm Mẫu Đơn tái nhợt, môi run lên, tay trái hơi run run, nàng thu tay trái, ôm chặt lấy hộp com đang toả ra hơi ấm trong lòng, chỉ cảm thấy hơi nóng đem tâm nàng hun đến nóng bỏng, đau đớn, hô hấp có chút dừng lại. Sắc mặt nàng trắng bệch nghe thanh âm La Nam bên trong vang lên "Nguyệt Nhi, nàng làm sao lại bất cẩn như vậy? Mỗi lần không phải đều dặn nàng nhất định phải uống canh sao? Hôm nay là lúc mẫu chốt La phủ một bước lên mây, thời điểm như thế này ta căn bản không thể cưới vợ bé hoặc là đuổi Mẫu Đơn cưới nàng vào cửa. Nếu không. Nếu không trước hết phá thai đi, nàng chờ ta một năm, ta chắc chắn sẽ cưới nàng vào cửa."

Bên trong lại vang lên tiếng khóc của Diêu Nguyệt , tựa hồ muốn nói cái gì đó, chỉ là Thẩm Mầu Đôn nghe không nổi nữa, nàng chỉ cảm thấy lỗ tai vang lên ong ong, trong đầu trống rỗng, toàn thân phát lạnh, cũng không còn khí lực đi nắm chặt hộp com trong lòng, khí lực toàn thân trong một khắc bị rút đi hết. Nàng cảm thấy âm một tiếng đồ vật đập vào bàn chân, thứ chất lỏng ấm áp kia bắn tung tóe khắp trên bàn chân. Nàng cúi đầu, sững sờ đến nhìn chác đồ đầy đất.

Bên trong phòng hai người nghe thấy âm thanh ngoài cửa, sắc mặt biến đổi lớn. La Nam nhanh chóng đi đến phòng cạnh cửa, kéo cửa ra, liền nhìn thấy Thẩm Mầu Đôn mặt xám ngắt, hần nhủ này lại, không kiên nhẫn đưa tay kéo Thẩm Mầu Đôn vào phòng.

Nhìn Thẩm Mầu Đôn mặt cắt không còn giọt máu, trên mặt Diêu Nguyệt thoáng qua qua một tia hoảng loạn, kinh hoàng luống cuống quay đầu nhìn La Nam.

La Nam cố gắng đè xuống tức giận trong lòng, bây giờ là thời khắc mấu chốt hần nổi bật hơn mọi người , hần tuyệt đối không thể phạm sai lầm lúc này , vì lẽ đó nhất định phải trước tiên dỗ Mầu Đôn, đè xuống sự thiếu kiên nhẫn trong lòng, hần đưa tay nắm chặt tay Thẩm Mầu Đôn, ôn nhu nói: "Mầu Đôn, sao nàng lại tới đây? Cũng không để Thanh Trúc thông báo một tiếng."

Thẩm Mầu Đôn ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, nàng nhìn La Nam, trong mắt bất an, sợ hãi, luống cuống cùng tuyệt vọng đan xen vào nhau, nàng đột nhiên bắt được tay hần, khàn giọng nói: "Người. Các người. Tại sao phải đối xử với ta như vậy? Ta đến cùng đã làm sai điều gì?"

La Nam đang muốn khuyên bảo, bên cạnh là Diêu Nguyệt sắc mặt bất an, liền nhào tới trước mặt Thẩm Mầu Đôn quỳ xuống, lệ tuôn như suối, "Mầu Đôn, xin lỗi, xin lỗi, đều là lỗi tại ta, nhưng là ta là thật sự yêu La đại ca, ta cũng không muốn biến thành như vậy, ta cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy. Nhưng ta đã mang thai hài tử của La đại ca , ta. Ta thật sự là không có cách nào , Mầu Đôn, xin lỗi, van cầu tác thành cho ta cùng La đại ca đi."

"Hức." Thẩm Mầu Đôn nấc lên tựa như khóc tựa như cười, "Tác thành các người? Các người. Các người. Ta coi các người là người thân yêu nhất , các người." Nàng nói qua một hồi rồi cuộc nói không được nữa, cả người run rẩy, nàng chưa từng có nghĩ tới có một ngày nam nhân nàng yêu nhất sẽ cùng với nàng bạn thân tốt nhất chốn khuê phòng ở cùng nhau, thậm chí. Thậm chí trong việc này, nàng không hiểu nàng móc tim móc phổi đối với bọn họ vì sao lại đối lấy phản bội.

Nước mắt Diêu Nguyệt rơi trên mặt đất, nàng ngẩng đầu bi thương nhìn Thẩm Mầu Đôn, quỳ rạp trên mặt đất rồi đi tới ôm lấy chân Thẩm Mầu Đôn, "Mầu Đôn, Mầu Đôn, xin lỗi,. Người đối với ta như vậy tốt, van cầu người tác thành cho ta có được hay không."

Thẩm Mầu Đôn giờ khắc này không có nửa phần khí lực, nào chịu nổi cái ôm của Diêu Nguyệt, chỉ cảm thấy mất thăng bằng, thân thể nghiêng ngã xuống phía cạnh bàn ,sau cùng nàng chỉ ý thức đau đớn cùng với tiếng thét chói tai của Diêu Nguyệt .

~~~~~

Thẩm Mầu Đôn không biết lúc nào mình tỉnh lại , loại tỉnh lại này cùng thường ngày có chút không giống nhau lắm, dường như không có thân thể giống như vậy, cái gì đều không cảm giác được, không cảm giác được đau đớn, không cảm giác được tim đập, thân thể nhẹ nhàng . Bên tai truyền đến thanh âm hốt hoảng của Diêu Nguyệt "Ô ô ô. . . . . La đại ca, ta hại chết Mầu Đôn rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. . . . ."

Nàng nương theo âm thanh nhìn sang, Diêu Nguyệt run rẩy trốn ở phía sau La Nam, La Nam cau mày, trên khuôn mặt dễ nhìn không che dấu được buồn bực,tâm mắt hai người đều tụ tập trên đất trên người cô gái mặc quần áo màu vàng nhạt , nữ tử nằm trong vũng máu. Nhìn dung nhan cô gái kia, Thẩm Mầu Đôn bỗng nhiên liền ngậy ngấn cả người, nhìn không được run rẩy, cô gái nằm trên đất kia rõ ràng chính là nàng. Có thể. . . . . Nhưng vì cái gì nàng còn có thể nhìn thấy thân thể của chính mình?

Nàng chết rồi, nàng dĩ nhiên là chết rồi, bây giờ bất quá chỉ là một phần hồn phách bồng bềnh trên không mà thôi, Thẩm Mầu Đôn vô số lần nhích lại gần cơ thể của mình, ngón tay xuyên thấu thân thể của chính mình, nàng rốt cuộc hiểu rõ là thế nào một chuyện.

Nàng cũng không tiếp tục giãy dụa, lẳng lặng nhìn thân thể của chính mình, nghe La Nam để Diêu Nguyệt đi về trước, nghe tiếng bước chân Diêu Nguyệt rời đi, nhìn La Nam sửa sang lại quần áo, hoang mang ra ngoài gọi người, nhìn thư phòng nhỏ nhỏ một đám đông người tràn vào, nhìn bố chồng mẹ chồng la hét xúi quẩy, nhìn người khác di chuyển thân thể của nàng, dọn dẹp vết máu trên đất .

Nhìn thân thể của nàng bị cho vào quan tài, chôn cất, nhìn tiểu đệ cùng cha khác mẹ thương tâm gào khóc khóc rống.

Nhìn La Nam an ủi Diêu Nguyệt, phá thai nhi trong bụng nàng ta , nhìn Diêu nhi tuy rằng bất mãn, thế nhưng bởi vì hần cam kết rất vui mừng uống thuốc, phá thai.

Nhìn La Nam từng bước một bước lên mây, cưới vợ sinh con, nạp Diêu Nguyệt làm thiếp thất.

Nhìn tiểu đệ tới cửa tra hỏi hai người, lại bị hạ nhân La gia đuổi ra khỏi cửa, nhìn tiểu đệ lần lượt tới cửa, mãi đến tận cuối cùng trong ngõ hẻm âm u bị người ta cắt đứt chân, ở trong ngõ hẻm lạnh giá một đêm, bị đóng cứng chết.

Nhìn triều đại hưng suy, nhìn cái triều hoán đại, nhìn thiên hạ từng ngày từng ngày thay đổi, nhìn khói thuốc súng, chiến loạn, cách mạng, cải cách, từng toà từng toà phế tích trở thành toà lâu cao lớn, nhìn thế gian này tang thương biến đổi lớn, nhìn hết thấy dương mưu âm mưu , nham hiểm buồn nôn, giáo hoạt gian trá của thế gian này .

Nàng từ lúc mới bắt đầu hồn bay phách lạc đến cuối cùng tê dại không có cảm giác nào, nàng thậm chí không biết mình đến cùng tại thế gian phiêu đảng bao nhiêu năm, đã sớm không có cảm giác nào, thậm chí cũng không biết tất cả là chuyện gì xảy ra, nàng coi chính mình sắp sửa vĩnh viễn, vĩnh viễn như

thể bỗng bình,phiêu du nhưng đột nhiên cảm giác trong đầu truyền đến từng trận đau nhức, ý thức rơi vào trong bóng tối.

Nàng nghĩ, trước những kia trí nhớ mơ hồ,người mơ hồ , tình thân mơ hồ , tất cả những gì chứng kiến đến tột cùng là thật hay giả, kỳ thực, hết thảy tất cả bất quá là một giấc mơ của nàng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Thẩm Mẫu Đơn lại mơ tới một khắc sắp chết đó , Diêu Nguyệt ôm chặt hai chân nàng,dùng lực thật lớn, thân thể tiều tụy của nàng do không chịu nổi mà hướng phía góc bàn ngã xuống, lòng mày truyền tới một trận đau nhức, cùng với vẻ mặt giải thoát của La đại gia. Thẩm Mẫu Đơn ôm chặt ngực, mồ hôi đầm đìa từ trên giường ngồi dậy, trong căn phòng mờ tối, vẻ mặt của nàng mờ mịt không rõ, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở gấp gấp.

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu nhìn về phía cửa, ngoài cửa sổ chân trời nổi lên tia sáng màu bạc, bên trong phòng mơ hồ có chút ánh sáng. Thẩm Mẫu Đơn mê man nhìn trang trí bên trong phòng, gian phòng tuy rằng không lớn, nhưng rất sẽ sạch sẽ, trang trí bên trong vẫn tính là tinh xảo, đây chính là khuê phòng của nàng mười mấy năm trước? Thời gian trôi qua quá lâu, Thẩm Mẫu Đơn thực sự có chút không nhớ rõ, tình lại mấy ngày nay nàng vẫn luôn mê mang, không hiểu rõ cuộc mọi chuyện ra sao, tuy rằng ký ức mơ hồ, thế nhưng nàng nhớ rất rõ ràng, nàng đã chết, bị bạn tốt của mình hại chết, tình cảnh trước khi chết mấy ngày nay đều xuất hiện trong giấc mộng của nàng ——

Thẩm Mẫu Đơn giờ tay mê man sờ sờ bị lông mày, luôn cảm thấy có chuyện gì đó bị nàng cho vào quên lãng .

Thẩm Mẫu Đơn ngồi ở đầu giường nghĩ đến hồi lâu cũng không nhớ ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trong đầu là một mảnh ký ức hỗn loạn, đã sắp giờ mảo, nàng cũng không ngủ được, đứng dậy xuống giường, ngoài cửa lập tức vang lên tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, người đã tỉnh rồi?"

Thẩm Mẫu Đơn ừ một tiếng, "Tỉnh rồi, em mau vào đi."

Tư Cúc là nha hoàn của nàng.

Thẩm gia tổng cộng ba chi, cha nàng Thẩm Thiên Nguyên là con thứ của chi thứ ba trên còn có hai con vợ cả chi nhất cùng chi thứ hai, tổ tiên Thẩm gia cũng làm quan , sau đó liên dần dần sa sút, nói trắng ra là, bây giờ Thẩm gia chính là một nhà nghèo xuống dốc.

Bây giờ chủ nhà vẫn là tổ mẫu cùng tổ phụ của Thẩm Mẫu Đơn, cha nàng là con thứ, nên cũng không được lão thái thái ưa thích, phân cho bọn họ một sân hẻo lánh, một nha đầu hầu hạ là Tư Cúc, gã sai vặt Lục nhị, còn một người khác là Lão Bà Tử, bà lão này nói là hầu hạ các nàng, chẳng bằng nói là dùng để theo dõi thay lão thái thái , bởi vậy cha nàng nói không dùng được bà lão từ này.

Tư Cúc đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn đang ngồi bên mép giường, trên người chỉ khoác một cái áo mỏng manh , bụng chầu gối trong tay đặt xuống bên cạnh giá gỗ, đi tới đem áo mặc thêm vào cho nàng, "Tiểu thư, người vừa mới khỏi phong hàn, không chịu nổi khí lạnh, sáng sớm khí trời vẫn rất lạnh, người nên đem xiêm y mặc vào.Bếp lò trên bếp đang đun thuốc, nô tỳ trước tiên hầu hạ người rửa mặt, đem thuốc bụng lên, uống thuốc xong, tiểu thư hẳn là có thể khỏi hẳn."

Từ khi tỉnh lại mấy ngày trước đây, Thẩm Mẫu Đơn liền ngã bệnh, nằm trên giường mấy ngày, uống mấy ngày thuốc, cho đến hôm nay thân thể mới xem như là tốt lên một chút, nàng gật gật đầu, dè lại tay Tư Cúc, "Ta tự mình đi, em đem thuốc bụng lại đây là được, đúng rồi, cha cùng tiểu đệ đã dậy chưa?"

Tư Cúc cười nói: "Tam lão gia đã thức dậy, đang trong thư phòng, Hoán thiếu gia còn chưa rời giường "

Nhìn Tư Cúc ra ngoài, Thẩm Mẫu Đơn mặc xiêm y, rửa mặt, mới vừa hết bận,một lúc sau Tư Cúc đã bụng chén thuốc cùng một đĩa mứt nhỏ đến.Mắt Thẩm Mẫu Đơn nhìn đĩa mứt nhỏ trên bàn, trong lòng có chút ê ẩm, mứt này là mấy ngày trước đây nàng sinh bệnh cha đi mua về. Bọn họ chỉ là con thứ, tháng ngày này sống rất là khổ sở,tiền bạc trong tay cũng không có nhiều, cha thường ngày bớt ăn bớt mặc, nhưng đối với nàng cùng đệ đệ vô cùng tốt , biết nàng từ nhỏ đã sợ uống thuốc, lập tức đi mua mứt tốt nhất về cho nàng ăn.

Nghĩ tới kiếp trước cha cuối cùng rơi vào cảnh tuổi già cô đơn không nơi nương tựa, Thẩm Mẫu Đơn liền cảm thấy ngực đau đớn , nàng cũng minh bạch, mặc kệ bao lâu, đã trải qua việc gì, phần tình thân này vẫn luôn chôn nơi sâu nhất trong tâm nàng,vừa chạm vào, liền cảm thấy đau xót.

"Tiểu thư, mau uống thuốc đi."

Thẩm Mẫu Đơn tiếp nhận chén thuốc,cầm chén uống từng ngụm từng ngụm, không có chút dừng lại, thả chén xuống, miệng đắng ngắt. Nghĩ tới tháng ngày không thấy ánh mặt trời(ý chỉ bao tháng ngày chỉ làm cô hồn ấy à) Thẩm Mẫu Đơn cảm thấy sống trên đời là một sự hưởng thụ, chỉ ít mình còn tồn tại thế gian này .

"Tiểu thư, người thật là lợi hại, uống thuốc đắng như vậy lông mày cũng không nhíu một cái, có muốn ăn hay không viên mứt?" Tư Cúc cầm mứt trong tay đưa tới trước mặt Thẩm Mẫu Đơn, trong lòng cũng có một tia nghi hoặc, tiểu thư từ mấy ngày trước sinh bệnh dường như biến thành người khác vậy,

nàng từ nhỏ đã theo tiểu thư, tiểu thư ngày thường sinh bệnh sợ nhất là uống thuốc, một chén thuốc thường có thể kéo dài tận nửa khắc mới uống xong, uống một hớp còn nhất định phải ăn một viên mứt. Nhưng hôm nay tiểu thư lại có thể lỏng mảy cũng không nhịu một cái đem một chén thuốc uống hết một hơi.

Thẩm Mầu Đôn cầm viên mứt để vào trong miệng, mùi vị cay đắng trong miệng lập tức bị mùi vị thơm ngọt của mứt ép xuống.

Tư Cúc nghĩ hay là tiểu thư hiểu chuyện hơn trước, liền không nghĩ nhiều gì nữa, liếc nhìn đĩa mứt nhỏ trong tay, hỏi, "Tiểu thư, có muốn ăn nhiều hơn mấy viên không?"

Thẩm Mầu Đôn lắc đầu, "Không cần, chờ A Hoán tỉnh rồi, mang đĩa mứt này mang cho cho đệ ấy đi."

Sau khi Tư Cúc bung chén thuốc cùng mứt rời khỏi đây, Thẩm Mầu Đôn nâng một quyển sách ngồi trên giường trúc cạnh cửa sổ, nhìn một hồi lâu sách vẫn còn dừng lại ở một trang, hiển nhiên tâm tư cũng không đặt trên sách. Qua một hồi lâu, nàng mới lộ ra một nụ cười, trong lòng suy nghĩ, cha cùng em trai vẫn còn sống, thật là tốt, mà nàng cũng vẫn chưa có gả cho La đại gia, tuy nói hai người đã đính hôn, nhưng còn một năm, nàng sẽ tìm tới cơ hội giải trừ hôn ước.

Nghĩ một hồi, Thẩm Mầu Đôn tâm dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu nghiền ngẫm đọc quyển sách trên tay, một lát sau Tư Cúc ở bên ngoài gõ cửa, "Tiểu thư, đã chuẩn bị tốt điểm tâm rồi, người mau đi dùng cơm, Tam lão gia cùng Hoán thiếu gia cũng đã đến."

Thẩm Mầu Đôn để sách xuống, đứng dậy đi mở cửa, theo Tư Cúc đi tới đại sảnh, cha Thẩm Thiên Nguyên cùng đệ đệ Thẩm Hoán đã ngồi vào bàn, Thẩm Hoán thấy nàng vẫy vẫy tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn là không che dấu được ý cười, "Tỷ tỷ, mau tới đây ngồi xuống."

Thẩm Mầu Đôn bước nhanh tới bên cạnh Thẩm Hoán ngồi xuống, đối diện Thẩm Thiên Nguyên cười "Cha. . . . ." Lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Hoán, dịu dàng kêu một tiếng A Hoán.

"Tỷ tỷ, mau uống cháo." Thẩm Hoán nói qua đem một bát cháo trắng hàm như tới trước mặt Thẩm Mầu Đôn, Thẩm Mầu Đôn nhìn chén kia cháo trắng kia, trong lòng càng chua xót, cha tình nguyện một mình ở bên ngoài khổ cực kiếm tiền, nhưng xưa nay không hà khắc nàng cùng A Hoán về chuyện ăn uống.

Ba người ăn xong điểm tâm, Tư Cúc thu dọn bàn, ba người nói chuyện, Thẩm Thiên Nguyên từ trong lòng ngực móc ra một bọc vải bông, mở ra, bên trong là cây trâm vàng có tua rua, hình hoa mai, tua rua bằng vàng rất đẹp, ở giữa nam một viên trân châu không lớn lắm, hình thức tinh xảo. Thẩm Thiên Nguyên đem cây trâm đưa cho Thẩm Mầu Đôn, cười nói: "Ngày mai chính là lễ cập kê của Mầu Đôn, đây là cha tặng lễ vật cho con."

Thẩm Mầu Đôn nhìn cây trâm trước mắt, lúc này mới nhớ tới trước đây cha nàng Thượng Nhất Thế cũng đưa cho nàng một cái cây trâm như vậy, cây trâm này là do cha làm ra, trên đời gần như không tồn tại cây thứ hai. Cập kê ngày đó nàng mang theo, nghĩ cho La Nam xem, sau đó có chuyện xảy ra. Diêu Nguyệt nhìn trộm cây trâm này, cầu nàng đưa cho nàng ta, nàng thấy vậy liền đưa cho Diêu Nguyệt, sau đó hai người cùng đi gặp La đại gia, La gia đại gia khen Diêu Nguyệt mang cây trâm đẹp đề hào phóng. Nghĩ tới đây, Thẩm Mầu Đôn nở nụ cười tự giễu.

"Tỷ tỷ, cha đưa cho tỷ lễ vật, tỷ còn không mau mau nhận lấy, A Hoán

cũng có lễ vật cho tỷ."

Thẩm Hoán Hoán nhìn Thẩm Mầu Đôn có chút thất thần, Thẩm Mầu

Đôn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên nở nụ cười, tiếp nhận cây trâm trong tay ông, "Cảm tạ cha, cây trâm này thật là đẹp mắt, nhất định là cha tự mình làm, con nhất định sẽ bảo quản tốt."

Thẩm Thiên Nguyên cười nói: "Đứa nhỏ ngốc, bảo quản làm cái gì, ngày

mai chính là lễ cập kê của con, trang phục đã chuẩn bị tốt, mang cây trâm này đi theo Nguyệt Nhi chơi vui một ngày." Diêu Nguyệt là khuê mật của

Thẩm Mầu Đôn từ nhỏ, thường xuyên đến Thẩm gia tìm Thẩm Mầu

Đôn, Thẩm Thiên Nguyên đối với Diêu Nguyệt cũng coi như là quen thuộc.

Nụ cười của Thẩm Mầu Đôn trở nên cứng ngắc, bất quá vẫn gật đầu, nàng nghe Tư Cúc nói qua lúc nàng sinh bệnh mấy ngày nay Diêu Nguyệt mỗi ngày đều đến thăm, có điều nàng cũng không muốn thấy mặt Diêu Nguyệt, vì thế ra lệnh cho Tư Cúc.

"Tiểu thư, tiểu thư Nguyệt Nhi lại tới, hôm nay thân người đã tốt hơn, tiểu thư có muốn để Nguyệt Nhi tiểu thư đi vào không?" Tư Cúc cũng

không biết tâm tư tiểu thư, chỉ cho rằng tiểu thư không muốn đem phong hàn lây cho bạn tốt, lúc này mới không cho bạn tốt tới cửa.

Thẩm Mầu Đôn suy nghĩ một chút liền gật đầu, "Được, em dẫn nàng đi khuê phòng của ta đi." Nói qua lại quay đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Hoán nói: "Cha, A Hoán, con trở về phòng trước, chờ. . . . . Chờ nàng đi rồi tỷ lại tìm A Hoán."

Thẩm Hoán cười nói: "Tỷ tỷ mau đi đi, không nên để Nguyệt Nhi tỷ chờ."

Thẩm Mầu Đôn bước chân hơi ngưng lại, liền đi về khuê phòng của mình, trở về phòng, nàng đem cây trâm cha đưa cẩn thận dùng vải bố gói kỹ đặt ở

trong buồng, lúc này mới ngồi xuống, chờ Diêu Nguyệt đến.

Rất nhanh, Diêu Nguyệt được Tư Cúc dẫn tới khuê phòng, Tư Cúc cười nói: "Nguyệt Nhi tiểu thư người theo cùng tiểu thư tán gẫu, nô tỳ đi chuẩn bị trà." Dứt lời, ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Mậu Đơn cùng Diêu Nguyệt.

Diêu Nguyệt cạnh Thẩm Mậu Đơn ngồi xuống, cười nói: "Mậu Đơn, mấy ngày nay không thấy tỳ, đúng rồi, tỳ hôm nay có thể ra ngoài sao? Chúng ta cùng đi gặp La đại ca đi."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Mười năm là bằng hữu tốt, nhìn thấy của nàng câu đầu tiên nói

không phải quan tâm, mà lại là năn nỉ nàng cùng đi xem vị hôn phu với nàng

ta. Thẩm Mậu Đơn hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy trên mặt Diêu Nguyệt

không che dấu được hưng phấn và vui mừng, da thịt trắng nõn, đôi mắt long

lanh, môi anh đào no đủ, hai gò má hơi ửng hồng, bộ dáng biểu tình đi gặp

tình lang, Thẩm Mậu Đơn thầm thở dài một hơi, đời trước nàng đến cùng có bao nhiêu ngu xuẩn, mới có thể nín chuyện thực rõ ràng ngay trước mắt lại mù như không thấy, cũng may bây giờ nàng chưa có gả cho La Nam, hết thảy vẫn còn có cơ hội. . . . .

Không nghe thấy Thẩm Mậu Đơn đáp lại, Diêu Nguyệt quay đầu nhìn về phía

nàng, nhìn thấy trên mặt Thẩm Mậu Đơn có chút hờ hững, Diêu Nguyệt ngăn ra, tâm trạng có chút bất an, "Mậu Đơn, tỳ. . . . . tỳ nhìn muội như vậy là có ý gì?"

Thẩm Mậu Đơn thu lại vẻ mặt, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, lại nhìn về phía Diêu Nguyệt vẻ mặt trước sau như một tràn đầy ôn nhu cùng bao dung, cười nói: "Nguyệt Nhi, tỳ đang nhiễm phong hàn, thân thể còn chưa khỏe, chỉ sợ là không thể ra khỏi cửa rồi."

"A" Diêu Nguyệt a một tiếng, tựa hồ lúc này mới nhớ tới bằng hữu của mình đang cảm phong hàn, nàng cười cười xin lỗi Thẩm Mậu Đơn "Mậu Đơn, tỳ bị cảm phong hàn đã đỡ hơn chút nào chưa? Nhìn xem muội đây là quên mất, vừa nhìn thấy tỳ liền cao hứng, muội tưởng tỳ đã khỏi bệnh, Mậu Đơn tỳ sẽ không vì vậy mà trách muội chứ?"

Thẩm Mậu Đơn cười "Sẽ không."

Đang nói, Tư Cúc bưng trà vào phòng, đem trà, điểm tâm để ở trên bàn sau đó liền lui ra ngoài, Diêu Nguyệt nhấp một ngụm trà, nghiêng đầu nhìn Thẩm Mậu Đơn cúi đầu, lại hỏi, "Mậu Đơn, mấy ngày nay tỳ ngã bệnh, La đại ca có tới thăm tỳ không?"

Thẩm Mậu Đơn lắc đầu, "Mấy ngày nay vẫn ngủ mê man, La đại ca cũng không có tới thăm." Nói lời này nói ra, nàng vẫn cúi thấp đầu, tuy rằng đã nhiều năm như vậy, nhưng nhìn thấy cái người hại chết nàng này: nguyệt khuê mật, lòng nàng vẫn rối loạn như cũ, không thể nào bình tĩnh lại được.

Diêu Nguyệt căn bản không có chú ý tới Thẩm Mậu Đơn, tâm tư toàn bộ đều đặt trên người La Nam, nghe thấy vậy, tâm không khỏi có chút thất vọng, nhưng trong lòng mơ hồ có chút cao hứng, Mậu Đơn bị bệnh, La đại ca không tới thăm, có phải là La đại ca cũng chẳng có bao nhiêu cảm tình đối với Mậu Đơn không? Nhưng Mậu Đơn không muốn đi tìm La đại ca, La đại ca lại không tới thăm Mậu Đơn, cũng mấy ngày nay nàng chưa thấy La đại ca rồi, bây giờ thực sự cảm thấy rất nhớ, nàng lại ngẩng đầu nhìn Thẩm Mậu Đơn một chút, thăm dò nói: "Mậu Đơn, có phải là tin tỳ sinh bệnh La đại ca còn chưa biết? Nếu không tỳ phải người đi thông báo với La đại ca một tiếng, La đại ca biết tỳ sinh bệnh nhất định sẽ tới thăm."

Còn không muốn từ bỏ? Vẫn khao khát muốn nhìn thấy La Nam sao? Thẩm Mậu Đơn cúi đầu nở nụ cười trào phúng, ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Nguyệt, ánh mắt mềm nhẹ "Không cần, thân thể tỳ tốt hơn rồi, ngày mai là có thể ra ngoài đi lại, bây giờ lại đi quấy rầy La đại ca chỉ sợ là không được tốt."

Diêu Nguyệt biết rõ tính tình Mậu Đơn, biết chuyện gì nàng ta cũng đều

chiều theo theo ý nàng, vì thế lại khuyên nhiều lần, khiến nàng ta đi

thông báo cho La Nam, Thẩm Mậu Đơn từ chối, Diêu Nguyệt cuối cùng tức giận rời đi. (Con mụ Diêu này không biết là đi thăm bệnh hay đi dụ trai nữa. Bó tay)

Thẩm Mầu Đon ngồi trong phòng một lúc rồi đi tìm Thẩm Hoán, lúc tới Thẩm Hoán vẫn đang đọc sách, nhìn thấy Thẩm Mầu Đon đến liền để quyển sách trên tay xuống, kéo tay Thẩm Mầu Đon ngồi xuống, cười híp mắt lấy từ trong rương gỗ phía dưới bàn học ra ra một món đồ đưa cho Thẩm Mầu Đon, "Tỷ tỷ, đây là lễ vật đệ dùng bạc tích cóp bấy lâu nay mới mua được, mong là tỷ tỷ không ghét bỏ."

Thẩm Mầu Đon nhìn lễ vật trong tay, là một khối ngọc bội hình tròn, cũng

không được tốt lắm, nàng nắm chặt khối ngọc bội trong tay, trong lòng cảm thấy ấm áp, cẩn thận cầm lấy ngọc bội, nàng cười nói: "Cảm ơn A Hoán, ngọc bội này tỷ rất thích, nhất định sẽ đeo." Nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt A Hoán, Thẩm Mầu Đon lại nghĩ tới đệ đệ chỉ vì đòi lại công đạo cho mình, lại nhớ đến kết cục bị thảm bị chặt đứt hai chân, chết rết trong đêm đông giá lạnh, mắt không khỏi đau xót, lòng bàn tay vô thức nắm chặt, lần này nàng nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ của kiếp trước, nhất định sẽ đệ đệ khỏe mạnh sống tốt.

"Tỷ tỷ, Nguyệt Nhi tỷ tỷ đi chưa?" Bên tai truyền đến âm thanh của Thẩm Hoán.

Thẩm Mầu Đon ngẩng đầu, cười nhạt, thần sắc có chút phức tạp, "Đã trở về"

Nói xong nhìn về phía bàn học của Thẩm Hoán, mắt đặt trên một quyển sách đang mở, Thẩm Mầu Đon mở ra nhìn thoáng qua , phát hiện ra là Luận Ngữ nói :

"A Hoán cần phải cố gắng nỗ lực, ba tháng sau chính là kì thi nho sinh, mới có khả năng báo hiếu cha mẹ." Thời đại này muốn trở thành quan lại có hai phương pháp, một là vượt qua ba kì thi trở thành Trạng nguyên, hai là

được quý nhân đề ý. (Đây là do em nghĩ thôi ạ vì raw nói là Hiếu Liêm kì

thi gì gì đấy rồi phải vượt qua ba kì thi nên em nghĩ là thi Hương, Hội,

Đình như ở nước ta. Ai biết xin chỉ ạ) hai là được quý nhân giúp đỡ.

Thẩm Hoán nghe vậy, gật gật đầu, "Tỷ tỷ yên tâm, đệ nhất định sẽ cố gắng ."

~~

Sáng sớm hôm sau Thẩm Mầu Đon đã tỉnh lại, Tư Cúc nhìn tiểu thư tỉnh dậy,

lập tức chuẩn bị nước nóng hầu Thẩm Mầu Đon rửa mặt, chờ Mầu Đon rửa mặt xong, Tư Cúc đem xiêm y hôm nay Thẩm Mầu Đon phải mặc chuẩn bị thỏa đáng, áo Chức Cẩm màu vàng thêu chỉ bạc, váy dài Hải Đường màu hồng. Cả hai kiện xiêm y đều là đồ mới, là Thẩm Thiên Nguyên vì ngày lễ cập kê của con gái mà chuẩn bị chu đáo .

Tư Cúc thấy tiểu thư nhìn xiêm y đến ngẩn người, không khỏi nở nụ

cười, "Tiểu thư, hôm nay là ngày cập kê của người, nô tỳ giúp người chải tóc

cài trâm, đem đồ mới mặc vào."

Thẩm Mầu Đon cười, ngồi trước gương đồng, tùy ý để Tư Cúc nhẹ nhàng gỡ búi tóc sừng trâu của nàng. Thẩm Thiên Nguyên chưa bao giờ để nàng cùng Thẩm Hoán chịu ủy khuất, vì lẽ đó phương diện ăn uống đều rất tốt, da Thẩm Mầu Đon trắng nõn, mái tóc dài mượt đen bóng, khi Tư Cúc đổi từ Song Bình vắn dôi thành Tùy Vân vắn, tóc mai trên trán toàn bộ đều được chải lên, lộ ra cái trán trơn bóng, ngũ quan đầy đặn, đoan chính, hai mắt sáng sủa, mũi dọc dừa mảnh mai cùng miệng anh đào chúm chím, cả người dường như hoàn toàn khác trước, quyến rũ diễm lệ, khiến người ta không dời được mắt.

Tư Cúc tựa hồ cũng không nghĩ tới tiểu thư để lộ trán ra sẽ xinh đẹp như vậy, sững sờ một hồi lâu mới thì thào nói: "Tiểu thư, người thật xinh đẹp."

Thẩm Mầu Đon nhìn mình trong gương so với trước kia hoàn toàn khác nhau, trong lòng bỗng nhiên liền nhớ ra chuyện nàng đã quên nàng sờ sờ lông mày bên phải, khoe miệng nhẹ nhàng giương lên, phong tình vạn chủng.

Đầu tiên, Tư Cúc hưng phấn mặc cho nàng xiêm y mới, "Tiểu thư, người như vậy thật là đẹp, Nguyệt Nhi tiểu thư cũng không đẹp bằng người. . . . ."

Thẩm Mầu Đon nhìn mình trong gương đồng có chút xa lạ, lấy ra cây trâm cha đưa đặt dưới đáy hòm nhẹ nhàng cắm lên đầu, đeo ngọc bội A Hoán tặng thất bên hông.

Sáng sớm A Hoán cùng cha ăn điểm tâm, nhìn thấy Mầu Đon xinh đẹp, xuất trần, viên mặt Thẩm Thiên Nguyên đỏ hồng, có cảm giác con gái Thẩm gia đã trưởng thành, Thẩm Hoán ngược lại gào to tỷ tỷ thật xinh đẹp.

Mới vừa ăn xong điểm tâm, Diêu Nguyệt đã tới, Thẩm Mầu Đon để Tư Cúc đưa Diêu Nguyệt vào trong phòng, nhìn lên thấy Mầu Đon, Diêu Nguyệt giống như như bị sét đánh, trợn mắt há mồm nhìn Thẩm Mầu Đon, nàng thậm chí không thể tin vào mắt mình, giờ tay dụi mắt,

Run run chỉ Thẩm Mầu Đon, "Mầu... Mầu đon, tỷ... Tỷ bộ dáng này..." Thanh âm nàng ta có chút khiếp sợ.

Thẩm Mầu Đon nhìn nàng ôn nhu nở nụ cười, "Nguyệt Nhi, làm sao vậy? Dáng dấp của tỷ không dễ nhìn sao? Tỷ ngược lại thấy rất hài lòng."

Diêu Nguyệt đề xuống hoảng loạn cùng ghen tỵ trong lòng, khoe miệng nở nụ cười trông còn khó coi hơn so với khóc "Không, tỳ. . . . . Tỳ như vậy rất là ra nhìn."

Nàng xưa nay không nghĩ tới Thẩm Mậu Đơn lại xinh đẹp như vậy, nếu như La đại ca nhìn thấy như vậy Mậu Đơn. . . . .

Diêu Nguyệt trong lòng hoảng sợ, không được —— nhất định không thể để cho La đại ca nhìn thấy Mậu Đơn như vậy .

Thẩm Mậu Đơn nhìn về mặt Diêu Nguyệt nhanh chóng chuyển, cười cười, theo thói quen đưa tay sờ lông mày bên phải, nói: "Nguyệt Nhi, hôm nay là ngày tỳ cập kê, tỳ dự định đi gặp La đại ca, muội có muốn cùng đi không?"

Diêu Nguyệt ngẩng đầu a một tiếng, che giấu nói: "Mậu Đơn, hiện giờ còn sớm, đợi chút nữa đi." Dứt lời, lại chú ý tới cây trâm trên đầu Mậu Đơn, "Mậu Đơn, cây trâm này thật là rất khác biệt, có thể lấy xuống cho muội nhìn một cái không?"

Thẩm Mậu Đơn nghe vậy, đem cây trâm lấy xuống đưa cho Diêu Nguyệt, "Đây là lễ vật cập kê mà cha tỳ đưa , là ông tự tay làm ."

Diêu Nguyệt tiếp nhận nhìn cây trâm, cây trâm tuy rằng không phải rất quý giá, nhưng nhìn ra người chế cây trâm tốn rất nhiều tâm tư, cây trâm xem ra nhẵn nhụi, tinh xảo, đẹp đẽ, là nữ nhân mắt đều sẽ không nhìn được lưu luyến, thích thú.

Nàng xem một hồi lâu mới mất mát cây trâm mất , nhìn Thẩm Mậu Đơn cười "Mậu Đơn, cây trâm này thật là đẹp, muội rất thích." Thời điểm Mậu Đơn có món đồ gì, chỉ cần nói câu thật xinh đẹp thật tốt nàng thích, Mậu Đơn nhất định sẽ đem đồ vật đó đưa cho nàng ta, vì lẽ đó lần này khẳng định lần này cũng thế.

"Diêu Nguyệt cây trâm này , tỳ cũng rất thích."

Nụ cười trên mặt Diêu Nguyệt cứng lại, suy nghĩ một chút, thăm dò nói: "Mậu Đơn, cây trâm này là Thẩm cha đưa cho tỳ, nhưng muội thực sự rất thích, nếu không để Thẩm cha làm một cái khác đưa cho tỳ, cây trâm này đưa cho muội có được không?"

Thật không biết xấu hổ, thăm nghĩ kiếp trước mình cũng thật là ngu xuẩn. Trên mặt Thẩm Mậu Đơn nở nụ cười bất biến, "Nguyệt Nhi, xin lỗi, đây là lễ vật cha tặng cho tỳ, vì thế không thể cho muội."

"A, không sao là muội đường đột." trên mặt Diêu Nguyệt thoáng qua một tia lúng túng, trong lòng nghi ngờ, vì sao Mậu Đơn biến thành người khác? Chẳng lẽ là phát hiện ra quan hệ của nàng cùng La đại ca sao? Có điều đã là chuyện tốt, nếu là Mậu Đơn biết chuyện của bọn họ, nàng cùng La đại ca cũng không phải lén lút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mậu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Trong lòng Diêu Nguyệt vẫn thấp thỏm, không yên, nàng tuy rằng cùng La đại

ca có tình cảm, nhưng Mậu Đơn cũng là bằng hữu tốt mười năm của nàng, nếu

Mậu Đơn biết chuyện của nàng cùng La đại ca, nàng cảm giác mình sẽ không còn

mặt mũi nào đứng trước Mậu Đơn, nhưng là tình cảm không phải là chuyện

mình có thể khống chế, mỗi ngày đều muốn gặp hắn, nhìn thấy hắn tim

lại nhảy nhót mặt ngượng ngùng. . . . Nếu Mậu Đơn biết được, nàng sẽ cầu

xin nàng(Mậu Đơn) tha thứ, nàng nhất định sẽ tha thứ chứ ? Diêu Nguyệt lo

láng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thẩm Mậu Đơn, nhìn thấy Thẩm Mậu Đơn dung

mạo điềm lệ, trong lòng lại ê ảm, thăm nói dấp dấp kia của Thẩm Mậu Đơn

nhất định không thể cho La đại ca nhìn thấy.

Thẩm Mậu Đơn cầm cây trâm trong tay cài vào tóc, bưng ly trà trên bàn

uống một hớp, đặt ly trà xuống, theo thói quen lại sờ sờ lông mày bên phải.

Diêu Nguyệt nhìn thấy Mẫu Đơn, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, cảm thấy trong phòng ngột ngạt, khó chịu không có chỗ cho nàng ta phát tiết, không khỏi có chút buồn bực nói, "Mẫu Đơn, trong phòng này có chút buồn, chúng ta ra bên ngoài viện đi dạo một chút đi."

Thẩm Mẫu Đơn suy nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý, đứng dậy đi đến cửa phòng, phía sau Diêu Nguyệt cũng đứng dậy đi theo sau nàng ra ngoài.

Từ phía sau nhìn thấy mái tóc đen tuyền của Thẩm mẫu Đơn, cần cổ trắng nõn, bờ vai non mịn, trắng ngần, sau lớp áo, Diêu Nguyệt cảm thấy trong lòng càng ngày càng khó chịu, hỏa khí phát tiết ở trong lòng càng ngày càng nhiều. Nhìn Thẩm Mẫu Đơn bước ra khỏi cửa, còn có hòn đá đập chân cạnh ngưỡng cửa, Diêu Nguyệt cảm thấy tim nhảy loạn trong lòng, một ý nghĩ bắt đầu nảy sinh, ý nghĩ này vừa nảy ra, nàng thần xui quỷ khiến kêu a một tiếng, thân thể lao đảo ngã, hai tay từ sau lưng đẩy Mẫu Đơn đang đi phía trước.

Nhưng Diêu Nguyệt không nghĩ tới chính là, bước chân Mẫu Đơn đột nhiên nhanh hơn, lập tức liền bước nhanh ra khỏi ngưỡng cửa, bản thân nàng

không có lực chống đỡ thân thể bắt đầu lao đảo loạn xạ, cả người thẳng tắp té xuống thềm cửa.

Phía trên đầu vang lên tiếng Thẩm Mẫu Đơn sợ hãi kêu lên, "Nguyệt Nhi, muội làm sao vậy? Tư Cúc, Tư Cúc, mau tới đây. . . . ."

Diêu Nguyệt chỉ cảm thấy cả khuôn mặt đều đau xót, lỗ mũi có cái gì đó ồ ạt chảy ra, đầu cũng bị va đến nỗi ong ong, nàng ngay cả mình lúc nào được đỡ lên cũng không biết. Được đỡ vào trong phòng, lúc chờ đại phu đến, Diêu Nguyệt từ trong gương đồng nhìn thấy chính mình cả người đầy máu, lập tức không chịu nổi khóc rống lên.

Lục nhi đi mời đại phu, Tư Cúc đi chuẩn bị nước nóng, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Hoán nghe vậy cũng đều tới, nhìn thấy Diêu Nguyệt cả mặt đầy máu cũng sợ hết hồn, Thẩm Thiên Nguyên ngẩng đầu hỏi Mẫu Đơn, "Mẫu Đơn, chuyện này là làm sao?"

Thẩm Mẫu Đơn tỏ vẻ sợ hãi không thôi nói "Cha, vừa nãy Nguyệt Nhi kêu trong

phòng buồn chán, muốn ra ngoài đi dạo một chút, không nghĩ tới đi tới ngưỡng cửa đột nhiên kêu lên, chờ con quay đầu nhìn lại muội ấy đã ngã ở bậc cửa, con định đi cứu muội ấy nhưng không kịp rồi."

Diêu Nguyệt sợ đến không được, bụm mặt khóc lóc, vai cũng không ngừng run rẩy. Tư Cúc rất nhanh bưng nước nóng lại, để Diêu Nguyệt buông hai tay ra, lau máu trên mặt nàng ta.

Đại phu rất nhanh đã tới, thay Diêu Nguyệt băng bó vết thương, chẩn mạch, "Tiểu thư không có việc gì, máu mũi đã ngừng lại, vết thương trên trán bôi thuốc mỡ mấy ngày là có thể khỏi."

Diêu Nguyệt kinh hoàng nói: "Đại phu, ta. . . . . Vết thương trên trán ta có để lại vết sẹo không?"

Đại phu có chút khó khăn, "Tiểu thư vết thương trên trán có chút sâu, cái này lão phu cũng không dám kết luận liệu sẽ có lưu lại vết sẹo hay không. Tiểu thư nếu lo lắng có thể đi Hồi Xuân Đường mua một bình ngọc cơ cao, thuốc cao này khôi phục vết thương rất tốt."

Đại phu rời đi, Thảm Thiên Nguyên vội vã ra ngoài, Thảm Hoán an ủi Diêu Nguyệt vài câu cũng rời đi. Thảm Mẫu Đơn ngồi đối diện Diêu Nguyệt, sưng sờ

nhìn vết thương trên trán ả, cảm thấy có chút đáng tiếc, vết thương này so với vết thương kiếp trước của nàng đỡ hơn nhiều lắm, kiếp trước khuê hữu ở sau lưng đẩy mình một cái, lông mày bên phải vừa vấp đầu vào hòn đá nhọn cạnh cửa, cũng bởi vì vậy lông mày bên phải của nàng lưu lại một vết sẹo xấu xí không thể tả, chỉ có thể để tóc mái trước trán che lại.

Kỷ thực chuyện này từ lúc nàng trọng sinh trở về vẫn chưa nhớ ra, thời gian trôi qua quá lâu, rất nhiều chuyện nàng có chút mơ hồ, không nhớ rõ việc này là do sáng sớm sờ lông mày nhìn trong gương hoàn toàn không thấy vết sẹo khác mới nhớ tới chuyện này, dù sao nguyên nhân Diêu Nguyệt ở sau lưng đẩy nàng chính là nàng ghen ghét dung mạo của mình, chỉ là trải nghiệm này kém xa khi chết của nàng nhiều lắm, gặp quá nhiều sự việc so với chuyện này còn nghiêm

trọng hơn, vì lẽ đó cũng là dần dần đem vết sẹo trên trán quên mất.

Thảm Mẫu Đơn cẩn thận hồi tưởng lại chuyện ngày đó, ngày đó nàng cập

kê, búi tóc đẹp đẽ, mặc vào xiêm y xinh đẹp, cùng đội Diêu Nguyệt, sau đó dự định cùng với nàng đi gặp La Nam. Diêu Nguyệt đến, trong mắt ả là hoảng sợ cùng kinh ngạc, sau đó lại nhìn trũng cây trâm của nàng, muốn xin nàng cây trâm. Sau đó nói là trong phòng buồn chán muốn đi ra ngoài một chút, thất thanh rít gào, sau lưng truyền đến tiếng xô đẩy, nàng té xuống. Sau đó mời đại phu, băng bó vết thương, vì che giấu vết thương nàng chải lại kiểu tóc thường ngày, che lại cái trán trơn bóng, rồi bôi thuốc cao vào vết thương, khó mà tin nổi nhất chính là nàng dĩ nhiên mang vết thương trên đầu theo Diêu Nguyệt đi gặp La Nam.

Sau khi nhìn thấy La Nam, La Nam khen Diêu Nguyệt cài cây trâm thật đẹp, lại quay đầu miễn cưỡng khen nàng vài câu, rõ ràng là hấn ta không kiên nhẫn với nàng như vậy, lúc trước nàng lại không hiểu. Thảm Mẫu Đơn nghĩ tới

đây nở nụ cười, lúc trước nàng quả thật là quá ngu.

Diêu Nguyệt nghẹn ngào nuốt tiếng khóc cũng là lúc Thảm Mẫu Đơn tỉnh táo trở lại, nàng lại nhìn chăm chăm vết thương trên trán Diêu Nguyệt mấy lần, lúc này mới kêu Tư Cúc vào, thấp giọng ở bên tai nàng nói rồi vài câu gì đó, Tư Cúc liền đi ra cửa. Thảm Mẫu Đơn an ủi Diêu Nguyệt một lúc, sự an ủi của nàng khiến trong lòng Diêu Nguyệt dễ chịu đi rất nhiều, mãi đến khi Thảm Mẫu Đơn cảm thấy sắp tới thời điểm Tư Cúc về mới nói với Diêu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, vừa nãy đại phu nói muội nên đi Hồi Xuân đường mua một bình ngọc cơ cao, muội mau đi đi, tỷ nghe nói ngọc cơ cao của Hồi Xuân đường trị thương rất tốt, chắc dùng thuốc cao kia, vết thương của muội sẽ không lưu lại sẹo." (Thảm tỷ à sao tỷ quảng cáo thuốc cao này giống như Dermatrix ultra đang quảng cáo trên TV vậy :D3)

"Mẫu Đơn, tỷ cùng đi với muội chứ." Diêu Nguyệt lôi kéo ống tay áo Thảm Mẫu Đơn khẩn cầu.

Thảm Mẫu Đơn khó xử nhìn Diêu Nguyệt một chút, "Nguyệt Nhi, xin lỗi, dường như bệnh phong hàn của tỷ vẫn chưa khỏi hẳn, hiện tại đầu lại có chút đau, chỉ sợ là không thể bồi muội đi."

Diêu Nguyệt bắt đầu dĩ, cuối cùng đi ra cửa.

Rất nhanh, Tư Cúc đã quay về, cầm trong tay một bình nhỏ, nàng nhìn xung quanh thấy không có ai mới lên tiếng "Tiểu thư, tiểu thư Nguyệt Nhi về rồi sao? Bình ngọc cơ cao mua cho tiểu thư Nguyệt Nhi phải làm sao bây giờ?"

Thảm Mẫu Đơn nói: "Giữ lại đi, sau này mình bị thương liền dùng. Đúng rồi, Tư Cúc, tỷ hiện tại rất muốn ăn bánh ngọt của cửa hàng Hồng Đậu phố Tây, bây giờ em đi mua một ít về đi, à còn giấy viết của A Hoán sắp hết rồi, em kêu Lục nhi đi mua đi."

Còn về phần Lão Bà Từ, chỉ sợ hiện tại cũng không biết đang ở nơi nào, cũng không cần phải bà ta đi.

Tư Cúc cùng Lục nhi rất nhanh ra cửa, Thảm Mẫu Đơn nắm trong tay bình ngọc cơ cao, nở nụ cười quý dị.

~~

Diêu Nguyệt đi từ cửa sau Thảm gia đến thẳng đến Hồi Xuân đường, trong lòng nàng vừa vội vừa giận, làm sao cũng không nghĩ đến nhất thời ghen tỵ lại trộm gà không được lại mất nắm thóc. Đi nửa canh giờ rốt cục cũng tới Hồi Xuân đường, mua ngọc cơ cao xong trở về, nhưng không nghĩ mới từ Hồi Xuân đường đi ra, một bóng người thẳng tắp va vào nàng, né không kịp, ngọc cơ cao trong tay bị văng ra ngoài, rơi trên mặt đất cách đó không xa, bờ vai của nàng cũng bị va đến đau đớn.

Diêu Nguyệt nổi giận đùng đùng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là một người đội bộ lạp, mặc quần áo vải thô, vóc người to khỏe, nàng không nhận được hét lên một tiếng, "Người va vào ta làm cái gì!"

"Xin lỗi." Người kia nói, âm thanh khàn khàn thô ráp, nói xong đi mấy bước đem ngọc cơ cao trên đất nhặt lên, cầm ngọc cơ cao trong tay đưa cho nàng, "Tiểu thư, tại hạ lỗi mạng, thực sự là xin lỗi."

Diêu Nguyệt trừng người này một chút, đưa tay tiếp nhận ngọc cơ cao người này đưa tới, nhìn người này mặc vải thô, nàng không nhận được nhủ mày, nhìn bóng lưng người nọ rời đi, mơ hồ cảm thấy này có chút bóng lưng trắng kiện này xem ra có chút không khỏe.

Mãi đến tận người kia biến mất ở chỗ ngoặt, Diêu Nguyệt mới thu hồi ánh mắt, nắm chặt ngọc cơ cao trong tay đi về.

Chương 5

Thẩm Mẫu Đơn trở về phòng gỡ mũ trên đầu xuống, cởi quần áo vải thô cùng đệm trên người được buộc bằng sợi dây đay ra, lộ ra dáng người mảnh khảnh cùng eo thon tinh tế, hơi gió lạnh làm nàng không nhìn được nổi da gà, nàng đưa tay vuốt ve trên cánh tay, từ trên bình phong lấy xuống quần áo, mặc áo Chức Cầm thêu chỉ bạc cùng váy Hải Đường Hồng vào, rồi ngồi trước gương đồng sửa sang lại tóc mai hơi có chút rối, lúc này mới nhìn về phía ngọc cơ cao trên bàn trang điểm nở nụ cười nhạt, trong lòng suy nghĩ, Nguyệt Nhi a, kiếp trước cô hại tôi, lần này tôi cũng sẽ cho cô nếm thử cảm giác này ra làm sao.

Đem ngọc cơ cao cất đi, ngoài cửa liền vang lên tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, Hồng Đậu cao đã mua về rồi." Nói xong đã cầm Hồng Đậu cao đi vào, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn đang ngồi trong phòng, Tư Cúc đi tới phía bàn cầm Hồng Đậu cao trong tay mở ra "Tiểu thư, vẫn đang nóng, người mau nếm thử xem"

Thẩm Mẫu Đơn cầm lên một khối Hồng Đậu cao cho vào trong miệng, thơm mềm ngọt, mùi vị rất tốt, nhìn Hồng Đậu cao trên bàn, Mẫu Đơn trầm tư, bây giờ trọng sinh một lần, giải trừ hôn ước với La Nam là chuyện sớm muộn, thế nhưng nên giải trừ làm sao để không bị tổn hại danh tiếng Thẩm gia, A Hoán còn muốn nâng Hiếu Liêm (Theo Sen lục tìm trên baike từ này nghĩa là nho sinh được người bề trên tiến cử làm quan ấy a), tuyệt đối không thể liên lụy đến A Hoán. Mặt khác sau khi giải trừ hôn ước, địa vị ở Thẩm gia cũng rất không ổn, đến lúc đó hôn phối của nàng tổ mẫu có quyền làm chủ, dù sao Thẩm gia không có ở riêng, sau đó nàng nên làm gì để tự vệ? Còn có thu nhập của tam phòng rất là ít ỏi, dựa vào một mình cha nhất định là không được, ngày sau chỗ cần dùng tiền bạc còn có rất nhiều, nên làm gì để kiếm lời chút tiền bạc.

"Tiểu thư, người đã khỏi phong hàn rồi, có muốn đi tìm La đại gia không?" Tư Cúc biết tiểu thư rất thích La đại gia, nếu không phải nhiệm phong hàn thì tiểu thư cũng sẽ mỗi ngày đều sẽ đi gặp La đại gia một lần.

Dân phong ở đây rất cởi mở, nữ tử chưa kết hôn cũng có thể ra ngoài đi lại, cùng nam tử nói chuyện cũng không tính cái gì, càng không cần phải nói là hai người có hôn ước, vì lẽ đó trong mắt Tư Cúc Mẫu Đơn và La Nam mỗi ngày hẹn gặp nhau là chuyện rất bình thường.

Thẩm Mẫu Đơn lắc lắc đầu "Không đi." Nàng bây giờ căn bản không tâm tư đi gặp La Nam, đợi nàng nghĩ ra một lý do từ hôn hợp lý lúc đó gặp lại nhau cũng không muộn.

Nhưng Thẩm Mẫu Đơn không nghĩ đến chính là, nàng không đi gặp La Nam, La Nam nhưng lại tới gặp nàng, ước chừng qua buổi trưa Lục nhi đến thông báo, nói là La đại gia đến, Thẩm Mẫu Đơn phát phát tay, "Không gặp, nói ta nhiệm phong hàn chưa khỏi, bảo hắn trở về đi." Nàng sợ bây giờ mình thấy hắn sẽ không kìm nén được phần nộ cùng thù hận trong lòng mà làm ra chuyện không cách nào cứu vãn được.

Tư Cúc kinh ngạc nhìn Thẩm Mẫu Đơn, "Tiểu thư, người. . . ."

Thẩm Mẫu Đơn cũng không giải thích gì, Lục nhi đang chuẩn bị đi ra ngoài thông báo một tiếng, ngoài cửa vang lên âm thanh hơi thiếu kiên nhẫn "Mẫu Đơn, nàng làm cái gì vậy? Ngay cả ta cũng không chịu gặp? Hay là sáng sớm nàng làm liên lụy đến Nguyệt Nhi khiến nàng ấy bị thương, vì thế lúc này mới không mặt mũi nào gặp người khác sao?"

Liên lụy khiến Nguyệt Nhi bị thương? Cho nên nói ngày hôm nay hai người này nên gặp mặt, sau đó Diêu Nguyệt đem toàn bộ nước bắn gội đến trên người nàng? Thẩm Mẫu Đơn không nhìn được cười, nguyên lai chuyện sáng sớm đôi thuốc cao nàng còn cảm thấy có chút áy náy, hiện tại thật đúng là một chút cảm giác hổ thẹn cũng theo câu nói này mà biến mất, Diêu Nguyệt a, đây thật là đáng đời cô.

Mặt Tư Cúc cùng Lục nhi đều lộ vẻ kinh ngạc, Tư Cúc sợ Thẩm Mẫu Đơn nghe thấy thương tâm, nghiêng đầu nhỏ giọng lầm bầm một câu với Lục nhi "La đại gia nói cái gì vậy, Nguyệt Nhi tiểu thư rõ ràng là tự ngã, làm sao có thể trách đến trên đầu tiểu thư nhà chúng ta được. Ăn có thể ăn vậy nhưng nói không thể nói vậy được nha"

La Nam nói xong bước chân đã đi vào trong phòng, thời điểm nhìn thấy nữ tử diễm lệ ngồi giữa phòng bỗng nhiên liền ngẩn ngẩn cả người, "Nàng là. . . . Mẫu Đơn?" Hình dáng kia thật không ngờ sau khi Mẫu Đơn chải tóc lên lộ ra cái trán trắng nõn trơn bóng no đủ sẽ đẹp như vậy. . . . . Diễm lệ, sáng rõ, khiến người ta không đành lòng dời mắt, La Nam cảm giác tim mình đập nhanh hơn rất nhiều nhịp, tất cả máu nóng toàn bộ hướng về đỉnh đầu, cơ thể hắn không nhìn được khô nóng, về bực mình khi này cũng đổi thành nhu tình, "Mẫu Đơn, nàng như vậy thật xinh đẹp."

Nhìn người trước mắt mặc một thân thanh y thêu chỉ vàng, có vẻ phong độ phiêu dật, trong đầu Thẩm Mẫu Đơn lại xuất hiện hình ảnh chính mình nằm trong vũng máu nhưng trên mặt nam nhân này lại xuất hiện vẻ không kiên nhẫn cùng lạnh lùng, còn có A Hoán bị người chặt đứt hai chân ở trong ngõ hẻm âm u chết bị đông sống mà chết, nàng chỉ cảm thấy có một mùi máu tanh hướng cổ họng tuôn tới, gắt gao siết chặt nắm đấm lúc này mới đè xuống mùi máu tanh nơi cổ họng.

Niệm vài câu Tĩnh Tâm chú Thẩm Mẫu Đơn mới đè xuống được sự phần nộ cùng thù hận trong lòng, trong lòng cũng bình tĩnh lại, nàng ngừng đầu nhìn La Nam, "La. . . . . Đại ca, cảm ơn huynh đã khen ngợi."

La Nam hiểu ý nở nụ cười, quên mất chuyện hôm nay vì sao tới tìm nàng là để chất vấn chuyện nàng liên lụy Nguyệt Nhi bị thương, nhanh chân đi đến ngồi xuống cạnh Thẩm Mầu Đơn, "Mầu Đơn, nàng sao hôm nay lại nghĩ đến thay đổi kiểu tóc vậy?"

Tư Cúc ở một bên không nhịn được nói "Đại gia, tiểu thư nhà ta giờ đã cập kê, vì đó mới búi tóc. Đứng rồi, đại gia, sáng ra là tiểu thư Nguyệt Nhi tự mình ngã, tiểu thư nhà ta đi phía trước, Nguyệt Nhi tiểu thư đi theo sau, cùng tiểu thư nhà ta không có nửa phần quan hệ, ngài vừa nãy nói tiểu thư nhà ta như vậy, tiểu thư nhà ta khẳng định là sẽ rất thương tâm."

Trên mặt La Nam thoáng qua một tia lúng túng, nhưng chỉ là thoáng qua, hần nhìn Thẩm Mầu Đơn cười nói: "Mầu Đơn xin lỗi, là ta nghe lời Nguyệt Nhi nói mà trách nàng, ta không nên nghe một phía vừa nãy trách nhầm nàng." Mầu Đơn yêu hần như thế, khẳng định sẽ không trách cứ hần.

Thẩm Mầu Đơn a một tiếng, mày liễu nhú lại, "La đại ca, trời vừa sáng huynh liền thăm Nguyệt Nhi sao?"

Tư Cúc cùng Lục nhi bên cạnh nghe tiểu thư nói như thế mới phát giác ra chuyện này có chút không thoả đáng, La đại ca là chồng chưa cưới của tiểu thư, vì sao trước hết đến thăm không phải là tiểu thư, mà là Nguyệt Nhi tiểu thư? Hai người nghĩ hoặc nhìn về phía La Nam.

La Nam giật mình, hiển nhiên không ngờ tới Mầu Đơn mở miệng sẽ là nói câu này, vội vàng nghĩ ra một lý do gượng ép "Ta nghĩ mấy ngày nay nàng không đi tìm ta, nghĩ hôm nay nàng sẽ ở cùng Nguyệt Nhi, lúc này mới đi tìm Nguyệt Nhi muộn muộn." Hần nói rồi đưa hai tay tới định nắm chặt tay Mầu Đơn đang đặt trên bàn, cũng không biết Mầu Đơn vô tình hay là cố ý, giờ tay lấy ly trà trên bàn nhấp một ngụm thời điểm La Nam giờ hai tay ra phút chốc thành vò hụt, La Nam cũng không để ý, thu tay về "Mầu Đơn, nàng có thể tha thứ cho ta có được hay không?"

Thẩm Mầu Đơn không nói lời nào, gật đầu, bây giờ nàng không có chứng cứ chứng minh La Nam cùng Diêu Nguyệt ở cùng một chỗ, vì lẽ đó chỉ bằng coi như không biết gì để đôi câu nam nữ hai người qua lại một chỗ khắng khít hơn mới mau tìm được chứng cứ.

Quả nhiên, vẫn là Mầu Đơn trước đây, vẫn yêu mình hần, câu hỏi hần trước đi tìm Nguyệt Nhi chỉ sợ cũng là vô tâm đi.

Nghiêng đầu nhìn dung mạo diễm lệ của Mầu Đơn, trong lòng La Nam cảm khái, Mầu Đơn trở mã càng ngày càng xinh đẹp, mặc dù chỉ là tiểu thư chi thứ ba Thẩm gia, nhưng Thẩm gia ở lâm sông Hoài này cũng coi như là thế gia trăm năm, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, cưới Thẩm Mầu Đơn dù sao cũng tốt hơn cưới Nguyệt Nhi rất nhiều. Nguyệt Nhi chỉ là con gái thương gia, gia sản bạc vạn, ngày sau chiếm được thân thể nàng, về sau nạp nàng làm thiếp thị là được.

Bây giờ nhìn dung mạo Mầu Đơn —— La Nam nhớ tới mấy nho sinh bằng hữu của hần, nếu bọn họ thấy Mầu Đơn chắc chắn sẽ ước ao được như hần, nữ

nhân từ nhỏ không phải là vật trang sức tùy thân của nam nhân, lấy ra để làm vật khoe khoang sao, sau này tự hội có thể mang theo Mầu Đơn cùng đi. Nghĩ tới đây, La Nam không khỏi nhìn Thẩm Mầu Đơn cười nói: "Mầu Đơn, ta cùng với mấy vị thân hữu sẽ đi ly giang, nàng có muốn đi cùng ta không?" (:boxing3: :boxing3: :boxing3: Thăng tra La Nam kia nhá dám biểu bà là vật trang sức sao, bà đâm chết mi. Chị em mau vô chà đạp nó)

Thẩm Mầu Đơn nào có thể không biết La Nam nhắc tới chuyện gì, chột nầm chặt quyền, qua nửa ngày mới nói: "La đại ca, ta bị phong hàn chưa khỏe, nếu là lại đi ly giang nhiều gió, chỉ sợ phong hàn sẽ lại nặng thêm, tiếc không thể bồi La đại ca được."

La Nam có chút tiếc nuối, nhìn đôi mắt đen láy, da trắng hơn tuyết của nàng, một nữ tử thanh lệ tuyệt sắc như vậy khiến trong lòng hần ngứa ngáy khó chịu, nhưng có Tư Cúc đứng một bên, hần cũng không tiện làm động tác khác thường gì trước đây hần đối với Mầu Đơn không có hứng thú, đối với nàng từ trước tới nay vẫn luôn giả bộ là chính nhân quân tử quy củ, mặc thước bây giờ nhìn nữ tử này trở mã thật là xinh đẹp, quyền rũ câu đi tâm hần, thật muốn ngay lập tức sẽ đem nàng đặt dưới thân ném thử tư vị của nàng.

Nói chuyện phiếm với Thẩm Mầu Đơn vài câu, nghĩ buổi tối còn muốn cùng

bạn tốt ly giang (du ngoạn sông nước ấy à), hần đứng dậy cáo từ, lúc đi tựa hồ nghĩ đến cái gì đó gờ xuống ngọc bội mang theo bên người đưa cho Thẩm Mầu

Đơn, cười nói: "Mầu Đơn, hôm nay là ngày nàng cập kê, ngọc bội này vẫn đi theo ta mười mấy năm, nay đưa cho nàng làm lễ vật, hi vọng nàng thích."

Thẩm Mầu Đơn nghe hần nói lời này cảm thấy buồn nôn vạn phần, sao có thể nhận lễ vật của hần, liền từ chối. La Nam cố ý muốn đem ngọc bội kia đưa cho nàng, cuối cùng mạnh mẽ nhét vào trong tay nàng, nhanh chóng rời đi.

Thẩm Mầu Đơn vừa ý vuốt ngọc bội trong tay, lẩm bẩm nói: "Đều nói nam nhân yêu nhất vẫn là da thịt mỹ nhân, quả thực không sai. . . ."

Tư Cúc tiến tới, cười nói: "Tiểu thư, ngài nói thăm cái gì đó."

Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cây hoa quế trong viện "Không có gì." Cầm ngọc bội trong tay ném cho Tư Cúc, "Tìm miếng vải bọc lại đặt dưới đáy hòm đi." Chờ sau này tìm cơ hội bán đi là được rồi.

La Nam nói tới chuyện này làm cho Thẩm Mầu Đơn nhớ tới kiếp trước, nàng mang theo khuôn mặt bị thương theo Diêu Nguyệt cùng La Nam cùng đi ly giang, lên thuyền nàng sợ hãi, rụt rề lại bị say sóng nên nhận hết khi dễ của mấy vị bạn tốt của hần, cũng làm cho La Nam không có chút mặt mũi, sau đó La Nam đối với nàng càng không có được sắc mặt tốt. Hơn nữa vì nàng rời nhà đi ly giang cùng La Nam, bỏ lỡ gia yến mỗi tháng một lần của Thẩm gia làm cho tổ mẫu càng thêm ghét nàng. Nghĩ đến gia yến, Thẩm Mầu Đơn bỗng nhiên nói: "Tư Cúc, giúp ta chải đầu đi, bỏ toàn toàn bộ tóc mái xuống."

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

"Tiểu thư, buổi tối là gia yến, người đã xinh đẹp như vậy rồi, cần gì phải hạ hết tóc mái xuống." Tư Cúc có chút không hiểu, tiểu thư xuất chúng như vậy, vì sao còn muốn đem tóc mai chải hết xuống.

Thẩm Mầu Đơn tự nhiên không thể nói cho Tư Cúc việc nàng muốn giải trừ hôn ước với La Nam, nếu để dung mạo như thế này xuất hiện trước mặt người nhà họ Thẩm, ngày sau bọn họ có thể vì lợi ích Thẩm gia đem nàng gả cho một người quyền quý làm thiếp, nàng không muốn vừa rời khỏi hang sói liền chui vào hang hổ, tự nhiên muốn có thời gian chuẩn bị trước.

Nếu như có thể ở riêng hẳn là không sao, nhưng Thẩm Mầu Đơn biết rằng mình không có khả năng ở riêng.

Thẩm Mầu Đơn kiên trì, Tư Cúc cũng chỉ được một lần nữa thay nàng chải tóc, chải xuống tất cả tóc mái che lại cái trán. Vì thế điểm lệ cũng chỉ còn lại một nửa. Tư Cúc nhìn thấy dung mạo tiểu thư, âm thầm lấy làm kỳ lạ, rõ ràng vẫn là cặp mắt kia, sống mũi thẳng tắp, môi anh đào đỏ thắm, nhưng khi che lại cái trán, dường như biến thành một người khác, ngược lại cũng không phải nói bình thường, tiểu thư vẫn xinh đẹp, chỉ là không còn cảm giác kinh diễm như trước.

Chải xong, cha cùng A Hoán cũng chưa về nhà, Thẩm Mầu Đơn cầm một quyển sách ngồi cạnh cửa sổ trên giường trù xem, đợi đến giờ Thân, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Hoán về nhà, Thẩm Mầu Đơn ra ngoài nghênh đón, vui vẻ cười nói: "Cha, A Hoán hai người đã về, con đi nấu nước trà, cha mau vào đi uống một chút, A Hoán tỷ đã chuẩn bị cho đệ một ít trà táo đỏ, đệ cũng uống một ít đi."

Ba người cười nói tiến vào phòng, hai người cũng đều chú ý tới Thẩm Mầu Đơn đã che trán lại, liền hỏi nguyên nhân, Mầu Đơn chỉ nói không quen thuộc, hai người cũng không nói gì. Trở về phòng, mới vừa uống ngụm trà, vị Vũ ma ma kia thường không thấy bóng dáng liền tiến đến, trước mặt ba người phúc phúc thân thân, "Tam lão gia, tứ tiểu thư, Cửu thiếu gia, lão thái thái cho nô tì tới thông báo một tiếng, gia yến sắp bắt đầu, Tam lão gia, tiểu thư cùng thiếu gia nếu là không có việc gì nên qua đó một chút."

Thẩm Mầu Đơn ở Thẩm gia đứng hàng thứ tư, Thẩm Hoán đứng hàng thứ chín.

Thẩm Thiên Nguyên nhìn Vũ má má cười ôn hòa "Đa tạ nương, ta cùng Mầu Đơn, Hoán Nhi sẽ qua bây giờ."

Vũ ma ma phúc phúc thân thân liền lui xuống.

Ba người lúc này mới đồng thời đi đến đại phòng Thẩm gia, chủ Thẩm gia là chi thứ nhất cũng là đại phòng, vì thế gia yến đều tổ chức tại đó.

Thẩm gia tổng cộng có ba phòng, đại phòng Thẩm Hồng Anh, đại phu nhân Lã thị, dưới gối có hai nam một nữ, Thẩm Oánh đứng thứ nhất, đã gả vào Nghiêm gia, Thẩm Khánh Đông đứng thứ hai, đã lấy vợ là Lý thị, Thẩm Khánh Năm đứng thứ bảy. Thẩm Hồng Anh còn có một thị thiếp là Phương di nương, dưới có một thứ nữ là Thẩm Nhan Dung, đứng thứ sáu.

Nhị phòng Thẩm Hồng Thụy, Nhị phu nhân Du thị, dưới có một nam hai nữ, Thẩm Phương Hoa đứng thứ ba, Thẩm Phương Lan đứng thứ năm, Thẩm Phương Thần đứng thứ tám.

Tam phòng là Thẩm Thiên Nguyên, lấy vợ là Miêu thị, lúc sinh Thẩm Hoán khó sinh mà chết, Thẩm Mầu Đơn ở Thẩm gia đứng thứ tư, Thẩm Hoán đứng thứ chín, có thể nói người Thẩm gia mạch này thịnh vượng.

Nghĩ đến mẫu thân khó sinh mà chết, Thẩm Mầu Đơn trong lòng bi thương, thương tâm lúc mẫu thân rời đi, ngoại tổ phụ đã tỏ rõ thái độ. Miêu gia là thương gia, mẫu thân cũng chỉ là thứ nữ, có điều cha cùng mẫu thân rất yêu nhau, mẫu thân sau khi qua đời, Miêu gia lập tức phái người đem đồ cưới của mẫu thân lấy hết về, bởi vì chuyện này, tổ mẫu đối với cha càng thêm không thích, cũng càng xem thường tam phòng bọn họ. Nghĩ đến sau này muốn tìm lý do để lão thái thái yêu thích mình, Thẩm Mầu Đơn không nhịn được day trán.

Động tác này trùng hợp bị Thẩm Thiên Nguyên nhìn thấy, cười nói: "Mầu Đơn thấy thế nào? Vẫn chưa khỏi phong hàn sao, đầu vẫn đau ư?"

Thẩm Mầu Đơn quay đầu lại cười nói: "Cha, con không sao."

Nói rồi đi tới ngoài sân đại phòng, lập tức có một nha đầu dẫn ba người đi vào, thời điểm đi vào người của Thẩm gia đã đến gần như đông đủ, ngồi đầy trong đại sảnh, ...người ngồi trên ghế thượng vị là Thẩm lão thái thái cùng Thẩm lão thái gia, Thẩm lão thái thái nhìn thấy ba người, lông mày lập tức nhíu lại, "Giờ đã là giờ gì rồi, sao giờ mới tới? Muốn để cả nhà chờ các người sao."

Thẩm Mầu Đơn nghiêng đầu là có thể nhìn thấy trên mặt cha mang ý cười nhàn nhạt, ôn hòa hữu lễ, A Hoán tỏ ý không phục, Mầu Đơn cũng biết vì sao A Hoán không phục, bởi vì gia yến mỗi tháng đều do Vũ ma ma thông báo, mỗi lần thông báo bọn họ đều nhanh tới, lão thái thái lại oán giận bọn họ đến chậm. Bọn họ cũng sợ lão thái thái oán giận, có lần không cần Vũ ma ma thông báo đã đến sớm, lão thái thái lại trách bọn họ không có quy củ, người chưa thông báo đã vội vàng vàng chạy đến, còn ra thế thống gì. Nói chung, chính là cố ý muốn gây sự với bọn họ. Kỳ thực, Thẩm Mầu Đơn cũng hiểu tâm tư lão thái thái, dù sao cha không phải từ trong bụng lão thái thái đi ra.

Thẩm lão thái gia cảm thấy ông đối xử không tốt khiến con thứ từ nhỏ đã thua thiệt nhiều, bởi vậy lão thái thái vừa mở miệng làm khó dễ, Lão Thái Gia ngay lập tức đã tới giải vây "Được rồi, được rồi, nếu không phải Vũ ma ma thông báo muộn, bọn họ làm sao dám tới chậm —— các người đều mau mau ngồi xuống đi." Sau một câu nói là đúng Thẩm Thiên Nguyên bọn họ mở miệng nói.

Thẩm lão thái thái không thể không cho Lão Thái Gia mặt mũi nên không nói thêm gì nữa.

Gia yến là chia làm hai bàn, trưởng bối một bàn, còn lại là hậu bối, Thẩm Mầu Đơn này bối phận tổng cộng có mười người, giờ khắc này đang ngồi một vòng vây quanh bàn.

Nói đến, Thẩm gia ngoại trừ lão thái thái không ưa tam phòng bọn họ, người đại phòng cùng nhị phòng đối với bọn họ cũng không có địch ý, chỉ có thể coi là lạnh nhạt, chủ yếu vẫn là bởi vì nguyên nhân tính tình Thẩm Thiên Nguyên hiền lành cho nên người phòng lớn cùng chi thứ hai cảm thấy ông không có chút uy hiếp, cho nên mọi người xung quanh đối với nàng cùng A Hoán cũng không có địch ý.

Ngày thường gia yến chỉ có chín người, đại tiểu thư xuất giá Thẩm Oánh rất ít khi trở về, nhưng hôm nay lại trở về, chỉ là —— Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu nhìn Thẩm Oánh một chút, sắc mặt nàng vô cùng tiêu tụy, mắt thâm quầng, hiển nhiên là mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt.

Tam tiểu thư chi thứ hai Thẩm Phụng Hoa nhìn Thẩm Oánh, "Đại tỷ, tỷ không sao chứ? Tỷ nhìn rất là tiêu tụy, có chuyện gì phiền lòng sao?"

Thẩm Oánh cười cười lắc đầu, "Tỷ không sao, chỉ là gần đây trong cửa hàng có một số việc nên hơi bận, vì thế mới mệt mỏi một chút, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe thôi."

Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu nhìn nàng một chút, không nói gì, lẳng lặng nhìn món ăn trước mặt.

Thẩm gia tiểu thư, ngoại trừ đại tiểu thư đã xuất giá Thẩm Oánh, trong nhà chỉ còn lại Tam tiểu thư Thẩm Phụng Hoa, tứ tiểu thư Thẩm Mầu Đơn, ngũ tiểu thư Thẩm Phụng Lan, lục tiểu thư Thẩm Nhan Dung.

Ngũ tiểu thư Thẩm Phụng Lan cùng nhị thiếu gia Thẩm Khánh Đông cùng vợ Lý thị cũng khuyên Thẩm Oánh nghỉ ngơi thật tốt, chỉ có Thẩm Mầu Đơn lục tiểu thư Thẩm Nhan Dung đại phòng không có tiếp lời, Thẩm Nhan Dung là bởi vì được Phụng di nương nuôi dưỡng quá tốt nên cao ngạo, không coi ai ra gì, ngày thường cũng không chủ động tìm mấy chị em nói chuyện, Thẩm Mầu Đơn không nói lời nào là bởi vì nàng biết Thẩm Oánh tại sao lại tiêu tụy như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Mấy tiểu thư người vợ cũng không biết chuyện Thẩm Oánh, chỉ biết nguyên nhân là do nàng thực sự vì chuyện cửa hàng nên quá mức mệt mỏi, khuyên bảo một hồi lâu liền tán gẫu sang chuyện khác. Một bữa cơm, Thẩm Mầu Đơn cũng không nói bao nhiêu câu, đợi sau bữa cơm, người một nhà ngồi ở trong sảnh nói chuyện, căn bản đều là lão thái thái nói, mọi người lắng nghe, lão thái thái đối với người đại phòng cùng nhị phòng đều là vẻ mặt ôn hòa, từ đầu đến cuối đều không đề ý tới tam phòng. Thẩm Mầu Đơn không đáng kể, ngồi bên cạnh A Hoán nghe lão thái thái chậm rãi âm thanh, Thẩm Thiên Nguyên mỉm cười nhìn lão thái thái.

Thẩm Mầu Đơn một bên nghe lời của lão thái thái, một bên hồi tưởng đến tình hình Thẩm gia bây giờ, đại bá Thẩm Hồng Anh hôm nay là làm sông Hoài khiến sử (quan chép sử hay gọi là sử quan ấy à) chức quan không cao, cũng rất thanh nhàn, bổng lộc tự nhiên cũng không cao. Thẩm gia ở làm sông Hoài có không ít cửa hàng cùng trang viên, bây giờ những cửa hàng cùng trang viên này đều ở trong tay lão thái thái cùng Lão Thái Gia, trong tay đại phu nhân Lã thị, Nhị phu nhân Du thị cũng đều có một ít cửa hàng trang viên cùng điền sản trong tay, về phần tam phòng bọn họ, không có bất cứ thứ gì, chỉ có toà nhà nhỏ ở Thẩm gia, chi phí sinh hoạt trong nhà cũng là do cha kiếm lời từ bên ngoài. Bất quá tam phòng bọn họ cũng không có dị nghị gì, những thứ này vốn không thuộc về bọn họ. Bây giờ chuyện Thẩm Mầu Đơn lo lắng là, đại bá Thẩm Hồng Anh căn bản không thỏa mãn với chức quan bây giờ, luôn ham muốn trèo lên trên, cũng bởi vì thế, cuối cùng liên lụy mấy chục người Thẩm gia từ trên xuống dưới, cuối cùng cha cũng bị liên lụy theo. . . . . Người có tham vọng lớn vốn là chuyện không sai, chỉ trách đứng sai chỗ.

Thẩm Mầu Đơn hồi tưởng lại chuyện xảy ra ở đời trước khi nàng chết, nàng chết rồi, A Hoán chạy đi chất ván La Nam, sau khi bị chặt đứt hai chân trong ngõ hẻm bị đóng chết, từ đó cha trong một đêm đầu bạc trắng, thất bại hoàn toàn, khi đó nàng chỉ có thể bồi ở bên người cha nhưng không thể làm được chuyện gì, tựa như lúc nàng trở mắt nhìn A Hoán dần dần chết đi trong ngõ nhỏ lạnh lẽo ấy, cũng chỉ có thể bất lực. Nàng khi đó cả ngày phiêu du bên cạnh cha, chuyện gì bên ngoài cũng không rõ, mãi đến ngày, rất nhiều quan binh xông vào nhà, đem mấy chục người Thẩm gia từ trên xuống dưới toàn bộ bắt đi, bao gồm cả cha. Quan binh nói người nhà họ Thẩm phạm tội, toàn bộ đầy đi biên cương. Lập tức đem toàn bộ người nhà họ Thẩm giải vào đại lao, nàng cư nhiên cũng đi theo, rồi từ trong miệng đại bá biết được Thẩm gia bọn họ không có phạm tội, mà là Yến vương kế vị, (Nam chính là đây) muốn chặt đứt toàn bộ vây cánh của Tuyên đế. Khi đó Thẩm Mầu Đơn tuy rằng một mực Thẩm trách bồi hồi, đối với chuyện bên ngoài cũng biết đôi chút. . . . . Nàng gả vào La phủ là lúc, thái tử Vệ Tuyên kế vị trở thành Tuyên đế, nhưng không nghĩ rằng Tuyên đế ngu ngốc, làm cho dân chúng lầm than, Yến vương thấy thế liền mưu phản, sau đó là chiến tranh liên miên, đến khi nàng chết đi, Yến Vương thắng Lợi, thuận lợi kế vị, sau khi tuyên đế diệt vong vây cánh tự nhiên cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, lúc trước đại bá chọn tuyên đế, lúc ấy mới liên lụy toàn gia Thẩm gia.

Nàng nhớ tới lúc trước thời điểm phiêu du trong đại lao, lão thái thái chỉ tiếc mãi sát không thành nói: "Lão đại, con làm sao hồ đồ như vậy, Tuyên đế ngu ngốc, dân tâm chắc chắn sẽ mất, Yên vương kế vị chính là thuận theo ý dân, con. . . . Con hồ đồ gì vậy, vì sao phải cùng lần lộn vào, nếu bây giờ vẫn làm khiến sử, bây giờ Thẩm gia chúng ta cũng sẽ không gặp phải đại họa này"

Thẩm Hồng Anh ôm đầu ngồi vào một góc trong phòng giam, thanh âm khàn khàn, "Nương, con bất quá là muốn trèo cao, một khiến sử nhỏ nhỏ như con, làm sao có thể trèo cao đến vậy, ban đầu con nghĩ nếu theo tuyên đế, nếu tuyên đế đạt được thắng lợi, Thẩm gia chính là hưởng vinh hoa phú quý cùng quyền thế bất tận, lại nói, Tuyên đế mới thật sự là Thiên tử danh chính ngôn thuận."

Lão thái thái mắng: "Con thực sự vẫn hồ đồ, Yên vương thì làm sao? Yên vương cũng là họ Vệ, cùng là hoàng tử, so với Tuyên đế ngu ngốc kia, Yên vương trái lại càng biết dùng nhân tâm, Con. . . . Con làm sao có thể nghĩ ra một lựa chọn như thế!"

Ngày hôm sau, người nhà họ Thẩm toàn bộ bị đẩy đi biên cương, thân thể cha từ khi nàng cùng A Hoán chết không còn sức chống đỡ càng thêm suy yếu, làm sao có thể trải qua nỗi khổ lận lộn đường xa này, cuối cùng chết trên đường, thậm chí ngay cả thi thể cũng không được bảo toàn, rơi vào cánh vút bên vệ đường bị chó hoang tha đi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thẩm Mẫu Đơn tối sầm, nàng bây giờ cũng có thể đoán ra vì sao đại bá bất quá chỉ là khiến sử nhỏ nhỏ, cuối cùng kết cục nhưng lại thể thảm như vậy, liên lụy toàn gia, nguyên nhân bất quá là bởi vì lâm sông Hoài là đất phong của Yên vương, trên đất phong của chính mình mà quan lại lại giúp đỡ Tuyên đế ngu ngốc kia, yên vương nhất định là sẽ không tha thứ.

Nghĩ đến yên vương kế vị, sau khi Đại Lực cải cách, nước giàu binh mạnh, dân phong vật phú, Thẩm Mẫu Đơn không khỏi thở dài, việc này cũng không thể trách trên đầu Yên vương dù sao cũng là đại bá chọn sai, hơn nữa Yên vương là thật tâm là vì dân. Bất quá bây giờ Tuyên đế vẫn chưa có kế vị, vẫn là thái tử, Yên vương vẫn vẫn là Yên vương, đại bá bây giờ nên cũng chưa làm ra lựa chọn như vậy, đại bá lúc trước lựa chọn như vậy hẳn là vì sau này thái tử thuận lợi kế vị, mà bây giờ thời gian thái tử kế vị còn có một năm rưỡi, cũng không biết đến lúc đó có thể khuyến bảo đại bá hay không.

Thẩm Mẫu Đơn một mực nghĩ đến. chuyện xưa, không ngờ lão thái thái đột nhiên nói, "Ta vừa sai nha hoàn đặt một chiếc thuyền bên ly sông Lâm, vừa vận đại nha đầu cũng trở về thăm nhà, chỉ bằng bây giờ các con ra ngoài du ngoạn một chút, đừng có suốt ngày ở nhà. . . ." Lão thái thái nói rồi nhìn Thẩm Mẫu Đơn cùng Thẩm Hoán một chút, "Cả ba người cũng đi đi, ta cùng lão đại lão nhị sẽ không đi tham gia náo nhiệt."

Tự nhiên không có người có phản đối, buổi tối náo nhiệt như vậy, mọi người cũng đều không muốn ở trong nhà, chỉ có điều Thẩm Mẫu Đơn đối với ly giang lại chẳng có hứng thú, quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt Thẩm Hoán tràn đầy mong mỏi, háo hức Thẩm Mẫu Đơn cũng chỉ có thể cùng đi với Thẩm Hoán, Thẩm Thiên Nguyên ở phía sau dặn, "Mẫu Đơn, chăm sóc A Hoán cho tốt."

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu lại cười nói: "Cha, con hiểu."

Một nhóm mười người, nha hoàn cùng gã sai vặt không có đi theo, chỉ chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, nữ quyền ngồi một chiếc xe, nam nhân chiếc còn lại, hai chiếc xe ngựa một trước một sau đi tới ly giang. Dọc đường đi, Thẩm Oánh cũng không nói nhiều, cũng không hứng thú, mấy tiểu thư lưu riu cười nói, xem ra đối với lần ly giang này rất là vui mừng. Thẩm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn Thẩm Oánh đối diện, sau đó lại yên lặng cup mắt.

Lâm sông Hoài bất quá là cũng là một huyện lớn, người sống ở đây cũng không ít hơn một châu, chủ yếu cũng là bởi vì sông Trường Giang chảy qua lâm sông Hoài, hơn nữa lâm sông Hoài phong cảnh tú lệ, khí hậu thích hợp.

Ly giang toàn bộ dài hai ngàn năm trăm km, mở đầu Kim Lăng, chưa đến Thường Châu, qua hơn hai mươi châu quận huyện. Ban đêm mùa hè, ly giang thường sáng rực rỡ, tất cả mặt sông đều là thuyền hoa đăng, không ít lão gia phu nhân, thiếu gia tiểu thư nhỏ sinh đều thích ở trên thuyền ngâm thơ đối câu, ngắm nhìn phong cảnh, thưởng thức rượu ngon.

Đội nhóm tiểu thư thiếu gia Thẩm gia đi tới bờ sông, trên sông đã đèn đuốc sáng rực, vài vị cô nương ở trên xe tò vể hung phần, đợi đến khi tất cả đều xuống xe, nhị nữ nữ Lý thị dặn hai người chăn ngựa đến đón đứng giờ, Thẩm Hoán cũng đi tới phía Thẩm Mẫu Đơn.

Nhị phu nhân Lý thị dẫn mọi người đi đến một chiếc thuyền phía bờ sông, tất cả đều lần lượt lên thuyền, Thẩm Mẫu Đơn tìm vị trí ngồi xuống, Thẩm Hoán lần đầu tiên lên thuyền, có vẻ hung phần, nằm nhoài mạn thuyền trên chung quanh quên, nhị gia Thẩm Khánh Đông, Thất thiếu gia Thẩm Khánh Năm, Bát thiếu gia Thẩm Phương Thần cũng không muốn ngồi trong khoang thuyền, đều ở bên ngoài thổi tiêu, uống chút rượu, tình cờ làm trên một bài thơ, Thẩm Hoán cũng tham dự.

Mấy tiểu thư ở trong khoang thuyền cười nói, một hồi liền cảm thấy buồn chán, Ngũ tiểu thư Thẩm Phương Lan cười nói: "Trong khoang thuyền này có chút oi bức, chúng ta đi ra ngoài hóng gió một chút, xem các đại ca, đệ đệ làm thơ ra sao?"

Tam tiểu thư Thẩm Phương Hoa cười nói: "Tự nhiên là vô cùng tốt."

Thẩm Mẫu Đơn cũng đáp một tiếng được, Thẩm Nhan Dung không nói lời nào, xem ra cũng không muốn ngồi chờ ở trong khoang thuyền, chỉ có Thẩm Oánh sắc mặt còn rất tiêu tụy, ngồi tựa trên ghế mây không muốn đứng dậy, "Tam muội muội, Ngũ muội muội, các người đi chơi đi, ta sẽ không đi ra ngoài."

Hai tiểu thư nhìn thấy nàng thật sự là không thoải mái, cũng không cưỡng cầu, cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, mấy người khác lục tục ra khoang tàu.

Trong khoang thuyền rất nhanh chỉ còn lại một mình Thẩm Oánh, nàng lẳng lặng từ trên cửa ngóng về nơi đèn đuốc sáng choang xa xăm kia, trong lòng cảm thấy thể lương, nghĩ tới chuyện trong nhà không nhìn được đỏ mắt, nghe tiếng đệ đệ muội muội cười vui vẻ bên ngoài, lại cố gắng đem toàn bộ nước mắt nuốt xuống.

Một người ở trong khoang tàu cảm giác thực sự không dễ chịu, có người nói chuyện có thể tốt hơn một chút, Thẩm Oánh không thể kiên trì được nữa, kéo thân thể mệt mỏi đứng dậy đi về bên ngoài, bên tai là tiếng Ngủ muộn Phuong Lan cười vui vẻ. Nghe thấy tiếng cười của em họ, Thẩm Oánh cũng cười, trong mấy mươi phút, tình hình Phuong Lan hoạt bát, nghe thấy tiếng cười của nàng trong lòng nàng cũng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Thẩm Phuong Lan cũng nhìn thấy Thẩm Oánh từ khoang tàu đi ra, lập tức vẫy vẫy tay, vui vẻ nói: "Đại tỷ, tỷ mau tới đây nhìn xem, chiếc thuyền kia thật là tốt, có thể nghe thấy tiếng người hát khúc thổi tiêu. . . . ."

Thẩm Oánh cười híp mắt tiêu sái, nhìn về vị trí ngón tay Phuong Lan chỉ, cười nói: "Quả thật là đẹp." Ban đêm từng chiếc từng chiếc thuyền, đèn đuốc sáng trưng, xa xa một chiếc thuyền trên không biết làm cái gì, ánh đèn hiện lên đủ mọi màu sắc sặc sỡ, rất là đẹp dễ.

Chiếc thuyền kia ngày càng tới gần, người nhà họ Thẩm nhìn thấy một đôi nam nữ tựa sát vào nhau trên mũi thuyền, nữ tử đang ngâm nga Tiểu Khúc, nam tử vì nàng thổi tiêu đệm nhạc.

Thẩm Mầu Đơn nhìn một đôi nam nữ cách mũi tàu không xa, ngần ra, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Oánh, đáy lòng thở dài. Thuyền tới gần, người nhà họ Thẩm cũng nhìn rõ ràng một nam một nữ kia trên mũi tàu kia, Thẩm Mầu Đơn nghe thấy tiếng Thẩm Phuong Hoa, Thẩm Phuong Lan hít thở mạnh, còn có Thẩm Nhan Dung chỉ hừ lạnh một tiếng.

Một nam một nữ đối diện mũi thuyền kia người nhà họ Thẩm đều biết, nam nhân là phu quân Thẩm Oánh, nhị gia Nghiêm gia Nghiêm Nhân Tu, nữ tử là khuê mật tốt của Thẩm Oánh: Đặng Nghiên Thu, hai người bây giờ như keo sơn rúc vào nhau. Thẩm Oánh cũng nhìn thấy tình cảnh này, vẻ kiên cường ngoài cũng không chống cự nổi nữa nổi nữa, nước mắt tí tách rơi xuống.

"Đại. . . . . Đại tỷ, chuyện gì thế này?" Thẩm Phuong Lan kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Thẩm Oánh, phát hiện mặt nàng đầy nước mắt rồi chợt ý thức được chuyện gì xảy ra, không tiếp tục hỏi nữa, quay đầu hung tợn nhìn về phía đôi nam nữ đứng trên mũi thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Nghiêm gia cùng Thẩm gia xem như là môn đăng hộ đối, Nghiêm Nhân Tu là nhị gia con vợ cả Thẩm gia, ba năm trước cưới Thẩm Oánh, hai người ban

đầu là lưỡng tình tương duyệt tình nguyện kết làm vợ chồng, Nghiêm Nhân Tu lúc chưa thành hôn không có một phòng thiệp thất nào, sau khi kết hôn lại chưa từng cưới vợ bé, đối xử với Thẩm Oánh cũng rất tốt lúc Thẩm Mầu Đơn gặp hai vợ chồng họ, khi đó Nghiêm Nhân Tu cũng thật sự yêu Thẩm Oánh, chỉ là bây giờ —— nhìn đôi nam nữ trên thuyền, Thẩm Mầu Đơn không nhịn được nở nụ cười trào phúng.

"Nghiêm Nhân Tu, người. . . . . người như người xứng đáng Đại tỷ của ta sao!" Thẩm Phuong Lan nhìn đôi nam nữ trên mũi tàu đối diện, giận không có chỗ phát tiết, không nhịn được nhìn về phía đối diện kêu lên. Người nhà họ Thẩm đều rất phẫn nộ, vốn nam nhân tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, nhưng nam nhân cùng tỷ muội tốt của vợ gian dâm với nhau, khiến người ta càng thêm khinh bỉ xem thường.

Thẩm Nhan Dung đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, "Xưa nay bạc hạnh nam nhi bởi, nhiều phụ giai nhân ý." ý là nam nhân xưa nay phụ bạc, phụ lòng ý giai nhân

Người nhà họ Thẩm không nói gì, nhưng đều phóng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nghiêm Nhân Tu cùng Đặng Nghiên Thu. Hai người lúc này mới chú ý tới người nhà họ Thẩm, đều cả kinh.

Thẩm Oánh nước mắt như mưa, nhớ tới mấy ngày trước ở Nghiêm gia phát hiện ra gian tình của hai người, hai người rồi cũng thừa nhận, nàng còn nhớ tới lời nói của Nghiêm Nhân Tu lúc đó "Oánh nhi, xin lỗi, ta cùng với Nghiên Thu đều là tình nguyện, hơn nữa. . . . . Nghiên Thu mang thai con của ta, Oánh nhi thật xin lỗi, ta. . . . . Ta nghĩ sẽ cưới Nghiên Thu làm bình thê." Khi đó nàng nghe xong lời này, sắc mặt trắng bệch. Đúng vậy, nàng không thể sinh con cho Nghiêm gia, Nghiêm gia không hưu nàng đã là quá tốt. Nghĩ tới đây, sắc mặt Thẩm Oánh tái nhợt đi mấy phần.

Nghiêm Nhân Tu đứng trên thuyền, người cũng như tên, nhìn rất tao nhã, thân hình thon dài, Đặng Nghiên Thu tựa vào lồng ngực hắn càng toát lên vẻ kiều mị sinh động, đúng là một đôi bích nhân.

Nghiêm Nhân Tu không nghĩ tới tại chỗ này lại tình cờ gặp Thẩm Oánh, trong lòng hắn cảm thấy có chút hổ thẹn, dù sao đây dựa vào Nghiên Thu đã là không phải với Thẩm Oánh, nhưng. . . . . Oánh nhi không thể mang thai, tất cả chỉ vì một lần hắn say rượu tình mê ý loạn lên giường cùng Nghiên Thu, một lần thành quen sau đó lại lên giường với Nghiên Thu nhiều lần, Nghiên Thu ở trên giường rất nhiệt tình phóng dật, hoàn toàn khác Thẩm Oánh e lệ, rụt rè, gò bó, hắn ngược lại thích Nghiên Thu, huống chi Nghiên Thu mấy ngày trước đây còn báo với hắn nàng mang thai, mẫu thân khó nói rất cao hứng, bây giờ cũng chỉ có thể đem Nghiên Thu cưới vào cửa. Nhìn Thẩm Oánh trước mắt khóc đến thương tâm, Nghiêm Nhân Tu thở dài, mở miệng nói: "Oánh nhi, xin lỗi, không nghĩ hôm nay nàng lại đi du sông. . . . ."

Thẩm Phuong Lan không đợi hắn nói xong, hung dữ trừng Đặng Nghiên Thu trong ngực hắn, giận nói: "Nghiêm Nhân Tu, người đến đây có ý gì, chẳng lẽ muốn nhục mạ Đại tỷ của ta sao?"

Nghiêm Nhân Tu há hốc miệng, còn chưa nói gì, Thẩm Oánh đã kéo tay

Thẩm Phuong Lan, thê lương nói: "Ngũ muội, đừng nói nữa, đều là lỗi của tỷ, là tỷ không thể sinh cho Nghiêm gia một đứa bé, không thể để phu quân không có hương hỏa về sau được . . . . ." Thanh âm nàng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chìm dần, người không thể kiên trì được nữa, lão đảo trở về khoang tàu, một câu cũng không nói.

Thẩm Phuong Hoa, Thẩm Phuong Lan Lý thị nhìn bóng lưng lão đảo của Thẩm Oánh hơi do dự rồi cũng đi vào theo, Thẩm Nhan Dung cũng nhắc chân đi vào. Thẩm Mầu Đon đứng ở mũi tàu nhìn chằm chằm hai người đối diện, nàng nhớ thời điểm phiêu du bồng bênh từng nghe qua một câu nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng lén. La Nam cũng như vậy, Nghiêm Nhân Tu cũng là như thế, trong lòng mát mát, nam nhân đều là như thế sao? Có điều —— nàng nhìn

chằm chằm cái bụng to ra của Đặng Nghiên Thu nở nụ cười nhạt.

Nghiêm Nhân Tu cũng không muốn tiếp tục đứng ở đây bị người ta liếc mắt xem thường, chấp tay bái biệt Thẩm Khánh Đông, "Khánh Đông, huynh trước hết đi trước, sáng sớm ngày mai huynh sẽ đi Thẩm phủ đón Oánh nhi hồi phủ."

Thẩm Khánh Đông lạnh lùng nhìn Nghiêm Nhân Tu, nửa ngày mới nói một câu: "Cút đi."

Chờ thuyền đối diện rời đi, Thẩm Phuong Hoa, Thẩm Phuong Lan, Lý thị cùng Thẩm Nhan Dung cũng đi ra, sắc mặt sa sầm, Thẩm Khánh Đông

quay đầu lại hỏi: "Đại tỷ thế nào rồi?"

Thẩm Phuong Hoa lắc lắc đầu, "Đại tỷ khóc không dứt rất thương tâm, bảo chúng ta đi ra, nàng cần tĩnh tâm suy nghĩ."

Thẩm Khánh Đông không nói gì, trong lòng người nhà họ Thẩm đều có chút ảo não đứng đầu thuyền nhìn chằm chằm xa xa. Thẩm Mầu Đon đứng một hồi liền đứng dậy vào trong khoang thuyền, Thẩm Phuong Hoa há hốc, rốt cục vẫn không nói gì.

Thẩm Mầu Đon tiến vào khoang tàu, Thẩm Oánh đang cuộn người trên

ghế mây, vùi đầu trong gối, Thẩm Mầu Đon không nghe thấy âm

thanh, chỉ nhìn thấy bà vai nàng run rẩy biết nàng vẫn đang khóc.

"Đại tỷ, tỷ sau này dự định làm sao?" Thẩm Mầu Đon ở bên cạnh ngồi

xuống, mở miệng hỏi.

Thẩm Oánh ngẩng đầu, phát hiện là Tứ muội thiện tâm nhất trong nhóm, muội, nàng chậm rãi lắc lắc đầu, khàn giọng nói, "Tỷ cũng không biết, Tứ

muội, tỷ hiện tại chỉ muốn ở một mình. . . . ."

Mầu Đon không có nghe theo lời Thẩm Oánh mà rời đi, mà lẳng lặng nhìn nàng, đời trước kết cục của đại tỷ cũng rất là thê thảm không kém gì nàng, Nghiêm Nhân Tu cưới Đặng Nghiên Thu làm bình thê vào cửa, đại tỷ liền vẫn suy sụp, sau đó thân thể càng ngày càng kém, không bao lâu ngày đại tỷ chết đi, cùng ngày đó Đặng Nghiên Thu thuận lợi trở thành chính thê, sinh hài tử thuận lợi trở thành con trai trưởng.

Khi đó nàng quá đau lòng chuyện A Hoán, cũng không hoài nghi gì, bây giờ nhớ lại thực sự là khả nghi vô cùng, thân thể đại tỷ vẫn rất tốt, hơn nữa cũng không phải chuyện gì quá nghiêm trọng gây ra tâm bệnh, chuyện bị bệnh bỏ mình xác thực có chút kỳ lạ.

Hơn nữa Thẩm Mầu Đon hoài nghi chính là, cái thai trong bụng Đặng Nghiên Thu rốt cuộc là của ai, nàng nhớ từng nghe đại tỷ nói, Đặng Nghiên Thu đã có chồng chưa cưới, chỉ có điều nhà chồng chưa cưới đặc tội người quyền thế, trong một đêm bị ép rời khỏi lâm sông Hoài, cũng giải trừ hôn ước với Đặng Nghiên Thu, sau đó Đặng Nghiên Thu cùng Nghiêm Nhân Tu ở cùng một chỗ. Làm cho nàng khả nghi chính là, kiếp trước con Đặng Nghiên Thu cũng không phải đủ tháng sanh ra, mà là trước hai tháng, bên ngoài nói là ngã động thai khí.

Nhưng, Nghiêm Nhân Tu chỉ có một đứa bé này, sau khi Thẩm Oánh qua đời, mấy nha hoàn thông phòng hoặc là thiếp thất mới nạp, trừ Đặng Nghiên Thu ra không có một người nào mang thai.

Thẩm Mầu Đon suy nghĩ một chút nói "Đại tỷ, tỷ gả vào Nghiêm gia ba năm chưa mang thai, Đại bá mẫu có thể mời đại phu thăm bệnh cho tỷ mà?"

Thẩm Oánh đỏ mặt, nghe thấy lời này trong lòng khó chịu nhưng vẫn gật đầu một cái, "Mẫu thân mời đại phu rồi, đại phu thân thể tỷ cũng không quá lo ngại. Không thể mang thai, có lẽ là thời cơ chưa tới đi."

Thẩm Mầu Đon lại hỏi, "Đại tỷ, vậy mấy thiếp thất trong nhà một năm nay vẫn tiếp tục uống thuốc tránh thai? Nên mới không mang thai sao?"

"Không có." Thẩm Oánh chậm rãi lắc lắc đầu, "Gả vào Nghiêm gia ba năm, năm thứ nhất không mang thai, mẹ chồng liền làm chủ cho mấy thiếp thất ngừng uống thuốc tránh thai. . . . ." Thẩm Oánh không phải kẻ ngốc, nghe thấy Thẩm Mầu Đon hỏi như vậy, lại một hồi tưởng lại ba năm nay nàng cùng mấy thiếp thất đều không mang thai, kinh ngạc trong lòng vạn phần, cũng đã hiểu ý tứ của Tứ muội, khiếp sợ nhìn Thẩm Mầu Đon, "Tứ. . . . . Muội muội, muội. . . . . Ý của muội là. . . . ." Ở trong mắt nàng phu quân chính là trời, nàng chưa từng hoài nghi mình không thể mang thai, là bởi vì liên quan tới phu quân, nhưng, Đặng Nghiên Thu không phải mang thai sao? Vậy hẳn là không phải phu quân có vấn đề chứ? Nghi vấn trong lòng nàng càng dâng

cao.

Thắm Mầu Đon cười cợt "Ai có thể bảo đảm đứa bé kia thực sự là nhị gia Nghiêm gia ? Đại tỷ chỉ cần trở lại xin mời đại phu cho bắt mạch cho nhị gia liền biết đứa nhỏ này rốt cuộc có phải là nghiêm nhị gia hay không . Nếu như. . . . . Thực sự là của nhị gia ,để tất cả mọi người tin tưởng cái bụng nàng ta mang không phải nhị gia đó là." Đối với anh rể mà xưng hô như thế, nàng không có đặt ở anh rể Nghiêm Nhân Tu này ở trong lòng.

Thắm Oánh sững sờ nhìn Tứ muội muội trước mặt, trong lòng chấn động cơ hồ làm nàng quên đi nỗi bi thống trong lòng , nàng lúng túng nói: "Cái gì gọi là để tất cả mọi người tin tưởng nhị tử không phải nhị gia đó là. . . . ."

"Làm hồng thanh danh của nàng ta ." Thắm Mầu Đon từng chữ từng chữ nói, "Biện pháp đơn giản nhất đó chính là, khiến mọi người thấy cảnh nàng ta tăng tị với nam nhân khác, sau đó lời đồn chắc chắn sẽ nổi lên từ phía, coi như đứa bé trong bụng của nàng thực sự là của Nghiêm nhị gia ,thì Nghiêm nhị gia cũng sẽ không tin. Đặng gia bất quá chỉ là hộ thương hộ nhỏ,muội tin tưởng Thắm gia gia giải quyết Đặng Nghiên Thu hẳn là chuyện rất dễ dàng." Đặng gia chỉ có Đặng Nghiên Thu cùng mẫu thân nàng ta trông coi một tiệm tạp hóa nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, bị từ hôn, Đặng Nghiên Thu tự nhiên là muốn bám chặt lấy nam nhân, tốt nhất nam nhân có quyền thế, nàng dựa vào sự tín nhiệm của tỷ đối với nàng, quyền rũ phu quân bằng hữu. Nếu không phải vậy tại sao một nữ nhân lại cùng phu quân của bằng hữu ở cùng một chỗ?

Ánh mắt Thắm Oánh ngưng đọng, lẩm bẩm, "Nếu như vậy, nàng. . . . . Nàng chẳng phải là cả đời sẽ bị hủy sao." Thắm Oánh nhìn Thắm Mầu Đon, cuối cùng do dự trước ý kiến của nàng, thật biện pháp ác độc a, mặc kệ biện pháp này có thành công hay không, chờ Đặng Nghiên Thu chỉ có con đường vạn kiếp bất phục. Tứ muội muội tâm địa tốt đến không đành lòng đập lên từng cọng cây ngọn cỏ kia tại sao lại nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như vậy ?

Thắm Mầu Đon đẩy rèm cửa sổ ra nhìn bên ngoài một mảnh đèn đuốc sáng trưng bình thản nói: "Đại tỷ vì sao không suy nghĩ một chút nàng cũng phá hủy cả đời đại tỷ, nếu thật là nàng trở thành bình thê Nghiêm nhị gia, con trai của nàng chỉ có có thể là thứ tử. Đến lúc đó, đại tỷ sẽ là vật cản đường , vì hải tử, nàng. . . . . Làm chuyện gì đều có thể làm đi."

Thắm Oánh sững sờ, Đùng vậy a, rõ ràng là nàng trước tiên phá hủy chính mình , bởi vì chuyện này, nàng liền trở thành lâm sông Hoài chuyện cười, móc tim móc phổi đối xử thật là tốt hữu, thậm chí dẫn kiến cho phu quân, nhưng không nghĩ này một dẫn nhưng dẫn tới phu quân trên giường, nên có bao nhiêu người chuyện cười nàng a. Đặng Nghiên Thu, ta bắt người đích thân người giống như đối xử, người nhưng đối xử với ta như thế, việc đã đến nước này, nhưng chớ có trách ta lòng dạ độc ác.

Nhìn thấy đại tỷ dần dần thông tỏ, Thắm Mầu Đon liền yên tâm che mình lại, cũng che lại cảnh đẹp bên ngoài. Nàng đứng dậy, nhìn Thắm Oánh một chút, nhẹ giọng nói: "Đại tỷ, muội đi ra ngoài." Dứt lời,liền đẩy mình đi ra ngoài.

Thắm Oánh ở trên ghế mây ngồi không bao lâu cũng đứng dậy đi ra ngoài, chỉ là lần này trên mặt mặt đã tốt hơn rất nhiều, Thắm Phương Lan nhìn Thắm Oánh đi ra, tiến lên ôm lấy cánh tay của nàng, dịu dàng nói: "Đại tỷ, tứ tỷ cùng tỷ ở trong khoang thuyền nói gì vậy, vừa nãy muội hỏi tứ tỷ, tỷ cái gì cũng không nói."

Thắm Oánh nhìn Thắm Mầu Đon, quay đầu lại nắm tay Thắm Phương Lan, cười nói: "Tứ tỷ khuyên ta bớt đau buồn, bây giờ tâm tình của ta cũng khá lên rất nhiều." Nàng đương nhiên sẽ không đem chủ ý của Tứ muội nói cho những người khác.

Thắm Mầu Đon nhìn về núi cao trong bóng tối phía xa xa, trong lòng không nhịn được thở dài, nàng rốt cục vẫn không thể ngồi yên, nhìn thấy đại tỷ gặp phải tình huống tương tự như.nàng, nhìn thấy Đặng Nghiên Thu nàng liền nghĩ đến Diêu Nguyệt, nàng không có cách nào không để ý đến, nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như vậy. Có điều, đây cũng là kết cục các nàng đáng phải nhận.

Người nhà họ Thắm đều rất quan tâm đến cảm thụ của Thắm Oánh, sau khi vẫn chưa từng ở đề cập tới chuyện Nghiêm gia nhị gia cùng Đặng Nghiên Thu. Anh chị em ngắm nhìn phong cảnh, ngâm thơ đối câu, thưởng thức rượu ngon. Bên này ấm áp, cách đó không xa lại đột nhiên truyền đến tiếng lao xao, còn kèm theo tiếng kêu gào âm ỉ "Có người rơi xuống sông , có một hải tử rơi xuống sông rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Thắm Mầu Đon theo tiếng kêu nhìn sang, trên mặt sông tuy rằng đèn đuốc sáng trưng, trên mặt nước vẫn có chút u tối, lúc ẩn lúc hiện chỉ có thể nhìn thấy một bóng người không lớn nổi trên mặt nước. Trong nháy mắt, trên một chiếc thuyền lớn năm, sáu người cao lớn lập tức nhảy bơi tới cạnh bóng dáng nhỏ nhỏ kia, kỹ năng bơi của mấy người hình như không được tốt, còn chưa bơi tới cứu đứa bé, nó đã hôn mê bất tỉnh, cánh tay nhỏ đang vùng vẫy dần dần chìm trong làn nước tối thui, trên mặt nước cũng không nhìn thấy bóng hình đứa bé kia nữa.

Mầu Đon hô hấp hơi ngừng lại, bây giờ là ban đêm, tầm nhìn bên dưới làn nước sẽ càng thêm thấp, hải tử chìm dưới sông sẽ càng khó cứu , nhìn kỹ năng bơi của những người kia, Thắm Mầu Đon không chút do dự, từ mũi tàu nhảy xuống, phía sau vang lên tiếng kinh hô thất thanh của người nhà họ Thắm.

Thắm Oánh nhìn Mầu Đon bơi về phía đứa bé kia biến mất nói: "Đừng lo lắng, kỹ năng bơi của Tứ muội tốt nhất trong số chúng ta, Tứ muội sẽ không có việc gì." Trong lòng lại thầm nói, Tứ muội vẫn là Tứ muội tâm địa thiện lương trước đây, không biết Tứ muội đã xảy ra chuyện gì, để Tứ muội thuần khiết

lương thiện lại nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như thế?

Thẩm Mầu Đôn rất nhanh đã bơi tới chỗ hải tử chìm xuống, ngụp lặn trong nước, thân thể chìm xuống dưới. Hai tay không ngừng mò mẫm bốn phía, chỉ chốc lát đã chìm đến đáy, nàng cũng tìm thấy thân thể nhỏ nhỏ kia, nàng lập tức ôm thân

thể nhỏ nhỏ bơi lên. Chờ nàng ôm hải tử trôi trên mặt nước, thuyền lớn buông một sợi dây thừng, Thẩm Mầu Đôn đem dây thừng buộc vào bên hông, ôm chặt hải tử, dây thừng cũng được lôi lên.

Chờ hai người được lôi lên thuyền, Thẩm Mầu Đôn lúc này mới phát hiện người đứng trên mũi tàu, là một nam nhân cao lớn, ngược sáng, trong bóng tối nhìn không rõ mặt hắn. Nam nhân cao lớn lập tức sẽ tiếp nhận lấy hải tử trong tay nàng, ôm hải tử vào trong khoang tàu.

Thẩm Mầu Đôn biết mình hiện tại khẳng định là rất chật vật, cả người ướt nhẹp, y phục dính sát vào người, đường cong lộ ra, nàng hướng về phía này nam nhân sắp tiến vào khoang tàu nói: "Thỉnh cầu cho ta mượn một bộ y phục."

Bóng người nam nhân co rút một trận, ngay lập tức sẽ ôm hải tử vào khoang tàu, thanh âm trầm thấp bình tĩnh truyền đến, "Mang một bộ y phục cho nàng."

Rất nhanh có nha hoàn cầm một cái áo choàng tới, Thẩm Mầu Đôn lập tức đem áo choàng quấn trên người, nghĩ đến tình cảnh của đứa bé kia, do dự một chút cũng tiến vào trong khoang thuyền, mới vừa vào liền nghe thấy tiếng nói trầm thấp bình tĩnh kia "Lập tức lên bờ đi mời đại phu, nếu Từ An xảy ra chuyện. . . ."

." Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, nam nhân ngẩng đầu nhìn Thẩm

Mầu Đôn, đôi mắt lạnh lùng bình tĩnh kia rơi vào trong mắt Thẩm Mầu Đôn.

Ánh mắt của hắn xa cách mà lạnh lùng, không có tình người, Thẩm Mầu Đôn không do dự nửa phần, sai bước đi qua, "Cho ta xem thử có thể cứu hắn tỉnh lại hay không, chỉ sợ đến lúc đại phu đến hải tử rất có thể sẽ không chờ được."

Nam nhân kia chân chờ chốc lát, phát phát tay, người trong khoang thuyền lập tức đi ra ngoài, toàn bộ khoang tàu chỉ còn lại ba người bọn họ.

Thẩm Mầu Đôn ngồi xổm người xuống mới nhìn rõ ràng đó là một hải tử rất đẹp (tiểu soái ca a), khoảng năm, sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn xám ngắt, đôi môi có chút thâm tím. Nàng không có chút do dự, ôm lấy hải tử để hắn nằm sấp trên đùi mình, thả chân xuống, lại dùng tay vỗ lưng, vỗ không đến một lúc miệng mũi hải tử tuôn ra cơ man nào là nước. Thẩm Mầu Đôn nhìn thấy hải tử còn chưa tỉnh lại liền thả hắn nằm xuống đất, ngẩng đầu hướng về phía này nam nhân kia nói: "Hỗ trợ mở miệng hắn ra, sau đó hà hơi thổi ngạt." Nói xong nàng đặt hai tay ấn trước ngực hải tử.

Nam nhân chân chờ trong chốc lát, rồi làm theo yêu cầu của nàng.

Thẩm Mầu Đôn một bên chỉ đạo, một bên ấn ngực hải tử, không tới một lúc, hải tử kia liền ho khan. Thẩm Mầu Đôn lúc này mới mỉm cười, nàng không nghĩ tới phiêu du nhiều năm như vậy, học được biện pháp kì quái này dĩ nhiên cứu được một đứa bé, nàng mơ hồ nhớ tới cái biện pháp này ở thế giới kia gọi là dùng ngoại lực tác động mà nhân viên cứu hộ hay dùng. Bồng bênh rất nhiều năm cũng học được không ít chuyện, biết không ít chuyện mới lạ, cho nên nói nàng cũng không phải hồng đầu a.

Nam nhân nhìn thấy hải tử tỉnh lại, trên mặt lạnh lùng rốt cục cũng mỉm cười, hắn đem hải tử bế lên, đi tới bên giường mới nhẹ nhàng thả xuống, "Từ An, cháu không sao chứ." thanh âm mềm nhẹ đi mấy phần.

Tiểu Nam lắc đầu, thều thào nói: "Thức thức yên tâm, cháu không sao." Lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Mầu Đôn, cười nói: "Là tỷ tỷ đã cứu ta sao? Đa tạ tỷ tỷ."

Thẩm Mầu Đôn nhìn Tiểu Nam cười "Là tiểu thiếu gia phúc lớn mạng lớn."

Đang nói, đã có nha hoàn nâng xiêm y sạch đi tới được gọi là Từ Bảo An bên người Tiểu Nam Hải, nam nhân cúi đầu sờ sờ hải tử ướt nhẹp "Từ An trước tiên thay xiêm y, thúc thúc đi vào thăm cháu sau" Nói rồi sai bước đi ra ngoài, Thẩm Mầu Đôn cũng đi theo ra.

Thuyền ở ngoài, vừa nãy nhìn thấy người mặc hắc y kia giờ đã không thấy, trên mũi thuyền chỉ còn lại hắn. Trước mắt nàng là bóng lưng cao to kiên cường, nam nhân tuấn mỹ nhưng lạnh lùng. Hắn đưa lưng về phía ánh sáng, vẫn không nhìn rõ về mặt lúc này của hắn, Thẩm Mầu Đôn nhìn thấy thuyền Thẩm gia, mở miệng nói: "Tiểu thiếu gia đã không sao rồi ta trước hết nên cáo từ." Dứt lời, nhảy xuống dự định rời đi.

"Chờ chút" Giọng nói trầm thấp ở sau lưng vang lên, Thẩm Mầu Đôn xoay

người lại nhìn về phía nam nhân.

Nam nhân không nói gì thêm, chỉ là cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng, mái tóc đen của nàng ướt nhẹp, hạt nước tí tách rơi xuống, trước trán vẫn còn vương lại tóc mai vì thế mà ướt nhẹp, có thể nhìn thấy trán trơn bóng, cả người không có chút chật vật, kiểu diễm ướt át. Nam nhân kia nhìn nàng một hồi, đứng ở đầu thuyền vẫy vẫy tay thanh niên kia, người kia lập tức đi tới, nam nhân nói nhỏ bên tai hắn mấy câu, người kia cung kính đáp một tiếng, trở về khoang tàu. Không tới một lúc đi ra, cầm trong tay một hộp gấm chạm trổ tinh mỹ, thanh niên đem hộp gấm đưa cho Thẩm Mầu Đôn, "Chủ nhân của ta cảm ơn tiểu thư có ân cứu mạng tiểu thiếu gia."

Thẩm Mầu Đôn nhận hộp gấm, nhìn nam tử nói câu cáo từ liền quay người rời đi, về tới thuyền Thẩm gia, Thẩm Hoán lập tức tiến lên vội vã hỏi, "Tỷ tỷ,

tỷ không sao chứ?"

Thẩm Mầu Đon cười nói "Tỷ không sao, đừng lo lắng."

Thẩm Mầu Đon trên người ướt nhẹp, Thẩm Hoán lập tức kinh hô: "Tỷ, trên người tỷ vẫn ướt, mau đi vào thay y phục đi, phong hàn mới khỏi, cũng đừng để bị nhiễm lại."

Thẩm Mầu Đon vào khoang tàu thay xiêm y, người nhà họ Thẩm lại sợ vừa nãy Thẩm Mầu Đon nhảy xuống nước lại bị nhiễm phong hàn, lập tức lái thuyền trở về bờ, đoàn người ngồi xe ngựa trở về Thẩm phủ.

Sau khi trở về, Thẩm Mầu Đon quả nhiên vẫn không thể nào tránh khỏi phong hàn, nguyên bản nàng đã gần tốt. Ngày hôm sau dậy sớm liền phát

hiện mình lại bị bệnh.

Lần này phong hàn thậm chí còn nghiêm trọng hơn so với mấy ngày trước đây, ở nhà dưỡng bệnh chừng mười ngày, uống mười ngày thuốc mới tốt hơn đôi chút. Cũng trong khoảng thời gian này, mỗi ngày La Nam đều tới Thẩm phủ thăm nàng, có điều nàng toàn lấy lý do thân thể không thoải mái làm cớ tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sáng sớm ngày thứ hai Thẩm Oánh đã được Nghiêm Nhân Tu đón về Nghiêm phủ, nhìn mẹ chồng kỳ quái châm biếm cùng Đặng Nghiên Thu tỉnh táo giả ý nói khiếm, trong lòng nàng cực kỳ bình tĩnh. Nghiêm Nhân Tu hồ thẹn đối với nàng, buổi tối nghỉ ở phòng của nàng, cự tuyệt yêu cầu dai dẳng hẳn, Thẩm Oánh đưa lưng về phía hắn rất nhanh đã ngủ, nghe thấy tiếng thở dài của hắn. Nửa đêm giờ tý, Thẩm Oánh mở mắt ra, nhìn nam nhân bên cạnh ngủ say một lúc lâu lúc mới xuống giường, mở cửa ra.

Ngày hôm sau sau khi đứng lên Nghiêm Nhân Tu ho khan, Thẩm Oánh bình tĩnh nói: "Nhị gia, có thể là do ngày hôm qua chàng ở trên thuyền hứng gió nhiễm phải phong hàn, đề thiếp đi mời đại phu đến xem bệnh cho nhị gia."

Nghiêm Nhân Tu nhớ tới sự tình ngày hôm qua có chút lúng túng, cũng không từ chối, đại phu rất nhanh đã tới, chẩn mạch cho Nghiêm Nhân Tu, viết mấy phương thuốc trị phong hàn mới rời đi. Thẩm Oánh đứng ở trong viện nhìn bóng đại phu dần dần biến mất sau hòn giả sơn thì cúi đầu thở dài. Đại phu đi rồi không bao lâu lại gặp phải Nghiêm phu nhân Trương thị.

Trương thị nghe tin nhi tử nhiễm phong hàn lúc này mới vội vã chạy tới, nhìn thấy đại phu rời đi, vội vã tiến lên nói: "Đại phu, con trai của ta không có sao chứ?"

"Bệnh tình của Nhị gia không đáng lo ngại, chỉ là. . . . ." Đại phu muốn nói lại thôi, nhìn Trương thị một chút, "Phu nhân, có mấy lời này lão phu cũng không biết có nên nói hay không."

Trương thị sợ hết hồn, còn tưởng rằng con trai của chính mình xảy ra chuyện gì, sắc mặt trắng bệch, "Đại phu. . . . . Mau nói, con trai của ta đến cùng là bị làm sao?"

Đại phu lúc này mới trầm giọng nói: "Thái thái, lão phu mới vừa chẩn mạch cho Nhị gia, Nhị gia thật suy, bệnh tình như vậy rất khó thụ thai, trước nhị gia cùng nhị nãi nãi kết hôn ba năm cũng không có việc vui truyền đến. . . . . Xin thứ cho lão phu nói thẳng, lão phu cũng đã xem qua mạch nhị thiếu phu nhân, thân thể nhị thiếu phu nhân rất khỏe mạnh. . . . ."

Lời này của đại phu ý tứ rõ ràng, sắc mặt Trương thị biến đổi, thân thể lão đảo, phải nhờ Đại Nha hoàn đỡ lấy. Bàn tay Trương thị run rẩy nhớ tới hai năm qua nàng đã cho nhóm thiếp thất ngừng uống thuốc tránh thai, nhưng lại không có bất kỳ người nào có tin vui, chẳng lẽ thực sự là bởi vì Nhân Tu, không thể, không thể nào. . . . .

Đại phu lại nói: "Phu nhân có thể mời Hứa đại phu chuyên về phụ khoa đến bắt mạch cho Đặng cô nương, có thể xác định Đặng cô nương mang thai mấy tháng liền rõ ràng." Dứt lời, cũng không quay đầu lại rời đi. Chuyện Nghiêm Nhân Tu cùng Đặng Nghiên Thu, tăng tị với nhau hay ra vào Nghiêm phủ đại phu đã sớm rõ ràng.

Trương thị run rẩy nói: "Đi. . . . . Nhanh đi mời Hứa đại phu tới!"

~~~~~

Nghiêm Nhân Tu đang ở trong sân Đặng Nghiên Thu bởi nàng nói chuyện, nhìn thấy mẹ mình mang theo một ông già lại đây, đang muốn mở miệng hỏi, Trương thị lạnh mặt chỉ vào Đặng Nghiên Thu nói: "Kính xin Hứa đại phu bắt mạch cho nàng, xem thai nhi trong bụng nàng rốt cuộc là được mấy tháng!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đặng Nghiên Thu trắng bệch như giấy, nàng theo bản năng liền núp sau lưng Nghiên Nhân Tu, Trương thị nhìn phản ứng của nàng liền biết đứa bé trong bụng của nàng có khả năng không là của Nhân Tu, tức giận chỉ vào Đặng Nghiên Thu mắng: "Người còn trốn sao, ta xem người sau này còn trốn làm sao."

Đặng Nghiên Thu tự nhiên là không thoát được một khắc đó bị đại phu nắm chặt tay, nàng liền biết đời này mình coi như xong.

Tiếng Đại phu vang lên bên tai mấy người" Mang thai đã ba tháng,"

Nghiên Nhân Tu có chút không hiểu "Cái gì? Mang thai ba tháng?"

Trương thị đề Đại Nha hoàn dẫn Hứa đại phu đi, lại cho tất cả bọn nha hoàn bên người lui ra ngoài, Trương thị cắn răng nghiêng lợi đi tới chỗ Đặng Nghiên Thu đã sắp muốn ngất đi, một cái tát vung lên trên mặt nàng ta, quay đầu nói với Nghiên Nhân Tu, "Cái gì! Con nói là nó cái gì, nàng đã mang thai ba tháng, con ở cùng với nàng ta mới có hai tháng, nàng làm sao có thể mang thai ba tháng được ?"

Nghiên Nhân Tu đầu óc trống rỗng, khuôn mặt tuấn tú khiếp sợ, hấn chỉ vào Đặng Nghiên Thu, ngón tay run run, "Mẫu thân. Mẫu thân nói là sự thật thật?"

Đặng Nghiên Thu rơi nước mắt thê lương nhìn Nghiên Nhân Tu, "Nhị gia, ngài. Ngài không phải nói yêu Nghiên Thu nhất sao, ngài tha thứ cho Nghiên Thu lần này. Không chờ nàng nói hết câu, Nghiên Nhân Tu giận dữ công tâm đã phun ra một ngụm máu, ngã xuống.

~~~~~

Thẩm Mầu Đơn nằm trên giường nghỉ ngơi nửa tháng cũng không biết chuyện xảy ra ở Nghiên gia, nửa tháng này nàng cũng chỉ ở nhà dưỡng bệnh, cách sự việc nhảy sông chuyện cứu người được nửa tháng. Nàng lúc ấy không có cách nào, mấy người ... kia nhảy xuống cứu người vừa nhìn kỹ nàng bơi liền biết không phải tốt, chỉ sợ không phải người làm sông Hoài, làm sông Hoài dựa vào chủ yếu là sông nước, kỹ năng bơi của người nơi đây đều rất tốt, hơn nữa đứa bé kia nếu trì hoãn một thời gian nửa chỉ sợ khó cứu được, nàng không có suy nghĩ nhiều, chỉ dựa theo bản năng liền nhảy xuống.

Nghĩ đến việc cứu hài tử, Thẩm Mầu Đơn liền nhớ tới nam nhân kia,

hắn khẳng định không phải người làm sông Hoài, khí thế trên người hắn rất lớn, thân phận chỉ sợ là bất phàm, ở làm sông Hoài nàng còn chưa từng nghe nói qua. Lại nghĩ tới lúc nàng muốn rời thuyền lúc nam nhân saithu hạ đưa hộp gấm cho nàng, sau khi trở về hộp gấm kia nàng đặt ở đáy hòm. Đứng dậy đem hộp gấm dưới đáy hòm lấy ra, hộp gấm sử dụng tốt nhất khắc thành , mặt trên điêu khắc hoa văn. Nàng mở hộp gấm, trong hộp gấm đặt một tờ ngân phiếu, còn có một viên trân châu to bằng nắm đấm trẻ con. Viên trân châu tròn bóng, no đủ, tán ra hào quang.

Thẩm Mầu Đơn trong lòng cả kinh, nàng không nghĩ đến người kia sẽ đưa cho nàng vật tạ lễ nặng như vậy, viên trân châu này vừa nhìn cũng không phải là thứ phẩm, giá trị liền thành. Trong hộp gấm ngoại trừ ngân phiếu cùng viên cực phẩm trân châu này còn có mười mấy viên trân châu nhỏ, mỗi viên đều tán ra hào quang long lánh, cũng đều cực kỳ quý hiếm .

Thẩm Mầu Đơn trong nháy mắt cảm thấy nàng đang ôm một củ khoai lang

nóng bỏng tay, trân châu trong này giá trị sợ là đều vượt qua vạn lượng, nam nhân kia rốt cuộc là người như thế nào? Nàng bắt quá là thuận lợi ra tay cứu giúp,lại cho nàng hậu lễ nặng như vậy. Nàng lại mở tờ ngân phiếu liếc mắt nhìn, năm trăm lạng bạc. Nàng suy nghĩ một chút, đem ngân phiếu toàn bộ lấy hết, còn lại trân châu nàng không có ở liếc mắt nhìn, đóng lại hộp gấm, lại đặt xuống đáy hòm, chỉ là lần này nàng khóa thêm một cái khóa lớn. Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn cái hòm, thầm nói, nếu lần sau gặp mặt người kia, nhất định phải đem trân châu này trả lại. Chỉ là ngân phiếu nàng xác thực cần, sợ là đem ngân phiếu trả lại

người kia sẽ không nhận, đưa lễ vật dày như vậy, chính là không muốn nợ ân tình của nàng mà thôi.

Nhìn tờ ngân phiếu trong tay, những ngày qua nàng mặc dù có lòng thay cha phân ưu kiếm lời chút bạc, nhưng vẫn hữu tâm vô lực, trong nhà căn bản không có dư thừa bạc để nàng điều động, bây giờ nắm chặt trong tay năm trăm lạng bạc nàng nhất định phải sử dụng cho tốt. Chỉ là làm sao sử dụng cho tốt? Nàng chỉ biết này vị trí chỗ có không ít mỏ vàng, mỏ đồng, mỏ than đá , chỉ là nàng không khai thác được, hơn nữa bây giờ mọi người không biết lợi ích của than đá , như vậy cũng tốt so với việc nàng biết vị trí bảo tàng, nhưng không có đầy đủ nhân lực tài lực thể lực đi đào những kho báu này, những thứ này khẳng định không cần suy nghĩ. Còn lại kiếm tiền bình thường đều dựa trên phương diện ăn mặc, Thẩm Mầu Đơn suy tính rất nhiều cuối cùng dự định bắt tay từ phương diện này, nàng biết sau này xu thế ăn mặc, nữ nhân thích chung diện, đối với đồ vật đẹp để đều từ chối không được.

Nếu đã quyết định, còn lại chính là lên kế hoạch tỉ mỉ, cái này không thể vội vàng được, hơn nữa nàng muốn kiếm bạc chủ yếu chính là tăng thu giảm chi, tỷ như nàng muốn làm xiêm y tự nhiên là không thể mua vải vóc ở làm sông Hoài , mà phải đi nơi sản xuất tơ lụa là Lương phủ, nếu là muốn làm áo khoác lông, không phải đi mua lông trong cửa hàng, mà phải trực tiếp đi thu mua trong nhà người miền núi , mặt khác nếu nàng mở cửa hàng tuyệt đối không thể để cho người nhà họ Thẩm biết, dù sao bây giờ không ở riêng, vì lẽ đó, hết thảy tất cả kế hoạch đều phải tỉ mỉ bố trí thật tốt.

Trong lòng có chủ ý, trong lòng Thẩm Mầu Đơn cũng nhẹ nhõm không ít, đang muốn ra ngoài nhìn xem có cửa hàng thích hợp hay không, ngoài cửa Tư Cúc liền tiến đến thông báo "Tiểu thư, La đại gia chờ ở ngoài cửa ,người có muốn gặp hắn không ? Tiểu thư, nô tỳ tuy không biết người cùng La gia đại gia đã xảy ra chuyện gì , nhưng mấy ngày nay La gia đại gia đều ngày ngày chờ ở bên ngoài. . . . . Bệnh phong hàn của người đã tốt hơn nhiều, có muốn gặp hắn không?" Công tử anh tuấn bày ra một bộ dáng si tình đã thu mua được tiểu nha đầu, tiểu nha đầu liền cảm thấy chủ tử nhà mình thực tốt số, tình cờ gặp được chồng chưa cưới tốt như vậy .

Thẩm Mầu Đơn căn bản không muốn gặp La Nam đối trá kia , nhìn thấy Tư Cúc, nàng cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ là tùy ý khoát tay áo một cái, "Không gặp, người bảo hắn trở về đi."

Tư Cúc trung thành nhất tự nhiên vẫn là nghe theo ý tiểu thư, nghe Thẩm Mầu Đôn vừa nói như thế, ngay lập tức đi cự tuyệt La Nam

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

La Nam phong độ nhìn Tư Cúc cười "Vậy ngày mai ta trở lại thăm nàng, người mau trở lại chăm sóc tiểu thư của người đi." Nói xong, quay người rời đi, chỉ là sau khi xoay người, sắc mặt đen như than.

La Nam đi rồi, Thẩm Mầu Đôn định ra ngoài đi dạo lâm sông Hoài, nhìn xem có cửa hàng thích hợp hay không.

Trên chợ náo nhiệt đi một vòng, tuy có bán cửa hàng, nhưng giá cả rất đắt, đa số đều là ước chừng hai trăm lượng nếu muốn mua lại cửa hàng, còn lại bạc đi Lương phủ mua vài vóc cái gì nhất định là không còn nhiều, có chút túng quẫn. Ở lâm sông Hoài tìm một vòng, Thẩm Mầu Đôn cũng không tìm được cửa hàng giá rẻ, liền dự định trở về cùng phụ thân thương lượng.

Lúc trở về nhớ tới A Hoán mấy ngày nay bởi vì kỳ thi nho sinh rất mệt mỏi, liền dự định mua một ít nguyên liệu nấu ăn làm một bát canh cho đệ ấy ăn bổ não, đi mua nào heo cùng tuý sống, nhớ tới trong nhà không có cầu kỳ tử, liền tiện đường đi Hồi Xuân đường mua một ít về.

Mới vừa đi tới cửa Hồi Xuân đường, Thẩm Mầu Đôn liền nghe thấy tiếng khóc thất thanh truyền đến, "Các người nhìn đi bản tiểu thư dùng ngọc cơ cao của Hồi Xuân đường các người nào ngờ bôi vào không khỏi vết thương còn bắt đầu thối rữa, bây giờ. . . . . Nhìn thật đáng sợ, ô ô ô, bản tiểu thư sau này làm sao có thể gặp người. . . . ."

Thẩm Mầu Đôn ngăn ra, trên mặt nổi lên ý cười, không nghĩ thật là hữu duyên, qua Hồi Xuân đường mua chút cầu kỳ tử lại có thể tình cờ gặp Diêu Nguyệt.

Bước vào Hồi Xuân đường, nàng liền nhìn thấy Diêu Nguyệt giống như điên phụ lôi kéo một đại phu chỉ vào vết thương trên trán đại phu liền nổi giận dùng dùng phát tay áo, "Tiểu thư, người không nên ở đây làm loạn, ngọc cơ cao Hồi Xuân đường ở lâm sông Hoài không biết bao nhiêu người đã dùng qua, nhưng trừ tiểu thư ra không có tình huống nào như vậy phát sinh, tiểu thư trong thời gian này có ăn kiêng không? Hoặc là để vết thương đụng tới những thứ đồ khác?"

Diêu Nguyệt vẫn khóc sụt sùi, "Không có, ta có ăn kiêng, cái gì đều nghe theo đại phu, dùng hai, ba ngày liền cảm thấy vết thương có chút ngứa, nhưng. . . . . Nhưng tưởng bình thường, mấy ngày nay vẫn luôn có chút ngứa, hôm qua vết thương đỏ lên, sáng sớm hôm nay lên vết thương liền bắt đầu thối rữa. . . . ."

Diêu Nguyệt đang thương tâm khóc lóc, phía sau vang lên một thanh âm ôn nhu, "Nguyệt Nhi?"

Diêu Nguyệt nghe thấy thanh âm này, ngăn ra, đột nhiên xoay người lại, Thẩm Mầu Đôn cũng nhìn thấy vết thương trên trán nàng, nguyên lai vết thương không sâu lại bắt đầu đỏ lên thối rữa, miệng vết thương chảy ra một ít dịch vàng, nhìn có chút buồn nôn, Thẩm Mầu Đôn nhíu mày, nhưng trong lòng không có nửa phần thương tiếc, chỉ tràn đầy vui sướng. Nhưng không nghĩ, hai mắt Diêu Nguyệt đỏ lên, đột nhiên lao tới phía nàng, thét chói tai, "Bởi vì ả, đều là bởi vì ả, nếu không phải ả ta cũng sẽ không bị ngã, cũng sẽ không dùng ngọc cơ cao, vết thương thì sẽ không thành như thế này. . . . ."

Thời điểm nàng ta lao tới Thẩm Mầu xoay người Đôn tránh được, Diêu Nguyệt né không kịp, ngã nhào xuống đất, vẫn quay đầu hung tợn nhìn Thẩm Mầu Đôn.

Thẩm Mầu Đôn ôn nhu nói: "Nguyệt Nhi, muội nói cái gì? Ngày ấy rõ ràng là muội ở sau lưng đẩy ta, nhưng không nghĩ gây ông đập lưng ông lại hại chính bản thân mình, vì sao lại trách đến trên đầu ta? Nguyệt Nhi, muội không nên cùng tỷ náo loạn, hay là trước để đại phu xem vết thương của muội, nhìn xem có cách gì có thể cứu vãn, nếu chậm trễ vết thương của muội nói sẽ càng ngày càng nghiêm trọng."

Diêu Nguyệt quả nhiên bình tĩnh lại, không hề dùng sức trừng mắt nhìn Thẩm Mầu Đôn, chật vật từ dưới đất bò dậy.

Đại phu thay Diêu Nguyệt chẩn mạch, lại xem vết thương, trong miệng thì thảo nói: "Không phải, nguyên bản vết thương không sâu làm sao đột nhiên thối rữa. . . . . Đem ngọc cơ cao tiểu thư dùng đưa cho ta xem một chút."

Tiếp nhận ngọc cơ cao trong tay Diêu Nguyệt, mở nắp bình đặt ở chóp mũi ngửi, sắc mặt liền đổi, nhìn Diêu Nguyệt nói: "Tiểu thư, ngọc cơ cao này bị người ta động tay chân? Bên trong có hoa giáp trúc nếu mà cánh hoa giáp trúc này ra thành phấn, tiểu thư hẳn là dị ứng với hoa giáp trúc? Vết thương của tiểu thư ngứa chỉ sợ đều là bởi vì trong ngọc cơ cao bỏ thêm thứ này."

Sắc mặt Diêu Nguyệt trắng bệch, nàng làm sao không nghĩ đến sẽ là vì nguyên nhân này, nàng dị ứng đối với hoa giáp trúc, người biết cái này không nhiều, nàng run rẩy hai tay bưng kín mặt, thét to: "Nhất định là nàng, nhất định là tiện nữ nhân kia. . . . ."

Thẩm Mầu Đôn biết tiện nữ nhân trong miệng Diêu Nguyệt là ai, là kẻ mẫu của nàng ta, Diêu Nguyệt lúc mười tuổi mẫu thân qua đời, sau đó cưới vợ kế

Điều phụ, hai người không ưa mắt lẫn nhau, mình tranh ám đấu trong đó không ít. Điều Nguyệt sở dĩ khẳng định là do kẻ mầu của nàng ta gây nên cũng bởi vì, ngọc cơ cao của nàng ta chỉ đặt ở trong nhà, chỉ có người trong nhà có thể động tay chân, nhưng chưa từng nghĩ đến từ lúc vừa mua ngọc cơ cao ra Hồi Xuân đường, ngọc cơ cao đã bị nàng động thủ.

Điều Nguyệt nâng mặt kêu ầm lên, trong miệng chửi mắng kẻ mầu của mình, mắng to rồi khóc rống lên, "Ô ô ô, độc phụ kia sao nhẫn tâm đến như vậy, nàng cũng là nữ nhân, chẳng lẽ không biết gương mặt đối với nữ nhân có bao nhiêu quan trọng sao, nàng phá hủy cả đời ta rồi. . . . ."

Thẩm Mầu Đôn nghĩ, người cũng biết gương mặt đối với nữ tử quan trọng sao, này vì sao lại hại ta vĩnh viễn không ngóc đầu lên được, nếu không phải là như thế, người cũng sẽ không gặp báo ứng. Chỉ là, tại thời đại này, nữ tử có cho dù dung mạo tốt đẹp thì đã sao, vẫn chỉ có thể như cây tầm gửi dựa vào nam nhân, có ý nghĩa gì.

Lời lão đại phu vang bên tai, "Tiểu thư, lão phu kê phương thuốc này, sau khi tiểu thư trở về đem mấy vị thuốc dùng nước hòa với nước, dùng khăn sạch chấm thuốc thành tây vết thương, sau khi xoa thuốc cao lên vết thương sẽ khỏi, chỉ là. . . . ." Lão đại phu dùng một chút, "Chỉ là, vết thương này sau khi khỏi sẽ lưu lại vết sẹo ." Đại phu nói xong, đề bút viết xuống phương thuốc đưa cho Điều Nguyệt, Điều Nguyệt chỉ lo khóc lóc, âm thanh càng lúc càng lớn, càng ngày càng thê thảm.

Thẩm Mầu Đôn cũng không nhiều lời nữa, mua cầu kỳ tử xong liền rời đi.

Sau khi trở về Thẩm Mầu Đôn đem nảo heo tùy heo mua về rửa sạch, để vào trong chén, bỏ cầu kỳ tử vào, bỏ thêm chút ít muối ăn cùng nước tương rồi đem đi chưng. Mới vừa để vào chỗ, Tư Cúc đã ở ngoài đi vào, nhìn thấy tiểu thư đang động tay làm đồ ăn, vội vàng tiến lên một bước nói: "Tiểu thư, người muốn ăn cái gì nói cho nô tỳ là được, nô tỳ đi làm, làm sao lại tự mình chạy đến nhà bếp đến rồi."

Tam phòng chỉ có một nha đầu, một gã sai vặt, một bà tử, đầu bếp nữ cũng không có, vì lẽ đó ngày thường đều là Tư Cúc cùng Lục nhi ở nhà bếp làm việc, Lão Bà Tử thỉnh thoảng đến hỗ trợ. Nhìn nha đầu lo lắng, Thẩm Mầu Đôn cười với nàng "Không sao, A Hoán dạo này đọc sách đến đêm muộn, ta mua một ít nguyên liệu nấu ăn, chưng canh nảo heo cầu kỳ cho đệ ấy ăn, bỏ thận kiện nảo. "

Tư Cúc nhỏ hơn nàng hai tuổi, kiếp trước nàng gả vào La gia, Tư Cúc cũng theo gả qua làm nha hoàn thiếp thân của nàng, tính nàng hiền lành, ở La phủ nhận hết bất nạt, Tư Cúc theo nàng ăn rất nhiều khổ, đối với nàng vẫn trung thành, tận tâm như cũ. Sau khi nàng bị Điều Nguyệt hại chết, Tư Cúc rất thương tâm, bệnh nặng một hồi, chờ Điều Nguyệt tiến vào La phủ, khắp nơi làm khó dễ, tháng ngày càng thêm thê thảm, cuối cùng bị ở La phủ cả đời, không tới 30 tuổi đã nhắm mắt xuôi tay.

Nhìn nha đầu tươi cười vui vẻ trước mắt, Thẩm Mầu Đôn thầm nghĩ, đời này nàng nhất định phải bồi thường cho nha đầu này, đợi hai năm nữa thay nàng tìm hộ nhân gia tốt gả nàng sang sống một đời bình an, vui vẻ.

Đợi đến lúc cơm tối, nhìn A Hoán ăn hết bát canh nảo heo cầu kỳ Thẩm Mầu Đôn lúc này mới mỉm cười, đợi cả nhà ăn xong Thẩm Hoán đi tới thư phòng, Thẩm Mầu Đôn gọi Thẩm Thiên Nguyên, "Phụ thân, con có chuyện muốn thương lượng với cha một chút."

Thẩm Thiên Nguyên cười nói: "Mầu Đôn con có lời gì muốn nói?"

Thẩm Mầu Đôn đem ngân lượng năm trăm lạng cùng chuyện kinh doanh

: cửa hàng nói với Thẩm Thiên Nguyên, có điều che giấu chuyện trên châu. Thẩm Thiên Nguyên nghiêm mặt nói: "Mầu Đôn, cha cũng biết con nghĩ thay ta phân ưu giải nạn lúc này mới vội vã mở cửa hàng.

Chỉ là bạc này. . . . . Cứu người là dễ như ăn cháo, năm trăm lạng

bạc này đối với chúng ta mà nói nhận lấy thì ngại, chúng ta tuyệt đối không thể dùng năm trăm lạng bạc này, đi đem ngân phiếu này trả lại người ta đi."

Thẩm Mầu Đôn biết phụ thân nhất định sẽ nói như vậy, cũng đã sớm nghĩ ra, nói: "Phụ thân, người kia nhất định là người có thân phận, chỉ không thích nhất chính là nợ ân tình, nếu đem này ngân phiếu trả lại cho hắn, chỉ sợ hắn sẽ cho là chúng ta cầu chính là cái khác. Mà người kia không phải người huyện lâm sông Hoài, bây giờ chỉ sợ đã rời sông Hoài rồi. Phụ thân, con nghĩ như thế này, ngân phiếu năm trăm lạng trước lấy đi mở cửa hàng, chờ kiểm lời bạc nếu có thể tình cờ gặp người kia, trả lại cho hắn cũng không muộn."

Thẩm Thiên Nguyên cũng không phải người ương bướng, nghe Mầu Đôn vừa nói như thế cân nhắc một lát sau liền đồng ý, để Thẩm Mầu Đôn không cần lo lắng chuyện cửa hàng cùng nhân lực, ông đi nghỉ cách. Mầu Đôn biết được phụ thân giao thiệp rộng rãi, liền an tâm, sau lại cùng Thẩm Thiên Nguyên hàn huyên chuyện quy hoạch cửa hàng ngày sau, cũng âm thầm nhắc nhở chuyện cửa hàng tốt nhất không cho người nhà họ Thẩm biết, Thẩm Thiên Nguyên trầm mặc biết, cũng đáp lại, Thẩm Mầu Đôn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đợi được Thẩm Thiên Nguyên đem khế ước mua bán nhà giao cho Thẩm Mầu Đôn là chuyện của hai ngày sau, đồng thời giao cho Thẩm Mầu Đôn văn tự nô bộc bán đứt. Thẩm Thiên Nguyên bung lên một ly trà uống cạn lúc này mới cười nói:

"Cửa hàng cũng không tệ lắm, dùng 160 lạng bạc mua. Mua tôi tớ

này họ Mã, biết viết chữ tính sổ, cửa hàng ngày sau có thể giao cho hắn

quản lý, cách mỗi nửa tháng đi thăm một lần là được. Cửa hàng có một sân sau cùng mấy gian phòng nhỏ, chường quỹ, người làm ngày sau có thể ở đây" Người họ Mã này là mua để làm chường quỹ, có văn tự bán đứt trong tay, sử dụng đương nhiên là yên tâm, chỉ có điều người chết vì tiền, chìm chết vì ăn, lòng người không thể phỏng đoán, ngày sau vẫn cần đề phòng một chút mới được.

Thẩm Mầu Đon biết ánh mắt cha nhìn người không sai, vì lẽ đó ngựa này

chương quỹ nhân phẩm cũng còn là thật tốt.

Hai người tính toán một chút, mua lại cửa hàng giá 160 lượng bạc, nô bộc hai mươi lượng, còn lại 320 lượng bạc. Những bạc này bọn họ muốn đi Lương phủ mua vải vóc, còn muốn trả tiền công thợ may, thêu hơi có chút thiếu thốn, chỉ có thể giảm bớt một ít vải vóc, lần đầu tiên chờ vải vóc về nhất định phải tính toán tỉ mỉ. Mà hai ngày này nàng cũng không có nhân rồi, ngồi vẽ trang phục kiếp trước được lưu hành vào mấy năm sau cùng hình thức thêu hoa mới. Thời gian trôi qua quá lâu, nàng không nhớ rõ lắm, chỉ vẽ vài bộ dựa theo trí nhớ có sau đó cho Tư Cúc xem qua, Tư Cúc kinh ngạc thốt lên một câu rất đẹp.

"Mẫu Đon, trong cửa hàng rất mới, chỉ cần tìm người làm theo yêu cầu

một ít tú, bài biển là có thể, cho tôi tìm Tú nương, thợ may, cha với Mã chương quỹ đi làm là được." Thẩm Thiên Nguyên kỳ không hi vọng con gái xuất đầu lộ diện bên ngoài.

Thẩm Mầu Đon gật gật đầu, "Phụ thân, những thứ này đều không khác mấy, nhưng chúng ta còn phải đi Lương phủ chọn mua vải vóc cùng chỉ thêu, còn định tự đi, tiền bạc dư lại không nhiều, vải vóc phải cẩn thận chọn lựa mới được."

Thẩm Thiên Nguyên có chút lo lắng, ông thực sự có chút bận tâm chuyện con gái đi đến nơi xa như thế, nhưng ông lại không thông thạo với những thứ này, thích thú vừa nghĩ, nói: "Đã như vậy, cha với con cùng đi một chuyến."

Hai người thương lượng ba ngày sau xuất phát, lộ trình đi đường thủy đã mất đến nửa tháng, trong ba ngày này Thẩm Thiên Nguyên gấp rút tìm Tú Nương cùng công thợ cắt may, thợ may.

Buổi tối Thẩm Mầu Đon nói với Tư Cúc cùng A Hoán chuyện phải ra khỏi cửa nửa tháng, lời giải thích theo Thẩm Thiên Nguyên ra ngoài nhìn xem, Thẩm Thiên Nguyên làm công thường thường cùng chương quỹ ra ngoài đặt mua nguyên liệu chế tác đồ trang sức sợi vàng sợi bạc, trân châu, châu báu, vì thế Tư Cúc cùng Thẩm Hoán đều tin, chỉ có Tư Cúc cảm râm vài câu, "Tiểu thư, người là tiểu thư, sao lại theo lão gia chạy khắp trời nam đất bắc . . .

Thẩm Mầu Đon cười không nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Sáng sớm ngày mai lên đường, những thứ cần cũng đã chuẩn bị đầy đủ, Thẩm Mầu Đon nói Thẩm Thiên Nguyên chuẩn bị cho nàng một bộ nam trang, nữ tử đi xa nhà có chút bất tiện. Nàng dung mạo diễm lệ thoát tục, hơn nữa nữ tử không có hầu kết, giả trang thành nam nhân cũng sẽ không giống, người tình tưởng một chút là có thể nhận ra, có điều lúc ra cửa mang theo duy mỹ, âm thanh đè thấp một ít ngược lại cũng không phải không được.

Đem nam trang cất đi cẩn thận, bên ngoài Tư Cúc liền tiến đến, trong tay cầm mấy bao giấy dầu, "Tiểu thư, La đại gia lại tới nữa rồi, biết người thích ăn Hồng Đậu cao cùng Phù Dung cao nên mang đến. . . . . La đại gia còn đang bên ngoài chờ, nếu không tiểu thư gấp mặt một lần?" Tư Cúc thực sự không nghĩ tiểu thư nghĩ như thế nào, thái độ đối với La đại gia lại đột nhiên chuyển biến lạnh nhạt như vậy.

Thẩm Mầu Đon không muốn gặp hắn, nàng đã cự tuyệt hơn nửa tháng, tính nhẫn nại của người này sớm đã không còn, nếu có khả năng nàng muốn nói chuyện từ hôn trực tiếp với hắn, chỉ là không thể làm ảnh hưởng đến danh tiếng của A Hoán, không nghĩ ra được biện pháp cự tuyệt, vẫn không thể cùng người này như thế nào. Suy nghĩ một chút, nàng thờ dãi, để Tư Cúc mời người đi vào.

Quả nhiên, La Nam vừa vào cửa, trên mặt vẻ mặt cũng rất phải không mãn, ở nhìn thấy Thẩm Mầu Đon trang phục lúc càng là nhũ nhũ mảy, há mồm muốn nói cái gì, Thẩm Mầu Đon đã trước tiên hắt một bước, ôn nhu nói: "La đại ca, mấy ngày nay nhiễm phong hàn, thân thể vẫn không thật lưu loát, hôm nay mới có thể đứng dậy gặp khách, những này qua chậm trễ La đại ca, mong rằng La đại ca không nên tức giận."

La Nam vẫn luôn lấy quân tử khiêm tốn tự xưng, đương nhiên sẽ không ngay ở trước mặt Tư Cúc cho Thẩm Mầu Đon không thoải mái, chỉ nhẫn nhịn tức giận trong lòng nói: "Đương nhiên sẽ không, huynh không phải người ngoài, mà là vị hôn phu của muội, muội nhiễm phong hàn huynh làm sao có thể tro mắt đứng nhìn được, vì thế lần sau gặp chuyện gì không nên ở ngoài cửa cự tuyệt không cho huynh vào."

Thẩm Mầu Đon khẽ ừ một tiếng không nói gì.

"Hôm nay muội sao lại mặc trang phục như vậy? Đem tóc mái trên trán chải hết lên, xem ra đẹp lên không ít." La Nam vẫn nhịn không được, nữ nhân của mình xinh đẹp như vậy mặt mũi mình cũng dính hào quang không ít.

Thẩm Mầu Đon rũ mắt, "Chỉ là thói quen, trang phục như vậy, ngày sau sẽ chú ý."

La Nam khoát tay áo một cái, "Hôm nay huynh đến là có chuyện muốn báo cho muội, một tháng nữa chính là đại thọ của mẫu thân huynh, đến lúc đó muội chớ có quên, một tháng này chuẩn bị cẩn thận, ngày đó mặc trang phục đẹp một chút, mẫu thân nhìn thấy chắc chắn sẽ rất vui. . . . . Muội ở nhà dưỡng tốt cơ thể, huynh có việc đi trước."

Dứt lời, phát tay áo rồi đi, nhìn nam nhân sắp bước ra cửa phòng, Thẩm Mầu Đôn nhìn bóng lưng hắn, nhẹ giọng hỏi: "La đại ca, huynh có biết chuyện thương thế Nguyệt Nhi nặng hơn không? Có từng đi qua thăm Nguyệt nhi?"

Bóng lưng kia cứng đờ, một lúc lâu sau mới nói: "Có đến thăm qua, chỉ là vết thương nhỏ trên trán, không có gì đáng ngại, đợi thân thể muội tốt lên, chúng ta cùng nhau đi thăm muội ấy." Hắn đã qua, vừa nghĩ tới tình cảnh hôm qua trong lòng hắn liền thấy buồn nôn.

Hắn biết trán Diêu Nguyệt bị thương, nhưng hơn nửa tháng trước gặp Diêu Nguyệt, sau đó tâm tư đều bị vị hôn thê xinh đẹp kia chiếm hết, hôm qua nghĩ tới Diêu Nguyệt, liền đi Diêu gia. Nhưng không nghĩ mỹ nhân thiên kiều bá mị, nữ tử dịu dàng trong dĩ vãng kia lại giống như một diên phụ, ở trong phòng diên cuồng mắng chửi, thấy hắn lại khóc sụt sùi, hắn dịu dàng khuyên, cũng nói không đề ý vết thương trên trán nàng. Nàng nghĩ trong chốc lát, đem lọ vết thương trên trán cho hắn nhìn, trên vết thương thổi rửa là một lớp thuốc mỡ màu vàng nhạt, nhìn buồn nôn cực kỳ. Nàng ta vẫn khóc thút thít nghẹn hỏi hắn, chắc hắn sẽ không đề ý đi, có phải vẫn yêu nàng như quá khứ không.

Khi đó, hắn hàm hồ nói vài câu lừa gạt rồi rời đi như chạy trốn, trong lòng có dự định, Diêu gia hiện tại có đại phu nhân làm vợ kế, còn sinh con trai, chỉ sợ Diêu Nguyệt xuất giá cũng không bao nhiêu đồ cưới, bây giờ hắn không muốn vì một ít đồ cưới này mà mỗi ngày đối mặt với một ả diên phụ xấu xí không thể tả.

Thẩm Mầu Đôn có thể không biết ý nghĩ trong lòng hắn, người này bên ngoài biểu hiện là quân tử khiêm tốn, nội tâm vô sỉ tiểu nhân hèn hạ, hắn thấy Diêu Nguyệt giờ thành như vậy, ngày sau chắc chắn sẽ không lại gần cho nàng. Chỉ là, Diêu Nguyệt lại có thể cam tâm, nói không chắc chuyện này có thể hơn nữa lợi dụng, nếu thành công, hôn ước này liền có thể thuận lợi giải trừ, với nàng không có nửa điểm tổn hại, thanh danh của hắn cũng sẽ mất hết.

Thẩm Mầu Đôn siết chặt quyền, nghĩ chờ sau khi đi Lương phủ trở lại sẽ tính toán tốt chuyện này.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Mầu Đôn quần ngực, đổi bộ kia nam trang, mái tóc màu đen dùng một cái dây trâm cắm trên đỉnh đầu, nhìn người trong gương đồng mắt ngọc mờ ngái, mặt như ngọc, Thẩm Mầu Đôn nhếch miệng cười, quả nhiên chưa phải là nam nhân. Nàng cảm duy mỹ lên, lúc này mới sải bước đi ra ngoài.

Đi tới trong viện, Thẩm Thiên Nguyên, Thẩm Hoán, Tư Cúc nhìn thấy trang phục của nàng lúc này đều yên lòng, xem ra rất giống công tử văn nhâ.

Từ Lâm sông Hoài đến Lương phủ qua một quận, một huyện, lộ trình ước chừng bảy ngày (1 chạp trước báo mất nửa tháng giờ thành một tuần). Thẩm Mầu Đôn sinh ra ở Lâm sông Hoài, tuy nói kỹ năng bơi không kém, nhưng số lần đi ra ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay, bởi vậy cũng cảm thấy mới mẻ, đứng trên boong thuyền chung quanh nhìn phong cảnh hai bên bờ sông.

Lần này đi thuyền chuyên môn vận chuyển đến Lương phủ, người lái thuyền họ Trì, là một đại hán râu quai nón, cao to, khôi ngô, lần này là thay người khác vận chuyển hàng đi Lương phủ, lúc trở lại thay Thẩm Mầu Đôn đem vài vốc trở về, vận chuyển hai chuyến đều có bạc lời, Thẩm Mầu Đôn cũng có thể trả trước một ít tiền bạc, hai phe đều cảm thấy rất hài lòng. Trên thuyền này ngoại trừ hàng hóa, còn có mấy người tiện đường đi Lương phủ, có điều không ở trên boong thuyền, chắc là ở trong phòng giải lao.

Phong cảnh hai bên bờ sông tuy đẹp, nhưng thấy nhiều cũng thấy nhàm chán, Thẩm Mầu Đôn đứng nửa canh giờ rồi trở về phòng. Trên thuyền tổng cộng có mười gian phòng, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Mầu Đôn mỗi người một phòng, trở về phòng Thẩm Mầu Đôn nghỉ ngơi chốc lát, đợi thoải mệt mới ra sắc trời bên ngoài đã tối, ngoài cửa phòng cũng vang lên tiếng Thẩm Thiên Nguyên, "A Đôn, mau ra ăn cơm."

Thẩm Mầu Đôn mở cửa, Thẩm Thiên Nguyên mang một ít bã đậu chia ra làm hai đĩa cho Thẩm Mầu Đôn một phần, qua ba ngày, thuyền cập bờ bổ sung một ít nước và thức ăn, Thẩm Thiên Nguyên nhìn thấy con gái cả ngày ăn bã đậu tự nhiên rất đau lòng, nói: "A Đôn, cha rời thuyền đi mua một ít bánh ngọt cho con ăn." Hạ Thiên ngày nóng, đồ ăn chín giữ không được hai ngày, chỉ có loại này bã đậu khô này có thể giữ được mấy ngày mà không hỏng.

"Phụ thân, không cần, bã đậu ăn tốt rồi, mấy ngày nữa đến Lương phủ, đến lúc đó chúng ta lại đi ném thử mỳ thực Lương phủ." Thanh âm nàng ép có chút thấp, nghe cũng không khiến người ta hoài nghi nàng là nữ tử.

Thẩm Thiên Nguyên ngược lại cũng không kiên trì thêm nữa.

Người lái thuyền cũng rất nhanh lên bờ về, thuyền cũng tiếp tục đi về phía trước. Ở trên thuyền ba ngày, Thẩm Mầu Đôn biết trên thuyền ngoại trừ người, nàng cùng phụ thân, ngoài ra còn có mấy con cháu thế gia. Mấy con cháu thế gia mỗi ngày đều ở trên boong thuyền nghỉ ngơi vài canh giờ, bàn luận trên trời dưới biển, mỳ thiếp vờn quanh. Bởi vậy, Thẩm Mầu Đôn rất ít ra khỏi phòng, đại đa số thời gian đều ở lại trong phòng, nhưng vẫn không khỏi xảy ra chuyện sau đó.

Ngày hôm đó nàng đang ở trong phòng nghỉ ngơi, bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào, mơ hồ nghe thấy tiếng Thẩm Thiên Nguyên xin lỗi "Vị công tử này, thực xin lỗi."

"Đừng phải Bản công tử lại nghĩ đến chuyện đi thắng một mạch như vậy sao?"

Thẩm Mầu Đôn nghe thấy tiếng, vội vàng đứng dậy mở cửa phòng ra ngoài, nhìn thấy mấy người ... con cháu thế gia đang ngồi xếp bằng ở boong tàu bên trên, bên cạnh là mấy vị thiếp thị xinh đẹp. Một người trong đó vóc dáng không cao, sắc mặt có chút tái nhợt, đang ngăn trước mặt Thẩm Thiên

Nguyên, thể gia công tử này mặc dù dung mạo không tệ, nhưng đáy mắt xanh lên, bước chân có chút phù phiếm, rõ ràng biểu hiện chính là Túng Dục quá độ. (Túng dục là kiểu ăn chơi sa đọa xxoo nhiều quá đó bà con)

Thẩm Mầu Đôn vội vàng đi tới chỗ Thẩm Thiên Nguyên, giảm thấp thanh âm nói: "Phụ thân, có chuyện gì xảy ra? Người không sao chứ."

Thẩm Thiên Nguyên lắc lắc đầu, "Ta không sao, A Đôn con mau vào đi." Nói xong đem Thẩm Mầu Đôn đẩy mạnh vào trong phòng. Cặp chân thể gia công tử kia ngăn trước mặt hai người, muốn đưa tay đẩy Thẩm Mầu Đôn một cái, Thẩm Mầu Đôn lắc người một cái liền tránh được, trên mặt thể gia công tử hiện vẻ tức giận "Làm sao, đừng phải Bản công tử đã nghĩ muốn đi nhanh như vậy sao?"

Thẩm Thiên Nguyên hướng về phía công tử chấp tay, "Công tử, tại hạ đã từng nói lời xin lỗi, hơn nữa là công tử trước đụng vào tại hạ" Đúng là người này đụng vào Thẩm Thiên Nguyên trước, Thẩm Thiên Nguyên thân thể cường tráng, làm thể gia công tử túng dục quá độ này lao đảo một cái té ngã trên đất, sau khi đứng lên còn không chịu buông tha cho ông.

Nghe thấy nguyên do, Thẩm Mầu Đôn trong lòng mặc dù có tức giận nhưng cũng biết bọn thể gia công tử này không phải là người mà bọn họ có thể đắc tội, chỉ có thể xin lỗi. Một người trong đó mặc cẩm bào màu xanh đen nói, "Tiểu tử nhà ngươi nếu lại đây uống với chúng ta một chén, chúng ta sẽ tha thứ cho phụ thân ngươi. Ta nói nè, tiểu tử nhà ngươi xảy ra chuyện gì, cả ngày tự giam mình ở trong phòng giống như hạng đàn bà nơi phòng khuê vậy? Mau đến đây. . . . . Mau tới đây ngồi, A Thục, nhanh dẫn vị công tử này qua đây." Nói xong, một nữ tử trong đó mặc xiêm y màu vàng liền đứng dậy kéo Thẩm Mầu Đôn qua đó.

Thẩm Mầu Đôn không thể cùng đám người kia uống gì rượu, né tránh, nhẹ giọng lại nói: "Tại hạ sẽ không uống rượu, có điều tại hạ đồng ý tự phạt một chén tạ lỗi với mấy vị công tử, sau đó kính xin mấy vị công tử đại nhân đại lượng, tha thứ cho tại hạ cùng gia phụ."

Nhưng không nghĩ, cặp chân của công tử phù phiếm đột nhiên tiến lên một bước, đưa tay ném roi duy mĩ trên đầu Thẩm Mầu Đôn "Cho ngươi bồi chúng ta uống rượu là cho ngươi mặt mũi, dài dòng văn tự cái gì. . . . ."

Cự ly quá gần, Thẩm Mầu Đôn lại chỉ lo ứng phó mấy người ngồi trên mặt đất, nhưng không nghĩ người này lại đột nhiên ra tay xóc duy mĩ của nàng, cả người cứ như thế lộ ra ở trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Người trước mặt tuy rằng mặc trang phục thiếu niên, mắt ngọc mây ngai, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, mái tóc màu đen dùng cây trâm cắm lên, nhưng hầu như tất cả mọi người có thể nhìn ra thiếu niên trước mặt này là tiểu thư gia.

Công tử thể gia mặc cẩm bào màu xanh đen vừa nãy la hét muốn Thẩm Mầu Đôn bồi rượu giờ này mặt đại ra nhìn Thẩm Mầu Đôn, nửa ngày mới lắp ba lắp bắp nói: "Cuối cùng. . . . . Vậy mà lại đúng là tiểu thư gia?"

Thẩm Mầu Đôn ngăn người một lúc, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nàng khom lưng nhặt lên duy mĩ (mũ vải có màn che) bị ném xuống trên đất, hướng về phía mấy vị công tử con cháu thể gia cung kính khom người, bình tĩnh nói: "Tiểu nữ mạo

phạm, kính xin mấy vị công tử thứ lỗi."

Công tử phù phiếm ném roi duy mĩ của nàng sững sờ, rồi nở một nụ cười, trong mắt mang theo ngả ngớn, "Không ngờ là tiểu nương tử xinh đẹp, rất tốt, rất tốt, như thế. . . . . Vừa nãy phụ thân ngươi đừng phải ta trước, không bằng ông đem tiểu nương tử này thưởng cho ta đi." Nói qua, đưa tay hướng về sờ mó trên mặt Thẩm Mầu Đôn.

Trên khuôn mặt đôn hậu của Thẩm Thiên Nguyên thoáng qua một tức giận, đưa tay kéo Thẩm Mầu Đôn bảo vệ phía sau lưng, "Công tử, xin tự trọng!"

Công tử mặc cẩm bào màu xanh đen cũng khuyên nhủ: "Sách Phong, quên đi, mau mau lại đây chúng ta tiếp tục uống, đừng làm khó cô nương nhân gia."

"Không được, cha nàng đừng phải ta, do nàng đến không đúng lúc, theo bản công tử một ngày là được." Công tử tên là Sách Phong không chịu bỏ qua, lao đảo đi đến phía Thẩm Mầu Đôn, Thẩm Thiên Nguyên chau mày, đang muốn đưa tay đánh cho hắn một chưởng đột nhiên bên cạnh truyền ra một tiếng quát, "Các người làm cái gì vậy? Ở trên thuyền ta đừng nên gây sự, bằng không ta ném hết các người xuống sông!"

Tất cả mọi người nhìn sang hướng âm thanh phát ra, thấy đại hán khôi ngô thân cao bảy thước từ trong khoang thuyền đi ra, mặc một thân áo bằng sợi đay, đôi mắt sáng ngời nhìn phía bên này, trên mặt có râu quai nón, cả người cang là có vẻ lỗ mãng cực kỳ. Tất cả mọi người đều biết người này, người lái thuyền Trì Ninh Bái.

Những công tử kia tuy đều là con cháu thể gia, nhưng cũng không muốn chọc vào một nhân vật như vậy, công tử phù phiếm kia tính ra không ít, nhìn Trì Ninh Bái nở nụ cười ngượng, "Trì gia, chớ nên hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn đùa tiểu nương tử một chút mà thôi." Dứt lời, loạng choạng trở lại chỗ đám

công tử kia, một mỹ thiếp đứng dậy đỡ hán ngồi xuống.

Công tử mặc cẩm bào màu xanh đen cũng nhìn Thẩm Mầu Đôn gật gật đầu, "Tiểu thư xin thứ lỗi, kính xin tiểu thư tha thứ chúng ta mới phải."

Thẩm Mầu Đôn cũng nhìn vị công tử này cung kính khom người, "Công tử khách sáo rồi." Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía này đại hán Trì Ninh Bái, cười với ông "Đa tạ Trì Đà chủ rồi."

Thẩm Thiên Nguyên cũng chấp tay, "Đa tạ Trì Đà chủ."

Đại hán kia khoát tay áo, đi tới bên cạnh Thẩm Mầu Đôn nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên cười ha ha, "Đúng thật là tiểu thư gia, lúc tiểu thư lên thuyền tại hạ đã cảm thấy không bình thường, thấy thế nào cũng giống tiểu thư gia, ha ha ha, quả thật là đi chưa tới mắt. Đúng rồi, tiểu thư cũng đừng gọi tại hạ là Đà chủ, trực tiếp gọi là Trì đại ca là được rồi."Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Thiên Nguyên, cười nói: "Vị tiên sinh này gọi tên tại hạ là được, đừng gọi là Đà chủ."

Người này, Thẩm Mầu Đôn luôn có ấn tượng , lão gia Trì gia vốn là dân

gian sinh ra, một đời liều mạng mới có được địa vị như bây giờ, ở lâm sông Hoài làm thủy vận, Trì Ninh Bái này chính là con trai của Trì lão gia, vô cùng yêu thương hán. Trì Ninh Bái này kế thừa tính cách lão gia tử, ngay thẳng, không bị ràng buộc, đương nhiên là người trọng nghĩa. Cuối cùng, Thẩm Mầu Đôn nhớ tới người này cuối cùng đắc tội với người trên, vì thế mai danh ẩn tích.

Rốt cuộc là chuyện khi nào? Thẩm Mầu Đôn hồi tưởng nửa ngày cũng nhớ được, bên tai lại nghe thấy tiếng của phụ thân cùng Trì Ninh Bái, nàng lúc này mới tỉnh táo lại, nghĩ sau khi trở về phải cố gắng nhớ lại chuyện liên quan đến Trì Ninh Bái. Nàng cũng có lòng muốn kết giao với Trì Ninh Bái, sau này phải được thường xuyên lui tới Lương phủ, nếu có thể mở rộng quan hệ với Trì gia đối với nàng cũng có lợi ích, ngẩng đầu cười với hán, kêu một tiếng Trì đại ca.

Trì Ninh Bái cười nói: "Được rồi, trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi, tiểu thư

cũng đã một phen kinh sợ, sau này ta đều sẽ chiếu cố tốt hai người."

Thẩm Mầu Đôn cũng không nói nhiều, nói tiếng cảm ơn rồi trở về phòng, Thẩm Thiên Nguyên ở lại cùng Trì Ninh Bái nói thêm mấy câu nói mới trở về phòng. Sau khi trở về phòng, trong lòng Thẩm Thiên Nguyên còn có chút lo sợ, muốn giáo huấn Thẩm Mầu Đôn vài câu, Thẩm Mầu Đôn biết phụ thân muốn nói gì, tiến lên rót một ly trà đưa cho Thẩm Thiên Nguyên, mềm giọng: "Phụ thân, con biết sai rồi, chò cửa hàng mở phát đạt Mã chương quỹ quen chuyện này, ngày sau liền để phụ thân cùng Mã chương quỹ quản việc cửa hàng, con sẽ ngoan ngoãn ở trong khuê phòng"

Nhìn con gái khéo léo như vậy, tức giận trong lòng Thẩm Thiên Nguyên cũng tan hết, nhìn con gái dung mạo xinh đẹp, nặng nề thở dài, "Đều là do phụ thân không có bản lĩnh, nếu không phải thế con không cần xuất đầu lộ diện bên ngoài rồi."

Thẩm Mầu Đôn nghiêm mặt nói: "Phụ thân, không phải vậy, con cùng A Hoán sùng bái nhất người chính là phụ thân, phụ thân dạy con cùng A Hoán làm sao nên người, con cùng A Hoán đều cảm thấy phụ thân rất đáng gờm. Hơn nữa, mở cửa hàng chỉ là chủ ý của con, phụ thân không nên tự trách bản thân."

Thẩm Thiên Nguyên nhìn con gái trước mắt mắt ngọc mây ngài, cười cười, đưa tay sờ đầu nàng, "Được rồi, phụ thân biết."

~~~

Mấy ngày sau vẫn tính là thuận lợi, mấy vị công tử kia cũng không có tìm Thẩm Mầu Đôn gây phiền toái, công tử mặc cẩm bào màu xanh đen mỗi lần nhìn thấy Thẩm Mầu Đôn đều xấu hổ, áy náy. Ngược lại công tử phù phiếm được gọi là sách phong mỗi lần nhìn nàng đều không có ý tốt. Thẩm Mầu Đôn cũng đi ra ngoài, ở trong phòng chờ mấy ngày,sau ba ngày thuyền rốt cục cũng cập bến.

Lại gần bờ, Trì Ninh Bái dỡ hàng trên bến tàu, mấy con cháu thế gia cũng đều rời đi, Thẩm Mầu Đôn nhìn thấy công tử Sách Phong rời đi lúc này mới mang duy mỹ dự định cùng Thẩm Thiên Nguyên rời thuyền. Nhưng không nghĩ, Trì Ninh Bái bỗng nhiên gọi nàng, "Tiểu thư, vừa vận ta cũng không có chuyện gì, nếu không cùng đi thôi."

Thẩm Mầu Đôn đang muốn từ chối, người này cũng đã nhanh chân rời xuống thuyền, sau đó quay đầu lại nhìn nàng cùng Thẩm Thiên Nguyên. Thẩm Mầu Đôn

bất đắc dĩ, cũng đành xuống thuyền, nàng cùng Thẩm Thiên Nguyên đi trước, Trì Ninh Bái đi theo sau.

Đi không tới một lúc, Thẩm Mầu Đôn mới phát hiện có chỗ không đúng, chung quanh dường như có người theo các nàng, nàng đẩy duy mỹ ra liếc mắt nhìn. Quả nhiên có mấy người theo đuôi các nàng. Trong lòng nàng căng thẳng, nhớ tới ánh mắt Sách Phong công tử nhìn nàng lúc rời thuyền, không khỏi nói thầm một tiếng gay, suy đoán người này hẳn là phái người theo dõi nàng.

Thân ảnh cao lớn bên cạnh làm cho nàng có chút an lòng, Trì Ninh Bái theo nàng cũng là bởi vì trời vừa sáng liền phát hiện có người muốn theo dõi các nàng đi, người này trọng nghĩa nên bảo vệ các nàng chu toàn . Xem ra sau này vẫn là vận phần cẩn thận mới phải, nữ tử tại thời đại này sống sót dễ dàng, thực không dễ.

Có lẽ bởi vì Trì Ninh Bái vẫn theo sát bên người, mấy người theo dõi các nàng rất nhanh sẽ rời đi, Thẩm Mầu Đôn lúc này mới nhìn Trì Ninh Bái nói câu cảm ơn, "Đa tạ Trì đại ca."

Trì Ninh Bái cười nói: "Không cần nói cảm ơn, tiểu thư là khách hàng của tại hạ, tại hạ đương nhiên sẽ không để cho hai người xảy ra chuyện. Tiểu thư yên tâm, tại hạ sẽ bảo vệ chu toàn cho người cho đến khi trở về lâm sông Hoài."

Thẩm Mầu Đôn lại nghĩ tới mình bây giờ mặc trang phục nam tử, liền nhỏ giọng nói: "Trì đại ca, vẫn nên gọi ta A Đôn."

Trì Ninh Bái cười ha ha, lớn tiếng gọi A Đôn.

Lương phủ rất lớn, trong đó một con đường làm phần nhiều là vải vóc chuyện

lâm ăn, từ chỗ bến tàu đến có chút xa, ba người thuê chiếc xe ngựa tốn hơn

hai canh giờ vừa mới đến, Thẩm Mầu Đôn nhìn vào từng nhà, trong cửa hàng đại đa số là tơ lụa, sa, cảm, sồi, vải sồi bông, vải sồi day. Thẩm Mầu Đôn hàng so sánh nhiều lần, đều hỏi giá cả, cuối cùng cô kè mặc cả mua không ít tơ lụa, sa, cảm,

quyên cùng vải sồi bông.

Hai đại nam nhân đi theo phía sau trở mắt nhìn Thẩm Mầu Đôn một thân nam trang, đề thấp giọng cô kè mặc cả, cuối cùng vẫn cho nàng tiện nghi không ít. Hàng chất đầy vải xe, cuối cùng ba người mới đem tất cả đều chuyển đến bến tàu, Trì Ninh Bái gọi người hỗ trợ đem toàn bộ hàng chuyển vào trong khoang thuyền.

Chờ xong việc sắc trời đã tối, Thẩm Mầu Đôn cùng Thẩm Thiên Nguyên đang định lên thuyền, liền có một đại hán mặc áo sồi day đi tới chỗ Trì Ninh Bái nói: "Đà chủ, lúc trước có chuyện quên nói với ngài, trong khoảng thời gian người rời đi này, có một vị khách nhân lên thuyền, bảo là muốn đi lâm sông Hoài, muốn đi thuyền của chúng ta."

Trì Ninh Bái cũng không chú ý, chỉ nói: "Đưa bạc là được. Đêm nay nghỉ

tại đây, sáng mai giờ nào tập hợp ở bến tàu, hiện tại các người có thể đi dạo trong thành một vòng rồi!" Nói qua, tung một túi bạc cho đại hán này, cười nói: "Mang các anh em đi ra ngoài chơi một chút, có điều lưu mấy người trông thuyền."

Đại hán kia nhận bạc cười chạy đi trên thuyền, chỉ chốc lát trên thuyền liền truyền đến tiếng hoan hô diệc tai nhức óc, vài đại hán từ trên thuyền đi xuống. Thẩm Mầu Đôn hướng về trên thuyền liếc mắt nhìn, sắc trời quá tối, nàng cũng nhìn không rõ, gần như một nửa người xuống, trên mũi thuyền có một bóng người cao lớn. Thẩm Mầu Đôn hí mắt nhìn, bóng người kia vào trong phòng, nàng cũng không để ý, cho rằng là người dưới tay Trì Ninh Bái.

Trì Ninh Bái chờ người bên cạnh rồi đi, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Thẩm Mầu Đôn, cười nói: "A Đôn huynh đệ, thật vất vả đến Lương phủ một chuyến, ta cùng người ra ngoài đi dạo?"

Thẩm Mầu Đôn đối với việc đi dạo chợ không hứng thú, hơn nữa ngày hôm nay bận bịu cả ngày cả người vừa mệt, vội vàng xua tay cự tuyệt, "Trì đại ca ta sẽ không đi, bây giờ mệt mỏi cả ngày, ta nghĩ sớm lên thuyền nghỉ tạm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Thẩm Mầu Đôn, Thẩm Thiên Nguyên lên thuyền liền trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi, Trì Ninh Bái nhìn Thẩm Mầu Đôn tiến vào phòng, cũng mất hứng thú đi bộ chung quanh, nhanh chân lên thuyền.

Thẩm Mầu Đôn trở về phòng, nghe thấy tiếng động sát vách truyền đến, lúc ẩn lúc hiện nghe thấy một người nói đến Trì Ninh Bái, trong lòng nàng hơi động, ngừng thờ tách một tấm gỗ nghe lén, nhưng không nghĩ bên kia biết bên này có người, thanh âm giảm thấp đi rất nhiều, nàng cũng không nghe thấy nửa câu. Lấy lại tinh thần lại đột nhiên phát hiện mình dĩ nhiên đứng góc tường nghe trộm người khác nói chuyện, mặt không khỏi một đỏ, thầm mắng chính mình một câu, bận bịu trở lại phòng ốc trung gian ở một tấm ghế vuông, ngồi xuống ghế đầu, rót một chén nước uống một hơi cạn sạch.

Uống trà xong, Thẩm Mầu Đôn cầm ly trà, ngồi trong căn phòng mờ tối suy nghĩ. Tình cảnh của nàng bây giờ có chút khó khăn, sau khi cùng La Nam giải trừ hôn ước, người nhà họ Thẩm tất nhiên sẽ lại tham dự vào hôn sự của nàng, nếu như có một người giải thích thì không thể tốt hơn, người này nhất định phải có thân phận, để người nhà họ Thẩm kiêng kỵ, nghĩ tới nghĩ lui, Trì Ninh Bái là lựa chọn tốt nhất, người này trượng nghĩa, không câu nệ tiểu tiết, cũng không có ý đồ không an phận đối với nàng, nếu như có thể kết giao với hắn như một vị bằng hữu thì thật là tốt. Chỉ là, sau này Trì gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong vòng một đêm ở lâm sông Hoài không còn lấy một người Trì gia, bến tàu cũng đổi chương đà.

Ngồi dưới ngọn đèn tối tăm nghĩ hồi lâu vẫn là không lý giải nổi, Thẩm Mầu Đôn đành từ bỏ, để ly trà trong tay xuống, tùy ý rửa mặt lại liền lên giường nghỉ ngơi.

Không biết có phải hay không nghĩ quá nhiều chuyện, ban đêm Thẩm Mầu Đôn nằm giấc mơ một giấc mơ kỳ quái, trong mộng có người đang cùng Trì

Ninh Bái nói gì đó, Trì Ninh Bái tức giận từ chối. Bóng lưng người kia rất là cao lớn, hẳn không biết lại nói câu cái gì, Trì Ninh Bái do dự, cuối cùng vẫn là từ chối, người kia cười khẽ một tiếng, bỗng nhiên từ từ nghiêng đầu, Thẩm Mầu Đơn ngừng thở, tò mò người kia quay qua đến sẽ có khuôn mặt như thế nào, nhưng không nghĩ tới ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, nàng giật mình tỉnh lại.

Nhìn bên ngoài bên ngoài trời đã sáng, Thẩm Mầu Đơn run lên, ngoài cửa cũng vang lên tiếng Thẩm Thiên Nguyên "A Đơn, con dậy chưa?"

Thẩm Mầu Đơn ừ một tiếng, "Cha, con dậy đây." Dứt lời, xuống giường đi giày, mở cửa phòng, Thẩm Thiên Nguyên đang đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm một bát sữa đậu nành cùng mấy cái bánh nướng, nhìn thấy Thẩm Mầu Đơn mở cửa lập tức cười nói: "Đây là thuốc hạ của Trì Đà chủ mang về, vẫn còn nóng, con mau mau thừa dịp còn nóng ăn đi."

Thẩm Mầu Đơn bận rửa mặt một hồi, tiếp nhận sữa đậu nành cùng bánh nướng trong tay Thẩm Thiên Nguyên "Cha, cha đã ăn chưa?"

"Cha ăn rồi, con mau mau ăn đi."

Thẩm Mầu Đơn ăn xong hai cái bánh nướng, bên ngoài lúc này mới vang lên tiếng Trì Ninh Bái, "Nhỏ neo, lái thuyền đi!"

~~~~~

Uống sữa đậu nành, ăn bánh nướng xong, Thẩm Mầu Đơn đi ra khỏi phòng, muốn ra bên ngoài hóng mát một chút, mới ra đến nơi liền nhìn thấy bóng lưng của Trì Ninh Bái, đang đứng ở đầu thuyền, nghe thấy động tĩnh phía sau, Trì Ninh Bái xoay người lại, nhìn thấy Thẩm Mầu Đơn đầu đội duy mũ, nở nụ cười, nói: "A Đơn, bây giờ trên thuyền không có người ngoài, cũng không cần đội duy mũ đâu."

Xác thực, không có người ngoài, Thẩm Mầu Đơn mới cởi duy mũ trên đầu ra, nhìn Trì Ninh Bái nở nụ cười, đứng ở đầu thuyền nhìn về phương xa.

Trì Ninh Bái cũng không nói chuyện, đứng ở đầu thuyền hít thở không khí, gương mặt thoải mái.

Thẩm Mầu Đơn hồi tưởng chuyện liên quan với Trì Ninh Bái đời trước, đang nghĩ ngợi, phía sau thuyền tới tiếng bước chân, nàng quay đầu nhìn lại, không khỏi ngây ngẩn cả người, đứng phía sau hai nam nhân thân hình cao lớn, nam tử đi ở phía trước thân hình cao lớn, mặc một thân cẩm bào màu đen, một bên cổ tay áo dùng sợi vàng thêu, bên hông đeo thắt lưng màu đen cũng dùng chỉ vàng để thêu, hông đeo một khối bạch ngọc thượng đẳng. Phía sau là một nam tử vóc người cao to, mặc một thân áo bào màu xanh.

Hai người này Thẩm Mầu Đơn đều biết rõ, ở lâm sông Hoài nàng đã cứu đứa bé kia, hẳn chính là thúc thúc của đứa nhỏ, nam nhân phía sau chính là người lúc trước đem hộp trân châu đưa cho nàng.

Thẩm Mầu Đơn trầm nghĩ, không nghĩ tới lại ở chỗ này tình cờ gặp hắn, còn muốn đem trân châu kia trả lại cho hắn, hiện tại gặp phải, chỉ tiếc, hộp trân châu này nàng không có mang bên người. Suy nghĩ một chút, Thẩm Mầu Đơn tiến lên chấp tay hướng về phía hai người họ, "Ra mắt công tử, không biết công tử còn nhớ ra tiểu nữ không?"

Người mặc cẩm bào màu đen lúc này mới nhìn về phía Thẩm Mầu Đơn, nhìn chằm chằm một hồi, lúc này mới ừ một tiếng, "Nhớ, sự việc lần trước, rất cảm ơn tiểu thư." Tiếng nói hẳn thuận hậu, Thẩm Mầu Đơn vẫn có thể nghe ra một chút lạnh nhạt.

Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu nhìn nam tử này, "Việc lần trước bất quá chỉ là tiện tay cứu giúp, đồ công tử tạ lễ quá mức quý trọng, không biết khi đến lâm sông Hoài, công tử có thể hay không chờ thêm một chút, để tiểu nữ đem đồ trả lại cho công tử."

"Không cần." Nam nhân đột nhiên mở miệng, tiếng nói nặng nề, "Nếu tặng tiểu thư sẽ là của tiểu thư, những thứ đồ này làm sao có thể so với an nguy của Từ An, những vật này tiểu thư nên nhận."

Thẩm Mầu Đơn không nói nữa, nàng hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, rất đơn giản, những thứ đó hoàn toàn không bằng mạng của cháu hắn, tặng nàng là chuyện đương nhiên, là vì báo đáp ân tình, dùng trân châu đắt giá cảm ơn nàng đã cứu tính mạng cháu hắn, người đàn ông này không muốn nợ nàng ân tình. Nếu nàng không biết lí lẽ mà cự tuyệt, chỉ sợ hắn sẽ tức giận, nàng không nói thêm gì nữa, gật gật đầu, "Tiểu nữ biết rồi, tạ ơn công tử."

Nàng cứu cháu hắn một mạng, hẳn tạ lễ vật phong phú, giữa hai người liền cũng không còn gặp nhau rồi.

Nam nhân nghe nàng nói vậy liền quay đầu nhìn về phía Trì Ninh Bái, Thẩm Mầu Đơn biết người này hẳn là tìm Trì Ninh Bái có việc, chạm đích trùng Trì Ninh Bái nói: "Trì đại ca, ta trở về phòng."

Trì Ninh Bái hiển nhiên cảm giác được trước mắt người đàn ông này là tới tìm hắn, nhìn Thẩm Mầu Đơn cười "Đi đi."

Chờ Thẩm Mầu Đơn rời đi, Trì Ninh Bái lúc này mới nhìn trên người nam nhân trước mắt, đôi mắt tràn đầy không rõ, cau mày nói: "Các ngươi có ý lên thuyền của ta là tới tìm ta có việc gì?"

Nam tử không nói gì, nghiêng đầu, người mặc áo bào xanh phía sau hắn lập tức tiến lên một bước, tiếp lời: "Trì Đà chủ, Điện hạ của ta xác thực có việc muốn cùng Đà chủ thương lượng. . . . ."

~~~~~

Thẩm Mầu Đơn mở cửa gỗ trong phòng vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài, nàng nhìn nam nhân sắc mặt lạnh nhạt phía sau tiến lên một bước, nói câu gì đó với Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái chau mày, hai chân quỳ xuống, thanh niên kia đỡ lấy hắn, lại nói tiếp. Nàng chỉ có thể nhìn động tác của bọn

họ, lại không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy hần lại nói thêm vài câu với Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái bỗng nhiên giận dữ, phất tay đẩy cánh tay thanh niên đặt trên người. Nam tử áo xanh kia cũng không để ý đến thái độ của Trì Ninh Bái, lại nói mấy câu liền lui tới bên cạnh nam tử kia.

Nam tử rời đi, thanh niên cũng đi theo, không biết là vô tình hay là cố ý, tầm mắt hần nhìn về phía Thẩm Mầu Đôn. Thẩm Mầu Đôn chỉ chú ý tới Trì Ninh Bái, trong đôi mắt Trì Ninh Bái tràn đầy thống khổ, cùng tuyệt vọng. Trong lòng nàng hơi động, vận mệnh Trì gia sau này có phải là quan hệ đối với việc hôm nay Trì Ninh Bái đã gặp nam tử kia? Hần thân phận cũng bất phàm, làm cho Trì gia lâm sông Hoài mai danh ẩn tích không phải không có khả năng, hay là sau đó có thể hỏi thăm Trì đại ca một chút xem vừa nãy bọn họ nói cái gì. Bất kể như thế nào, nếu là Trì Ninh Bái có thể thoát khỏi vận mệnh kiếp trước, sau này thành tựu tất nhiên bất phàm, ngày sau nàng có lẽ sẽ cần đến sự giúp đỡ của hần.

Thẩm Mầu Đôn hít một hơi, buông nắm đấm, ánh mắt vẫn đặt trên người Trì Ninh Bái.

Chuyện ngoài lề:

Sen: Yên vương à anh cho chị Thẩm biết thân phận của mình đi chứ suốt ngày cứ "nam nhân, công tử, ..." làm xưng hô của anh tôi edit thấy mệt và dễ lẫn với nhân vật khác lắm.

Yên vương: Kêu ca cái gì, bản vương phải giả làm nam nhân thần bí, hoàng tử bóng tối phải bí mật chút Thẩm Mầu Đôn mới dễ sa vào lưới tình bản vương giăng ra chứ. Bản vương xuất hiện muộn hơn La Nam chó má kia mười mấy chap không thể thua thảm hại như vậy được. Còn cô nữa cấm bép xép với Thẩm Mầu Đôn nếu nàng mà biết ta chu di cửu tộc nhà cô với tội danh dám khi quân tương lai.

Sen: Ông không phải đe dọa có tin tôi kiện ông không hà dám đe dọa tính mạng người khác. Tôi đi mách chị Thẩm

Yên vương: Bản vương không quan tâm luật là ở vua cô giỏi đi mách xem. Ê áo xanh chuẩn bị mài đao thật sắc cho bản vương. Tiếng bạn áo xanh mài đao xoèn xoẹt...

Sen: Ông được đó tôi đi mách tác giả bảo bà thay nhân vật nam chính cho ông làm nhân vật nam phụ. Hó hó hó Dù gì cũng ít nhân vật cho thêm anh nữa theo đuôi chị Thẩm cho nó đông vui :D2 Mà nhà anh nhiều hoàng tử huynh đệ mà tôi bảo bà lấy một anh trong đó ra. Cho huynh đệ tranh đấu thế mới vui

Yên vương: dracular: Lấy đao chĩa cổ Sen, Cô thử bảo xem xem ta có làm thịt cô không. À mà quên ta hỏi lộ bà ta không ít chân trâu a. Bà ta mà dám ta phá nhà bà.

Sen: Oa oa Yên vương ác độc

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Cảnh đêm trên sông đẹp dị thường, một vầng trăng tròn chiếu sáng toàn bộ mặt sông, trên mặt sông chọt có đom đóm bay qua, lấp ta lấp tấp.

Trì Ninh Bái đứng trên mũi thuyền một ngày, Thẩm Mầu Đôn ở trong phòng chú ý hần một ngày, mãi cho đến khi bóng đêm ảm đạm buông xuống, trên sàn tàu chỉ còn lại một mình Trì Ninh Bái, Thẩm Mầu Đôn mới mang một bình nước cùng mấy viên bã đậu đi ra ngoài, nhìn đáng về Trì Ninh Bái phờ phạc, một hồi nàng nhẹ giọng nói: "Trì đại ca, huynh đã một ngày đều không ăn gì, mau ăn một chút lót dạ dày đi."

Trì Ninh Bái nghe thấy tiếng nói xoay đầu lại, đôi mắt sáng ngời thường ngày giờ khắc này chỉ còn lại mê man, ngẩn ngơ nói "A Đôn."

Thẩm Mầu Đôn cầm ấm nước cùng bã đậu trong tay đưa tới trước mặt hần,

cũng không nói thêm gì nữa. Trì Ninh Bái chần chừ một lúc, vẻ mặt thanh tỉnh không ít, nhìn chằm chằm Thẩm Mầu Đôn thức ăn nước uống trong tay nàng một hồi, yên lặng nhận lấy bắt đầu ăn. Mấy miếng bã đậu khô cùng, bánh bột ngô và một bình nước rất nhanh bị ăn sạch sẽ, lúc này mới nở nụ cười nhìn Thẩm Mầu Đôn, "Đã làm cho muội phải lo lắng."

Thẩm Mầu Đôn tiếp nhận ấm nước hết trong tay hần, suy nghĩ một chút,

ngẩng đầu nhìn hần, "Trì đại ca, có chuyện gì xảy ra vậy? Muội đã nhìn thấy huynh đứng ở đầu thuyền cả một ngày."

Trì Ninh Bái lắc đầu, lộ ra nụ cười khổ, "Không có gì."

"Trì đại ca, nếu có chuyện xảy ra, huynh nên nói với muội, dù muội không giúp được cái gì, thế nhưng hai người dễ dàng nghĩ cách hơn so với một người."

Thẩm Mầu Đôn nhìn hần, chân thành nói.

Tri Ninh Bái không nói lời nào, chỉ nghiêng đầu nhìn phong cảnh xa xa bị bóng đêm bao phủ, ánh mắt nặng nề. Thảm Mầu Đon không nhiều lời nữa, đứng một bên bồi hấn. Ánh trăng chiếu vào trên lưng hai người, vẩy lên một thứ ánh sáng mỏng lung, như ảo như mộng. Qua một lúc lâu, mới nghe thấy bên cạnh truyền tới tiếng dè nén thống khổ, "Người kia là Yên Vương điện hạ."

Yên vương —— Thảm Mầu Đon thân ngẩn ra, bàn tay vô thức nắm thành

quyển, không cần Tri Ninh Bái nói rõ, nàng biết người trong miệng hấn là ai, là nam tử mặc cẩm bào màu đen kia, nàng làm sao cũng không nghĩ đến người kia là Yên Vương điện hạ, nàng chỉ nghĩ rằng thân phận người kia bất phàm, nhưng không nghĩ ra lại cao quý như vậy.

Yên vương, nghe đồn Yên vương tính tình cẩn thận, thận trọng, đầu óc vô cùng thông minh, nhạy bén. Nhưng người kia là Yên vương, nàng bây giờ cũng có thể đoán ra nấy phần tại sao hấn lại tới tìm Tri Ninh Bái rồi.

Tiếng Tri Ninh Bái tiếp tục vang lên bên tai, "Yên vương muốn mua toàn bộ thủy vận, thủy vận này là do phụ thân huynh khổ cực một đời gây dựng nên, huynh không muốn, chỉ là."

Coi như không muốn, Yên vương muốn đồ gì há có thể không chiếm được? Chỉ sợ hấn không muốn, người kia sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn để có được thủy vận, đối với hấn trái lại nửa điểm chỗ tốt đều không có, Tri gia ở lâm sông Hoài biến mất sau một đêm có phải là do liên quan đến chuyện này? Thảm Mầu Đon nghĩ, có điều —— nàng ngẩng đầu nhìn Tri Ninh Bái, mở miệng hỏi: "Tri đại ca, nếu huynh quy thuận làm thủ hạ của Yên vương, thủy vận có thể được bảo vệ?" Yên vương muốn không chế toàn bộ ly giang, mà không phải chỉ có một bến tàu, vì lẽ đó Tri Ninh Bái huynh nếu nguyện ý quy thuận hấn, hấn có thể tiếp tục để Tri Ninh Bái huynh quản lý bến tàu.

Tri Ninh Bái lắc lắc đầu, "Huynh đã đề nghị qua, hấn. Không đồng ý, chỉ sợ là không tín nhiệm huynh."

Thảm Mầu Đon choáng váng, đúng vậy, vị trí trọng yếu như vậy làm sao có khả năng giao cho một người xa lạ quản lý, đường thủy lúc nào cũng đều giữ vị trí rất trọng yếu, huống chi sau này Yên vương còn muốn đánh nhau lâu dài với Tuyên đế, thì đường thủy càng thêm quan trọng.

Thảm Mầu Đon nghĩ tới đây, trong lòng hơi động, Yên vương giờ khắc này dự định không chế bến tàu thủy vận trên ly sông, có phải là biểu thị hấn muốn an bài nhân thủ vì ngày sau kế vị ?

Thảm Mầu Đon tìm đập thành thích trong lòng, có chút hưng phấn, cũng có chút lo lắng, nàng muốn đánh cược, nếu việc này có thể thành công vận mệnh ngày sau của nàng không nằm trong tay người nhà họ Thảm nữa. Quả đấm của nàng càng chặt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về Tri Ninh Bái, trầm giọng nói: "Tri đại ca, muội có một biện pháp, hay là chúng ta thử một lần."

~~~~~

Sau bảy ngày thuyền đã cập bến lâm sông Hoài, Tri Ninh Bái đem hàng đưa đến sân sau cửa hàng, Thảm Mầu Đon trước về Thảm gia đem hộp trân châu đặt dưới đáy hòm lấy ra trở lại cửa hàng đưa cho Tri Ninh Bái, "Tri đại ca, lúc trước muội cứu mạng cháu của Yên Vương, Yên Vương tặng tạ lễ cho muội, bên trong có nấy viên trân châu còn có ngân phiếu năm trăm lạng, ngân phiếu muội cầm đi mở cửa hàng, vì vậy mong huynh thêm vào đây ngân phiếu năm trăm lạng. . . . . Ngân phiếu này coi như là muội mượn Tri đại ca, chờ ngày sau kiếm lời bạc muội sẽ trả lại Tri đại ca. Đến lúc đó, Tri đại ca đem hộp gấm này đưa cho Yên vương, nói với hấn, muốn dùng hộp gấm này đổi lấy một cơ hội trung thành với hấn."

"Là ta nợ muội, ngân phiếu này há có thể để cho muội bỏ ra." Tri Ninh Bái nói xong thần sắc phức tạp nhìn Thảm Mầu Đon một chút, bàn tay to lớn vuốt ve hộp gấm tinh xảo trong tay, "A Đon, muội tín nhiệm huynh như vậy? Chúng ta mới gặp nhau chừng mười ngày, nhưng muội chịu giúp huynh như vậy. . . . ."

Thảm Mầu Đon nở nụ cười, "Tri đại ca, muội tin tưởng huynh." Kiếp

trước nàng biết Tri Ninh Bái, gặp hấn, cũng biết nhân phẩm của hấn, lúc này mới chịu giúp hấn, hơn nữa này không chỉ là giúp hấn, cũng là giúp chính mình.

Tri Ninh Bái nắm chặt hộp gấm trong tay, nhìn Thảm Mầu Đon, trịnh trọng nói: "A Đon, cảm ơn muội, nếu như có thể thành công, huynh nhất định sẽ không quên ân tình của muội."

Tri Ninh Bái cơ hồ không để lỡ thời gian, sau khi lấy ngân phiếu liền nâng hộp gấm đến địa chỉ người kia đưa. Gõ cửa toà nhà phổ thông trước mắt, lập tức có gã sai vặt tiến lên mở cửa, nói rõ ý đồ đến, gã sai vặt này liền dẫn hấn đi tới sân Yên vương.

Sau khi thanh niên kia (anh áo xanh ấy ạ) vào phòng thông báo liền dẫn Tri Ninh

Bái vào gặp Yên vương. Tri Ninh Bái vào phòng liền nhìn thấy Vệ Lang Yên mặc một thân áo màu đen rộng rãi thường dùng, ngồi trên ghế quý phi làm bằng gỗ trắc, vẻ mặt hấn không lạnh lùng như trước, nhìn thấy Tri Ninh Bái đi vào, nhẹ giọng hỏi: "Suy nghĩ kỹ rồi hả ?"

Tri Ninh Bái đứng vững người này trên người uy thế, quý xuống, tay nâng hộp gấm giờ cao lên, đặt trước mặt Vệ Lang Yên, trầm giọng nói: "Thảo dân muốn cống hiến hết mình cho Điện hạ, mong Điện hạ cho thảo dân một cơ hội! Thảo dân nhất định sẽ không làm cho Điện hạ thất vọng!"

Vệ Lang Yên nhìn chằm chằm hộp gấm trong tay Tri Ninh Bái, mặt không hề có cảm xúc. Trong lòng Tri Ninh Bái âm thầm nhảy nót, áp lực gia tăng, tay vẫn vững vàng nâng hộp gấm kia, một lúc sau mới nghe thấy một tiếng cười khê, "Như vậy, bản vương liền cho ngươi một cơ hội, trên ly giang có hai mươi hai bến tàu, mỗi bến có một chương đà, bản vương muốn ngươi trong vòng một năm trở thành Tổng Đà Chủ trên sông."

Tri Ninh Bái lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Yến Vương. Chương đà thủy vận trên ly giang đều là nhân vật đến từ dân gian, Yến vương muốn hấn thu phục những bến tàu này, trở thành Tổng Đà Chủ. Đây là thử thách, cũng là thử thách đơn giản nhất, nếu chuyện này hoàn thành không tốt, thì hấn làm sao có thể là thủ hạ của Yến vương mưu đồ sự nghiệp. Hấn ngay lập tức sẽ nghĩ ra nguyên do trong này, cao giọng nói: "Đa tạ điện hạ, thảo dân định sẽ không phụ lòng Điện hạ."

Ánh mắt Vệ Lang Yến lần thứ hai nhìn hộp gắm trong tay Tri Ninh Bái, vẻ mặt khó lường, thả mi mắt, thanh niên đứng bên cạnh lập tức tiến lên nhận lấy hộp gắm, mở miệng nói: "Người trở về đi, ngày sau bản vương sẽ thương thảo tốt với người về chuyện này."

Đội sau khi Tri Ninh Bái rời đi, thanh niên kia mới cung kính cầm hộp gắm trong tay đưa cho Vệ Lang Yến, Vệ Lang Yến tiếp nhận hộp gắm, mở ra nhìn trân châu cùng ngân phiếu còn nguyên trong hộp, nói: "Vân Hạ, đi thăm dò cô nương kia."

"Vâng, Điện hạ." Vân Hạ đáp một tiếng, lui ra khỏi gian phòng, trong phòng chỉ còn lại Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm hộp gắm vẻ mặt như có như không.

~~~~~

Thẩm Mầu Đon vẫn ở tại trong cửa hàng thu xếp vài vóc được chở về, tay vẽ bản thảo để cất nạy, thợ may cùng Tú Nương đều nhìn qua, Thẩm Mầu Đon thương lượng với bọn họ hồi lâu, thứ nhất phải làm ra sản phẩm có chất lượng và số lượng cao, cuối cùng quyết định ngày mai có thể bắt đầu làm nhóm xiêm y đầu tiên.

Bản việc hơn nửa ngày, Thẩm Mầu Đon vừa mệt vừa đói, tiễn Mã chương

quý, cất nạy, thợ may cùng Tú Nương xong, nàng mới tùy tiện ăn ít thứ, nhìn sắc trời không còn sớm, lúc này mới trở về phủ. Ngày hôm sau trời vừa sáng đã tới cửa hàng, một lúc sau Mã chương quý nói bên ngoài có người tìm nàng, Thẩm Mầu Đon ra cửa liền nhìn thấy một nam nhân vóc người cao to khôi ngô, tướng mạo trẻ tuổi anh tuấn đứng trước cửa hàng, đôi mắt nam nhân kia sáng ngời, sống mũi cao thẳng, Thẩm Mầu Đon sững sốt một chút, người kia là ai vậy?

Nam nhân trẻ tuổi kia nhanh chân đi đến hướng Thẩm Mầu Đon, thời điểm đi tới bên người nàng mới cười nói: "A Đon."

Thẩm Mầu Đon tròn mắt, chỉ vào nam nhân trước mắt kinh hô: "Tri đại

ca, Huynh. Huynh là Tri đại ca, người. Huynh làm sao lại

biến thành như vậy?" Nàng không nghĩ tới Tri Ninh Bái cạo râu quai nón sẽ anh tuấn như vậy.

Tri Ninh Bái không quen sờ sờ cằm, cười nói: "Huynh cũng có chút không quen. Đứng rồi, hôm qua gặp Yến vương. . . ." Hấn đem sự việc hôm qua gặp mặt Yến Vương kể lại một lần, lại nói: "A Đon, cảm ơn muội, nếu không có muội chỉ sợ sự nghiệp phụ thân huynh tạo dựng giờ phải chấp tay dâng cho người rồi."

Thẩm Mầu Đon không chút bận tâm, "Tri đại ca, bến tàu to nhỏ trên ly giang cũng ước chừng khoảng hai mươi bến, một năm này đủ sao?" Hơn nửa chương đà thủy vận đại đa số đều là người dân gian, tính cách thô bạo không phân rõ phải trái, tính nóng, yêu tranh đấu, muốn thu phục những người như vậy chỉ sợ không đơn giản.

Tri Ninh Bái tràn đầy tự tin, cười to nói: "A Đon không nên lo lắng, huynh đã có biện pháp, những người này muội không cần quan tâm, kinh doanh tốt cửa hàng là được, muội yên tâm, sau này có huynh bảo vệ muội, sẽ không có ai bắt nạt muội nữa."

Hấn là người dân gian, thật sự có biện pháp, Thẩm Mầu Đon thầm nghĩ, bỗng nhiên lại nhớ tới hộp gắm kia, trong lòng lại căng thẳng, cũng không biết Yến Vương có tức giận hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Thẩm Mầu Đon cùng Tri Ninh Bái lại hàn huyên vài câu, Tri Ninh Bái liền cáo từ. Thẩm Mầu Đon trong thời gian này cũng nói với Tri Ninh Bái nàng gặp chuyện khó khăn, hi vọng hấn có thể hỗ trợ che giấu chuyện cửa hàng, Tri Ninh Bái cười nói: "A Đon yên tâm, sẽ không có người dám tìm muội gây phiền toái."

Tri Ninh Bái đi rồi, Thẩm Thiên Nguyên cũng đã tới, nhìn thấy Thẩm Mầu Đon

đang nhìn cách đó không xa xuất thần, tiến lên vỗ vai của nàng, "Mẫu Đon, nơi này có cha, trước con hồi phủ đi, chuyện cửa hàng ngày sau có phụ thân cùng Mã chương quý quản lý, con nên ra ngoài phủ ít một chút, không nên gây chú ý cho tổ mẫu. Tổ mẫu con ghét nhất chính là việc con gái xuất đầu lộ

diện bên ngoài, lần này biết được con theo cha rời nhà một chuyến đã khiến trách cha một trận, chỉ sợ hôm nay sẽ sai người cho mời con qua, con cũng không nên phản bác lão nhân gia như bà." Nói tới chỗ này, Thẩm Thiên Nguyên dừng một chút, thờ dài, "Những năm này đã làm khó con cùng A Hoán rồi."

Thẩm Mầu Đôn cười, biết ý tứ của phụ thân nói những năm gần tổ mẫu gây khó dễ đối với bọn họ, an ủi: "Cha, không có chuyện gì, tổ mẫu chỉ nói một chút mà thôi."

Thẩm Thiên Nguyên thờ dài không nói nữa, Thẩm Mầu Đôn lại nói: "Cha, vậy con đi về trước."

Thẩm Thiên Nguyên khoát tay áo một cái, "Mau trở về đi."

Thẩm Mầu Đôn vừa về tới Thẩm phủ thấy Tư Cúc đang đứng ở trong sân, nhìn thấy nàng quay đầu lại vội vàng tiến lên, trên mặt lo lắng, "Tiểu thư, sáng sớm người đi đâu vậy? Lão thái thái sai người đến tìm, người mau chóng tới đi, không sẽ làm lão thái thái lại tức giận đó."

Đi tới trong sân lão thái thái, quả nhiên liền thấy lão thái thái đang nổi nóng, vỗ bàn đập vang ầm ầm, "Một nha đầu khỏe mạnh để lão Tam nuôi thành hình dáng này sao! Đi theo ra nửa tháng, bây giờ trở về sáng sớm đã không thấy không thấy bóng người."

Lão Thái Gia khuyên như: "Được rồi, người ít nói vài câu đi."

Thẩm Mầu Đôn nghe thanh âm bên trong, ngậm thờ dài, đang muốn đi vào, phía sau truyền đến tiếng đại tỷ Thẩm Oánh, "Tứ muội, tỷ cùng muội cùng vào đi thôi."

Quay đầu nhìn lại, Thẩm Oánh mặc một thân quần áo màu tím nhạt đang đứng ở cách đó không xa cười nhìn nàng. Thẩm Mầu Đôn cũng nhìn nàng mỉm cười đến, "Đại tỷ, tỷ đã trở về?"

Thẩm Oánh đi mấy bước tới tới trước mặt Thẩm Mầu Đôn, dặt tay nàng, "Tứ muội, còn muốn nói một tiếng cảm ơn với muội, nếu không có muội giờ khắc này tỷ chỉ sợ còn không biết trôi qua ngày như thế nào, may là có muội giúp đỡ đưa ra chủ ý."

Thẩm Mầu Đôn nhìn nàng, "Đều đã giải quyết?"

Thẩm Oánh run lên, thờ dài, "Ta mời đại phu cho phu quân chẩn mạch, đúng là vấn đề của hần, đại phu đem chuyện này báo với mẹ chồng, mẹ chồng mời phụ khoa thánh thủ đi chẩn mạch cho nữ nhân kia. Nàng cùng phu quân ở chung có hai tháng, nhưng lại có mang ba tháng, mẹ chồng tức giận, hiện tại còn bệnh, phu quân cũng bị bệnh một hồi, bây giờ Nghiêm gia cũng đã biết được chuyện này, cũng mời rất nhiều đại phu đến xem, đều nói rất khó trị. Nữ nhân kia bị mẹ chồng sai người ta đánh sảy thai thai, bị người đưa trả về, mẹ nàng đã tức sinh bệnh nặng, bản thân nàng tựa hồ cũng bị bệnh không nhẹ, cũng không biết còn có thể hay không sống qua ngày, nói vậy không biết mẹ chồng có cho nàng tiếp tục sống tiếp hay không."

Thẩm Mầu Đôn đối với kết cục của nữ nhân kia không có hứng thú, "Giờ đại tỷ dự định làm sao? Dù sao cũng là do hần, nếu tỷ tiếp tục ở lại Nghiêm gia, thì ngay cả một đứa bé tỷ cũng không có."

Thẩm Oánh cười khổ, "Còn có thể làm sao, mẹ chồng dự định nếu phu quân thật sự không được, liền xin một đứa bé đại bá cho làm con nuôi, đại tẩu lại mang thai, cũng đồng ý đem con cho cho chúng ta làm con nuôi rồi. Ngày sau cũng chỉ có thể bảo vệ đứa nhỏ này mà sống, Tứ muội, tỷ cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi."

Đúng vậy a, đại tỷ cũng chỉ có thể như vậy, nếu đòi trước nàng gặp chuyện như vậy chỉ sợ cũng sẽ có một kết quả như thế. Nhưng bây giờ, nàng tuyệt đối sẽ không lựa chọn như vậy. Thẩm Mầu Đôn thờ dài, không nói thêm gì nữa, tiến vào trong phòng lão thái thái. Thẩm Oánh cũng đồng thời đi vào theo, lão thái thái nhìn thấy Thẩm Oánh, tầm mắt dời đi không ít, vội vàng hỏi tình hình bây giờ của Nghiêm gia, lửa giận cũng nhỏ đi không ít Thẩm Oánh trả lời vài câu, lão thái thái cuối cùng cũng không phát hỏa đã để nàng đi.

Ra khỏi sân lão thái thái Thẩm Mầu Đôn liền trực tiếp trở về phòng, Tư Cúc lại ở bên tai nàng thao thao bất tuyệt, nói là khoảng thời gian này La Nam thường xuyên đến tìm đến nàng, biết nàng ra khỏi cửa, rất tức giận. Thẩm Mầu Đôn tự nhiên không để ý tới La Nam, bây giờ tâm tư đều đặt vào tất cả quần áo, bây giờ nàng chỉ hy vọng có thể đem quần áo bày sẵn bắt tay vào làm, như vậy phụ thân cũng có thể ung dung không ít.

Cửa hàng quần áo bên kia đang chế tạo gấp quần áo, cũng không có gì chuyện khác thường phát sinh, Thẩm Mầu Đôn yên lặng ở nhà đợi hai ngày, ngày hôm đó đang thư phòng về, Lục nhi đến thông báo, nói bên ngoài có người tìm. Thẩm Mầu Đôn nghi hoặc, Tri đại ca biết nàng ở Thẩm gia tháng ngày khổ sở sẽ không tới Thẩm gia tìm nàng, rốt cuộc là ai?

Đội Lục nhi dẫn người vào, Thẩm Mầu Đôn sững sờ, là thanh niên bên cạnh Yến vương. Nhìn người này, trong lòng nàng không khỏi thấp thỏm, người này tìm đến nàng nhất định là Yến vương, chẳng lẽ Yến vương trách nàng đem hộp gấm cho Tri đại ca?

Vân hạc liếc nhìn tiểu thư đang đứng ngồi không yên trước mắt, mở miệng nói: "Thẩm cô nương, chủ nhân nhà ta cho mời, kính xin tiểu thư đi theo ta một chuyến."

Thẩm Mầu Đôn từ chối không được, chỉ báo cho Tư Cúc Lục nhi đây là người quen, liền đi theo người này ra khỏi Thẩm phủ, ngồi trên xe ngựa một đường hướng về ngõ nhỏ phía đông. Xe ngựa chạy nửa canh giờ dừng ngay trước một toà nhà. Thẩm Mầu Đôn thấp thỏm theo sau thanh niên này một đường đi tới một sân trước an tĩnh, hai người đi vào trong sân, thanh niên này gõ cửa lúc này mới đẩy cửa phòng ra, dẫn Thẩm Mầu Đôn đi vào.

Đối diện cửa phòng chính là một án thư gỗ lê rộng lớn điêu khắc mà thành, sau án thư là một giá sách gỗ lê, mặt trên bày đầy thư tịch, hai bên giá sách bày hai bình hoa sứ cao hơn nửa đầu người, bên trong có mấy cành hoa chớm nở, tản ra mùi thơm thoang thoảng. Thẩm Mầu Đôn nhìn lại, cửa dưới chỉ

để một chiếc ghế quý phi bằng gỗ Lê, một nam nhân nửa nằm mặc một thân y phục màu đen mặc ở nhà, trong tay nâng một quyển thư tịch cũ kỹ màu vàng, nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu hướng về phía bọn họ.

Thẩm Mầu Đôn rơi vào trong đôi mắt thâm thúy lạnh lùng của Vệ Lang Yến, trong lòng không khỏi hồi hộp một phen, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Nàng chỉ nhìn hẩn khép quyển sách trên tay lại, để ở trên án nhỏ, chậm rãi từ trên giường nhỏ ngồi dậy, tấp trên bày ra chính tề mềm để hắc trù khăn che mặt giày, đứng dậy, từng bước một đi về phía nàng,

Hắn đi tới trước mặt nàng thì dừng lại, nhìn thanh niên phía sau nàng, lúc này mới cư cao lâm hạ nhìn phía nàng. Thẩm Mầu Đôn có chút lo lắng, cho dù là nghe thấy tiếng bước chân đi ra đóng cửa phòng, nàng cũng không dám quay đầu lại, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt.

Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm cô gái trước mắt một hồi lâu, có chút không

rõ nhìn nữ tử nhìn qua mềm mại yếu đuối vì sao sau khi biết thân phận của hắn còn đem hộp gấm cho nam nhân kia, dùng làm điều kiện trao đổi với hắn. Nàng chẳng lẽ không biết trong thế giới phân chia giai cấp này, chỉ cần một câu nói của hắn, cả gia tộc của nàng đều sẽ bị liên lụy sao.

Thẩm Mầu Đôn tìm thỉnh thích đập, bên tai truyền đến thanh âm có chút lạnh lẽo, "Hành vi của ngươi đủ để cho toàn bộ Thẩm gia vì đó chôn cùng, may là, ngươi cứu mạng Tử Bảo An, bất kể như thế nào, ta cũng chỉ có thể cảm kích ngươi. . . ." Dứt lời, hẩn mặc kệ phản ứng của Thẩm Mầu Đôn, đi tới bên án thư lấy ra hộp gấm đưa cho Thẩm Mầu Đôn, "Nếu đã tặng ngươi ta sẽ không thu lại, cái này ngươi lấy về đi."

Thời điểm Thẩm Mầu Đôn nâng hộp gấm đi trong chợ huyên náo, tay chân vẫn lạnh lẽo, đầu óc cũng có chút say xe, nàng thậm chí cũng không biết mình đi như thế nào ra khỏi tòa nhà này, chỉ nhớ rõ Yến vương đem hộp gấm đưa cho nàng sau liền để nàng rời đi. Bên tai nàng cũng vẫn vang lên câu nói kia của Yến vương, "Hành vi của ngươi đủ để cho toàn bộ người Thẩm gia vì đó mà chôn cùng rồi."

Trên dưới cao thấp, bất luận thân sơ thế nào, đều có thể bị uy hiếp, bị giai cấp bên trên đè ép giết chết bất cứ lúc nào. Trong thế giới phân biệt giai cấp đẳng cấp rõ ràng như vậy, hẩn lậ đại biểu cao tại thượng không thể lay động, mà nàng bất quá chỉ là thứ dân, giống như giun dế vậy, mà nàng dĩ nhiên đem đồ quý nhân ban thưởng dùng để uy hiếp quý nhân, trước ý nghĩ thực sự là buồn cười này. Nghĩ tới đây, chân nàng có chút nhún ra, bước chân lao đảo.

Thẩm Mầu Đôn dừng bước, hít sâu mấy hơi, về mỗi một mới giảm đi không ít, nàng ôm hộp gấm trong lòng, biết Yến vương cũng không có trách tội cho nàng. Trong lòng dần dần bình tĩnh lại, nàng lại nghĩ tới hài tử kia, đứa bé kia đối với Yến vương lại trọng yếu như vậy, cho dù nàng mạo phạm uy nghiêm của hắn nhưng vẫn sẽ không trị tội nặng. Đứa nhỏ này bất quá là cháu của Yến vương đi, Yến vương họ Vệ, tên Lang Yến, cháu của hẩn hẩn là gọi Vệ Tử An.

Vệ Tử An —— Thẩm Mầu Đôn đi tới phía trước, vừa nghĩ tới chuyện liên quan tới vị tiểu Thế tử này kiếp trước, đời trước thế tử đi theo Yến đế, Thẩm Mầu Đôn nghĩ đi nghĩ lại, đầu óc bỗng nhiên âm một tiếng nổ tung, nàng chỉ cảm thấy bên tai ong ong, nàng xác thực nhớ tới một tin đồn liên quan với kiếp trước.

Kiếp trước, sau chuyện Thẩm gia nàng không chỗ có thể đi, chung quanh du đãng, nghe qua một tin đồn, nói là bên cạnh Yến đế có một thế tử ngốc, Yến đế đối xử với Thế tử ngốc này cực kì tốt, ngốc Thế tử là cháu của Yến đế, lúc nhỏ ngã xuống nước được cấp cứu quá trễ, sau khi hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại là kẻ ngu si. Như vậy tể tể vừa nghĩ, Thế tử này tên gọi là Tử Bảo An. Thẩm Mầu Đôn cảm thấy tìm thỉnh thích đập, đời trước tiểu Thế tử có phải là cũng là bởi vì rơi vào ly sông cho nên mới trở thành kẻ ngu si? Bây giờ đã được nàng cứu lên, vì thế ngày sau cũng sẽ không bao giờ có ngốc Thế tử đi.

Thẩm Mầu Đôn trong lòng vui mừng lại nghĩ mà sợ, vui mừng một đứa bé sau này sẽ không hề si ngốc nữa, nghĩ mà sợ chính là, may là này tiểu Thế tử rất quan trọng với Yến vương, không phải vậy thì nàng bây giờ chỉ sợ cũng không thể an toàn tiêu sái ở chỗ này. Có điều vì sao Yến vương đối tốt với cháu mình như vậy? Trong lòng lung suy nghĩ, phía trước đột nhiên vang lên tiếng nói nổi giận đùng đùng "Mầu Đôn, tại sao muội lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Thẩm Mầu Đôn ngẩng đầu nhìn lên thấy La Nam đang đứng cách chỗ nàng không xa, phía sau là một nữ tử một mặc quần áo màu hồng nhạt, nữ tử ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo tuy rằng không phải rất xinh đẹp, nhưng rất thanh tú, còn mang theo phong độ của người trí thức, khiến khí thế của nàng tăng lên không ít, rất là hấp dẫn chú ý của người khác.

Thẩm Mầu Đôn nhìn nữ tử về mặt lạnh nhạt phía sau La Nam, mặt không hề có chút cảm xúc. Thanh Trúc cố ý gọi nàng đi phá vỡ gian tình của La Nam cùng Diêu Nguyệt, khi đó về mặt của La Nam cùng Diêu Nguyệt không thể là giả được thất kinh nhìn nàng, nàng chết rồi ở La gia một thời gian, lúc này mới phát hiện này Thanh Trúc có gian tình với La Nam, khi đó nàng mới hiểu được nha hoàn này ban đầu cố ý gọi nàng đi đánh vỡ gian tình hai người họ, nguyên nhân đơn giản là không chịu nổi gia gia sủng ái Diêu Nguyệt, chỉ sợ là không nghĩ tới sẽ hại chết nàng. Có điều coi như nàng lúc trước không nghĩ tới hại chết mình, nhưng cũng có tâm tư xấu, nếu nàng yêu thích La gia như vậy, đời này nàng nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của nàng ta, làm cho ba người các nàng đời này quần quýt lấy nhau.

La Nam chạy tới cau mây đứng trước mặt Thảm Mầu Đôn, lại nhìn thấy hộp gấm nàng ôm trong lòng, mở miệng hỏi, "Hon nửa tháng này muội đi nơi nào? Bây giờ muội là vị hôn thê của huynh chính là đại biểu mặt mũi cho La gia chúng ta, sau này không nên tùy ý ra ngoài xuất đầu lộ diện." Dứt lời, lại cau mày liếc nhìn hộp gấm trong lòng nàng, "Đây là vật gì?"

Ánh mắt Thảm Mầu Đôn rời khỏi người Thanh Trúc nhìn La Nam tuấn tú trước mặt, nàng cười cợt, sờ sờ hộp gấm trong lòng, "Trước đây cứu mạng một người, gia đình nhà người ta tạ lễ vật cảm ơn. La đại ca muốn xem một chút sao?"

La Nam tự nhiên không còn hứng thú, nhìn hộp gấm tinh xảo, bên trong cũng không không phải là một ít châu báu đồ trang sức, hẳn còn chưa tới mức độ mặt dày muốn cướp châu báu đồ trang sức của vợ chưa cưới. Thích thú khoát tay áo một cái, nhìn trang phục Thảm Mầu Đôn đang mặc, trong lòng lại tức giận "Muội nhìn đáng đáp bấy giờ của muội xem, vì sao không chịu mặc trang phục tốt, đẹp một chút."

"La đại ca." Thảm Mầu Đôn bỗng nhiên lên tiếng ngắt lời hắn, "Muội dự định đi thăm Nguyệt Nhi, huynh có muốn đi cùng muội không?"

La Nam ngăn người, nghĩ tới Diêu Nguyệt giống như điền phụ kia, lắc đầu, "Huynh không đi, huynh dự định đi bãi phóng một vị quý nhân. Thanh Trúc chúng ta đi thôi."

Thanh Trúc phía sau nhàn nhạt đáp một tiếng, phúc phúc thân mình với Thảm Mầu Đôn, lúc này mới đi sau La Nam, từ đầu đến cuối đều rất hồ hững, đúng mực.

Thảm Mầu Đôn cũng không có nán lại, ôm hộp gấm trở về, đem hộp gấm đặt dưới đáy hòm, chợt nhớ tới năm trăm lạng ngân phiếu trong hộp gấm là của Trì đại ca, đang định đi đem ngân phiếu trả lại, Tư Cúc bung một bát nước ô mai đi vào, nói: "Tiểu thư, trời ngày càng nóng bức, hai tháng rồi còn không có lấy một cơn mưa, chúng ta ở lâm sông Hoài dựa vào ly giang cũng còn tốt, ta nghe nói lâm huyện XX sắp hạn hán đến nơi. Ai, tiểu thư, sáng sớm nọ tì nấu chút nước ô mai, đã mất rồi, người nếm thử xem."

Thảm Mầu Đôn từ chỗ Yến vương trở về xác thực nóng không chịu được, liền ngồi xuống định uống xong mới đi tìm Trì Ninh Bái, Tư Cúc nhìn túi nhỏ đặt trên bàn, hỏi: "Tiểu thư, ngài mới trở về lại muốn đi ra ngoài sao?"

"Ừ, còn có chút chuyện phải ra khỏi cửa một chuyến."

Tư Cúc lo lắng nói: "Tiểu thư, tiệc mừng thọ La phu nhân rất nhanh sẽ đến, ngài đã chuẩn bị kỹ quà mừng thọ chưa? Tính ra chỉ còn lại chừng mười ngày, nếu không chuẩn bị sớm sợ rằng không kịp?"

Thảm Mầu Đôn để chén trong tay xuống, quay đầu nhìn Tư Cúc, trong lòng nhớ lại đời trước cũng không có chuyện đại thọ La phu nhân này, chỉ nhớ có tiệc mừng thọ La lão gia, chẳng lẽ nhớ lộn, bên tai lại truyền tới tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, ngày hôm nay đúng là nóng thật. Người chạy ra bên ngoài không sợ nóng sao?"

Đầu óc Thảm Mầu Đôn bỗng nhiên nổ tung, nàng sắc mặt trắng bệch nhìn Tư Cúc, Tư Cúc sợ hết hồn, "Tiểu thư, tiểu thư, ngài làm sao vậy, làm sao sắc mặt kém như vậy? Chắc là say nắng, để nô tỳ đi mời đại phu lại đây xem qua chút." Nói xong vội vàng vàng đi ra bên ngoài, Thảm Mầu Đôn kéo nàng lại, tay mơ hồ có chút run, khăn khăn nói: "Ta không sao, không cần đi mời đại phu." Nàng chỉ là chợt nhớ tới ra một chuyện đời trước bị nàng lãng quên.

Khí trời nóng bức làm cho mấy hồ nước của mấy huyện phụ cận lâm sông Hoài đều sắp khô cạn, mùa khô thường thường kéo theo nạn châu chấu, sau đó không lâu mấy huyện phụ cận lâm sông Hoài đều phát sinh nạn châu chấu nghiêm trọng, huyện kề bên gần lâm sông Hoài vì lẽ đó nhận lấy liên lụy, tất cả cây nông nghiệp sắp thu hoạch đều không còn một mống, không thu hoạch được một hạt nào. Mấy huyện này đều là đất phong của Yến vương, khi đó Yến vương mặc dù rất nhanh đã ra quyết sách, nhưng tai nạn phát sinh, tất cả cửa hàng lương thực đầu cơ trục lợi nâng giá cao lên, rất nhiều nạn dân mua không nổi lương thực, tuy có không ít nhà thế gia phát lương cứu tế, nhưng chỉ như muối bỏ biển, không giải quyết được vấn đề. Sau hơn nửa năm chung quanh mấy huyện thành đều có không ít nạn dân, cũng chết đói không ít, vô cùng nghiêm trọng.

Kỳ thực nếu là sau khi tai họa phát sinh đem không chế lại giá cả cửa hàng lương thực sau đó lại từ bên ngoài điều động lương thực đủ để ứng phó hơn mười vạn nạn dân mấy huyện.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Khi đó bởi vì việc này phát sinh vào mấy ngày trước tiệc mừng thọ của La phu nhân, vì lẽ tiệc mừng thọ bị hoãn lại, hơn nửa năm sau cây lương thực mới có thu hoạch, cuộc sống của mọi người dễ chịu đi một chút, vừa vặn lại là đại thọ sáu mươi tuổi của La lão gia, vì lẽ đó lúc này mới cử hành tiệc mừng thọ. Khi đó bởi vì trong nhà quá túng thiếu, vì lẽ đó quà mừng thọ chỉ là bức bình phong nàng tự tay thêu, làm cho sắc mặt La Nam lúc đó cực kì khó coi.

Nghĩ tới đây, Thảm Mầu Đôn không nhịn được nhủ mầy lại, bây giờ chỉ cách tiệc mừng thọ La thái thái còn nửa tháng, lúc trước nạn châu chấu cuối cùng là ngày đó phát sinh? Nàng nhớ tới ngày đó giữa không trung đều bị rất nhiều con châu chấu che kín lại, chỉ chít, che kín bầu trời, trong nháy mắt tất

cả cây nông nghiệp, toàn bộ cây cối đều bị con châu chấu bò đầy, truyền đến tiếng gặm nhấm, khiến cho người ta tê cả da đầu.

Nạn châu chấu tại như vậy niên đại này là thiên tai thông thường, mấy năm sẽ có địa phương xảy ra nạn châu chấu, không thu hoạch được một hạt nào, một mảnh thê lương.

Chỉ là ngày nào xảy ra? Thảm Mầu Đôn nắm chặt nắm đấm, biết bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này, bất kể như thế nào phải nghĩ ra biện pháp. Sau nạn châu chấu Thảm gia cũng trôi qua rất là khổ cực, cho dù có tiền bạc cũng không mua được lương thực, vì lẽ đó hiện tại trước hết muốn làm là tích trữ nhiều lương thực, mặt khác cũng phải báo cho Trì đại ca, để Trì đại ca báo cho Yến vương, nếu như có thể sớm đưa ra quyết sách, bách tính gặp tai họa cũng đỡ hơn rất nhiều, chỉ là nên làm thế nào để nói cho Trì đại ca?

Nhìn tiểu thư sắc mặt từ trắng bệch chuyển thành tái nhợt, lại chuyển thành lo lắng, Tư Cúc có chút không rõ, trừng mắt nhìn, "Tiểu thư, người sao vậy?"

Thảm Mầu Đôn chỉ cảm thấy đầu căng đau, lắc lắc đầu, "Ta không sao, Tư Cúc ngươi đi ra ngoài trước đi."

Tư Cúc sau khi rời khỏi đây, Thảm Mầu Đôn nhìn chằm chằm túi nhỏ trên bàn trở nên trầm tư, qua nửa khắc, nàng đứng dậy, trở lại trước hòm, do dự, cuối cùng rốt cục vẫn là mở ra, đem hộp gấm điều khắc tinh xảo bên trong lấy ra. Nhìn hộp gấm trong tay, nàng không nỡ phân do dự, thay đổi thân y phục nam nhân, đội duy mũ, trở lại bên cạnh bàn, nhắc lên túi nhỏ trên bàn, ôm chặt hộp gấm đi ra cửa.

Thảm Mầu Đôn nhìn hiệu cầm đồ trước mắt, vuốt ve hộp gấm, sai bước đi đi vào, đem hộp gấm trong lòng đặt ở trên kệ dài, trầm giọng nói: "Đồ vật bên trong, ta muốn cầm chết."

Cầm chết, chính là không thể chuộc đồ lại. Nếu như là muốn cầm sống, chỉ là giá cả cầm sống giảm một nửa so với cầm chết, hơn nữa kỳ hạn cầm sống càng lâu, giá lại càng thấp, nàng hiện tại cần gấp nhiều bạc, cần bản không có khả năng cầm sống. Hơn nữa coi như cầm sống, sau hơn nửa năm nàng cũng không thể kiếm được bạc đem vật này chuộc về.

Quản gia hiệu cầm đồ thờ ơ mở ra hộp gấm, nhìn thấy chân trâu bên trong to bằng nắm đấm trẻ con tỏa ra ánh sáng long lanh, lông lánh cả người chột run lên một cái, thân thể cũng đứng thẳng lên, kích động nhìn Thảm Mầu Đôn một chút, cẩn thận từng li từng tí đem viên trân châu lớn nhất bên trong lấy ra, cẩn thận quan sát.

Nhìn ước chừng nửa khắc đồng hồ, lúc này mới ngẩng đầu lên, kích động nói: "Đúng là muốn cầm chết? Khách nhân có thể suy nghĩ kĩ lại." Trần châu cực phẩm như vậy có người cam lòng cầm đi, vẫn là cầm chết.

Thảm Mầu Đôn gật gật đầu, "Cầm chết, tất cả trân châu bên trong toàn bộ cầm hết đi, tốc độ nhanh lên một chút."

Quản gia có chút khó khăn, "Cái này, còn phải mời chương quỹ lại đây một chuyến, có thể sẽ lờ ít thời gian."

"Làm phiền xin mau lên một chút."

Quản ra rất nhanh mời chương quỹ lại đây, chương quỹ nhìn trân châu cực phẩm cũng rất là kinh ngạc, đây thật là cực phẩm khó gặp, loại địa phương nhỏ này cho tới bây giờ chưa từng có trân châu như vậy, người trước mắt này rốt cuộc là ai? Nhìn trang phục tựa hồ cũng không phải là quý nhân. Thời khắc này, chương quỹ trong lòng nổi lên lòng tham, tiền tài động lòng người, đối mặt cực phẩm trân châu như vậy, đại đa số lòng người sẽ nổi lên lòng tham.

Thảm Mầu Đôn tự nhiên cũng biết cái này, nàng mở miệng nói: "Đây là trì Đà chủ lái thuyền lâm sông Hoài để cho ta tới cầm cố đó, phiền chương quỹ kính xin mau lên." Dứt lời, lấy ra một tấm lệnh bài màu xanh nấy ngày trước đây Trì Ninh Bái cho, mặt trên có khắc một chữ Trì. Đây là cái ngày đó Trì Ninh Bái cho nàng dùng để phòng thân, nói là ở lâm sông Hoài đừng chuyện gì chỉ cần lấy ra lệnh bài này, người bình thường là sẽ không gây phiền toái cho nàng.

Chương quỹ sững sờ, cuối cùng lòng sợ hãi chiến thắng lòng tham của mình, để quản gia đi định giá trị, lại đi lấy ngân phiếu đưa cho Thảm Mầu Đôn. Thảm Mầu Đôn đem tấm ngân phiếu hai trăm lạng đặt ở trong bọc quần áo lúc này mới đi tới Trì gia. Trì gia bây giờ chỉ có một mình Trì Ninh Bái, phụ mẫu đều đã sớm mất, những năm này cũng vẫn sống nhờ thủy vận, thế thiếp cũng không có.

Rất nhanh có người dẫn Thảm Mầu Đôn tới chỗ Trì Ninh Bái, Thảm Mầu Đôn chờ người hầu Trì Ninh Bái lui xuống, lúc này mới tháo duy mũ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Trì Ninh Bái. Trì Ninh Bái mang theo nụ cười, nhìn thấy Mầu Đôn nghiêm túc như vậy không khỏi cau mày nói: "Mầu Đôn, muội sao vậy? Có người khi dễ muội?"

Thảm Mầu Đôn lắc lắc đầu, cầm túi nhỏ trong tay để lên bàn, sau đó mở

ra, lộ ra bên trong một tờ ngân phiếu đến. Trì Ninh Bái kinh ngạc nhìn về phía Thảm Mầu Đôn, "Mầu Đôn, đây là?"

Thảm Mầu Đôn thần sắc nghiêm túc nhìn Trì Ninh Bái, "Trì đại ca, muội hiện tại có chuyện muốn thương lượng cùng huynh. Trì đại ca, muội trước đây xem qua một quyển du ký, mặt trên từng ghi lại một câu nói như thế này, hạn hán cùng châu chấu, nạn châu chấu thường làm lầm bạn với hạn mà đến, mấy quận huyện cạnh lâm sông Hoài nửa năm qua sông ngòi ao hồ khô cạn, hơn nửa nghe nói bên trong rất nhiều ruộng đã sinh châu chấu.

Trì đại ca, muội sợ mấy ngày nữa này châu chấu sẽ ngày càng nhiều, sẽ biến thành nạn châu chấu. Trì đại ca, những này ngân phiếu huynh cầm, toàn bộ đi mua lương thực, muội sợ nếu xảy ra nạn châu chấu, đến lúc đó giá lương thực sẽ tăng cao, chúng ta hiện tại tốt nhất có thể làm là trữ lương thực. Mặt khác." Thảm Mầu Đôn nhìn Trì Ninh Bái càng ngày càng nghiêm túc, tiếp tục nói: "Chuyện này tốt nhất nên báo cho Yến vương, nếu là sớm phòng ngừa, có thể cứu không ít người."

Tri Ninh Bái há miệng, rồi lại không biết mình nên nói cái gì, vốn cảm thấy việc này không thể tưởng tượng nổi, có thể từ trong miệng Mầu Đơn nói ra hẳn liền thật sự tin, tin tưởng sẽ có nạn châu chấu phát sinh. Căn thận ngẫm lại, trước đây có nạn châu chấu phát sinh địa phương xác thực theo hạn hán, chẳng lẽ lần này cũng sẽ bởi vì hạn hán mà phát triển thành nạn châu chấu sao?

Hắn suy tư hồi lâu, mới nói: "Ta sẽ đem chuyện này báo cho Yến vương, nếu hắn không tin làm sao bây giờ?"

Thẩm Mầu Đơn trầm mặc chốc lát, "Nếu là hắn không tin, chúng ta cũng không có cách nào, bây giờ có thể làm chỉ có những thứ này."

Tri Ninh Bái gật gù đầu, vừa nhìn về phía ngân phiếu trên bàn, "Mầu Đơn, những ngân phiếu này?"

Thẩm Mầu Đơn lúc này mới đem chuyện sáng sớm đi gặp Yến vương nói ra, Tri Ninh Bái cười khỏ, "Mầu Đơn, xin lỗi, nếu không phải lâm vào bước đường cùng huynh cũng sẽ không làm như thế."

"Tri đại ca, muối đây không phải không có chuyện gì sao, hơn nữa Yến vương còn đem trân châu trả lại cho muối, bằng không cũng không thể có nhiều bạc như vậy rồi. Tri đại ca những ngân phiếu này toàn bộ đi mua lương thực, càng nhanh càng tốt. Mua lương thực toàn bộ đặt ở nơi này, muối không có cách nào trữ lương rồi." Thẩm gia tự nhiên là không thể nào, mua của hàng mặc dù có cái sân sau, nhưng sau đó tai nạn phát sinh, lòng người khó lường, ai biết sẽ có người đi cướp lương thực hay không, đặt ở nơi này không thể tốt hơn nữa.

Thẩm Mầu Đơn đi rồi, Tri Ninh Bái đem toàn bộ bạc mình mấy năm qua lấy ra, những năm này cũng kiếm lời không ít bạc, có điều phần lớn là cho các anh em dưới tay, hắn đối với người của mình luôn hào phóng, còn dư lại đều là một ít cửa hàng, ruộng đất, bất động sản có thể sử dụng bạc cũng bất quá chỉ có hơn hai vạn hai. Sau khi hắn lập tức đề thủ hạ bắt đầu chia nhau đi mua lương thực,

còn mình đi tới gặp Yến vương.

Ngày hôm sau Thẩm Mầu Đơn liền biết Tri Ninh Bái đem việc này cáo tri Yến vương, nhớ tới Yến vương kia, Thẩm Mầu Đơn trong lòng có chút thấp thỏm, hỏi Tri Ninh Bái, "Tri đại ca, Yến Vương Khả nói cái gì?"

Tri Ninh Bái vẻ mặt rất là phức tạp, hắn nhìn Thẩm Mầu Đơn một chút, "Yến Vương tin, đã để cho Văn Hạc đi xử lý."

Thẩm Mầu Đơn thở phào nhẹ nhõm, coi như sớm mấy ngày đó cũng là mới có lợi

, chỉ ít cửa hàng lương thực chung quanh quận huyện đều có thể không chế được giá cả, chờ tai nạn phát sinh lại điều động tới một ít lương thực từ những nơi khác lại đây, kiên trì nửa năm hẳn là không có vấn đề.

Nhìn Mầu Đơn thở phào nhẹ nhõm, Tri Ninh Bái nhớ tới hôm qua Yến vương hỏi hắn, Yến vương liền biết đây là Mầu Đơn nói cho hắn biết, nhớ tới Yến vương cười khê, Tri Ninh Bái liền cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, cũng không biết đem việc này nói cho Yến vương là đúng hay còn là sai, như không có nạn châu chấu phát sinh, đến chẳng phải Mầu Đơn lại thêm một cái tội trạng?

Tri Ninh Bái đang nghĩ lung tung, bên tai lại truyền tới tiếng Mầu Đơn, "Tri đại ca, lương thực mua thế nào rồi? Đã thu xếp được vị trí chưa?"

Tri Ninh Bái ngẩng đầu, "Vì không đưa tới kinh hoàng, đã để các anh em phân

công nhau đi mua, làm rất bí ẩn, sẽ không để cho người chú ý. Sân sau nhà huynh có mấy kho hàng lớn, có thể đem lương thực đặt ở đó, Mầu Đơn cũng không cần lo lắng. Đúng rồi, sau đó cần phải cho người đưa chút lương thực qua chỗ muối chứ?"

Thẩm Mầu Đơn lắc đầu, "Không cần, nếu muối cần sẽ báo cho Tri đại ca."

Mấy ngày kế tiếp Thẩm Mầu Đơn cũng không có xuất hiện ở cửa, cửa hàng quần áo cũng tạm thời đóng cửa, không phải sợ rất nhiều châu chấu bay tới sẽ phá huỷ những kia vài vóc, chỉ là trước tiên tạm thời đem cửa hàng quần áo đóng lại, đề thợ may cùng Tú Nương đi về nghỉ một thời gian, cho tới Mã chương quỹ

vẫn vẫn là ở lại trong sương phòng hậu viện cửa hàng quần áo.

Như vậy lại qua gần như mười ngày, ngày hôm đó sáng sớm Thẩm Mầu

Đơn còn chưa tỉnh lại, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Tư Cúc thất kinh, "Tiểu thư, tiểu thư, không tốt rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Thẩm Mầu Đon ngay lập tức sẽ tỉnh lại, một vuron mình từ trên giường ngồi dậy, quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, giữa không trung đen ngịt một mảnh, lít nha lít nhít, vang lên ong ong. Da đầu của nàng hơi tê tê, đang muốn xuống giường đem cửa sổ đóng, ngoài cửa Tư Cúc đã đẩy cửa vào, chạy như bay đến phía trước cửa sổ đem cho nên cửa sổ toàn bộ đóng lại, mới trắng bệch nghiêm mặt đi tới trước mặt Thẩm Mầu Đon, "Tiểu thư, bùng lên nạn châu châu, bên ngoài bay tới rất nhiều châu châu, nên làm gì a."

Thẩm Mầu Đon mặc quần áo rời giường, lấy ở gầm giường ra một đôi giày vải để mềm chạy vội tới trước cửa sổ, từ trong khe hở của cửa sổ mơ hồ có thể nghe thấy con châu châu bên ngoài lít nha lít nhít, khiến người ta không nhìn được tê cả da đầu, cả người run rẩy. Thẩm Mầu Đon quay đầu lại hỏi nói: "Đã nói với A Hoán chưa? Bảo đệ ấy tạm thời đừng ra khỏi phòng?"

Tư Cúc hoảng loạn gật đầu, "Lục nhi đã qua chỗ thiếu gia bên kia, lão gia đã ở trong phòng đợi."

Thẩm Mầu Đon gật đầu, trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, trầm mặc không nói, sau một lát rót một ly trà trên bàn đã nguội uống một hơi cạn sạch.

Tới gần bờ sông lâm sông Hoài, cũng coi như là non xanh nước biếc, tuy có châu châu phát sinh, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng như năm nay. Thời gian nạn châu châu xảy ra, không thu được hạt nào, người không có lương thực, súc vật không thức ăn, gỗ một đêm thành cỏ rác, chồng bán thể, loạn lạc, cốt nhục chia lìa, nước mất chảy thành sông. Thẩm Mầu Đon lúc này mới hồi tưởng lại nạn châu châu thâm lâm sông Hoài. Tư Cúc cũng chưa từng gặp nạn châu châu nghiêm trọng như vậy, đứng phía trước cửa sổ ngốc rất lâu, lúc này mới đi tới bên cạnh Thẩm Mầu Đon ngồi xuống, gương mặt hoảng sợ luống cuống, "Tiểu thư, giờ nên như thế nào ? Bên ngoài. Bên ngoài những con châu châu kia có thể nên làm gì?"

Thẩm Mầu Đon trầm mặc không nói, suốt cả ngày hai người cũng không ra ngoài, khi đói bụng ăn một ít bánh ngọt, thời điểm khát liền uống một ít nước trà lạnh. Mãi đến tận khi sắc trời tối lại, Thẩm Mầu Đon mới từ trong khe hở cửa sổ nhìn ra ngoài, châu châu bay không trung đã vẫn đi rất nhiều, trên đất phủ kín từng tầng từng tầng con châu châu, cây cối, hoa cỏ, bệ đá tất cả đều là châu châu, khiến người ta không nhìn được tê cả da đầu.

Nhìn tình huống bên ngoài, Thẩm Mầu Đon trở về phòng đợi một cái mũ mở cửa phòng ra, Tư Cúc cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau nàng, hai người đầu tiên là đi tới gian phòng Thẩm Hoán, mở cửa phòng, Thẩm Hoán cùng Lục nhi đang sững sờ ngẩn ra ngồi ở trước bàn, nhìn thấy Thẩm Mầu Đon lại đây, Thẩm Hoán k, vội vàng dẫn dò Lục nhi, "Lục nhi, tỷ tỷ đã tới, đem đèn đốt lên."

"Đừng!" Thẩm Mầu Đon ngăn lại, đi tới chỗ Thẩm Hoán vỗ vai của hắn, "Không được đốt đèn, con châu châu nhìn thấy ánh sáng sẽ chen chúc nhau mà tới."

"Tỷ tỷ nói rất đúng, ngàn vạn lần không thể đốt đèn, nếu không toàn bộ châu châu sẽ bay vào." Ngoài cửa vang lên tiếng Thẩm Thiên Nguyên.

Thẩm Mầu Đon cùng Thẩm Hoán quay đầu lại kêu một tiếng cha, Thẩm Thiên Nguyên đi tới cạnh hai người thờ dài, ra hiệu tất cả mọi người ngồi xuống lúc này mới nói: "Nạn châu châu đến chỉ sợ năm nay sẽ không thu hoạch được một hạt nào, nhà bếp còn sót lại một tý hạt đậu cùng kê, sau đó ta ra ngoài đi mua chút lương thực, chỉ sợ lương này đều có giá trên trời rồi."

Thẩm Mầu Đon trầm mặc, bỗng nhiên mở miệng nói: "Cha, không cần mua lương, trước con cứu đứa bé kia, người kia không chỉ có cho con ngân phiếu năm trăm lạng, cho một hộp trân châu cho con, con đem toàn bộ trân châu đổi thành ngân phiếu, mua lương, bây giờ lương toàn bộ đặt ở nơi Trì đại ca, nếu cần Trì đại ca sẽ cho người đưa lương tới." Tư Cúc cùng Lục nhi đều là cô nhi, đối với nàng cùng A Hoán trung thành tuyệt đối, việc này cho bọn họ biết cũng không sao.

Thẩm Thiên Nguyên ngây người, qua thật nửa ngày mới tỉnh táo lại, vội la lên: "Người đưa nhỏ này, chuyện lớn như vậy làm sao không thương lượng với cha, các con. Các con sao sớm biết mà mua lại nhiều lương như vậy? Làm sao biết nạn châu châu đến?"

Thẩm Mầu Đon chỉ đem việc này toàn bộ đẩy trên đầu Trì Ninh Bái, nói cho đại ca biết có thể sẽ có nạn châu châu phát sinh, muốn nàng phòng khi chưa xảy ra. Thẩm Thiên Nguyên ngồi ở trước bàn, trầm mặc một lát, cũng không nói cái gì nữa. Thẩm Mầu Đon lại dặn Tư Cúc cùng Lục nhi không nên nói lung tung bên ngoài, hai người vội gật đầu. Không lâu lắm, lại nhìn thấy bóng người Vũ ma ma ít thấy mặt giờ lại đến kêu, nói là lão phu nhân bảo tất cả mọi người sang, nói có việc muốn nói.

Mấy người tam phòng Thẩm gia theo Vũ ma ma đi về sân lão phu nhân, dọc theo đường đi châu châu không ngừng mà đập vào người bọn họ, Vũ ma ma rít gào liên tục, mấy người còn lại trầm mặc không nói. Đi tới trong sân lão phu nhân lão phu nhân lần này lần đầu tiên không có làm khó dễ tam phòng, chỉ là về mặt tiêu tụy nói cho mọi người rất sớm ngày mai đi mua lương, lại nói: "Ngày mai giá lương khẳng định tăng vọt, nếu thực sự mua không được lương, ngày mai mọi người liền đem những kia con châu châu bên ngoài hong khô làm lương đi." Nhìn phòng lớn cũng chỉ thứ hai có mấy tiểu thư thiếu gia cau mày đáng vẻ, lão thái thái lạnh lùng nói: "Ngày xưa gặp thiên tai vô cây đều phải gặm, bây giờ còn có châu châu mà ăn, đã là rất tốt bất quá, nhưng lại qua mấy tháng, con châu châu không có ăn, lương thực không có ăn, ta xem các ngươi phải sống làm sao!"

Mấy tiểu thư thiếu gia lập tức trợn mắt miệng run, lão thái thái không kiên nhẫn phát phát tay, "Đều nhanh đi về đi."

Sáng sớm ngày thứ hai, phòng lớn chỉ thứ hai người liền đi cửa hàng lương thực, nhưng không nghĩ mười mấy cửa hàng lương thực lâm sông Hoài toàn bộ đóng cửa, Thẩm Mầu Đon sau khi biết tin này cũng biết chuyện ra sao, nàng cùng Trì Ninh Bái đã mua hết mấy vạn hai lương thực, Yên vương kia tự nhiên đã mua lại không ít lương thực ở lâm sông Hoài, chỉ sợ lâm sông Hoài tất cả cửa hàng lương thực bên trong chẳng còn dư lại bao nhiêu lương thực, vì lẽ đó lúc này mới không chịu bán.

Người lâm sông Hoài đều hoảng hốt không ngớt, trong nhà mặc dù cũng còn có thừa lương, nhưng căn bản không được bao lâu, nguyên bản đều muốn thừa dịp hiện tại tại nạn vừa mới bắt đầu giá lương còn chưa cao còn mua một ít lương thực, nhưng không nghĩ bên ngoài căn bản không có lương thực bán. Mọi người bất đắc dĩ, trong lòng vừa sợ lại sợ, rồi lại không có biện pháp khác, chỉ có thể đem bắt con châu châu hong khô làm bị lương.

Người nhà họ Thẩm tự nhiên cũng bận rộn bắt con châu châu, nhưng không nghĩ lúc xế chiều có người báo phòng, nói là đến tìm Thẩm Mầu Đon, Lục nhi

đưa người vào, Thẩm Mầu Đơn nhìn thấy là thanh niên mặc cẩm bào, nam tử trắng nõn nhìn Thẩm Mầu Đơn khẽ mỉm cười, nói: "Trầm tiểu thư, chủ nhân nhà ta xin tiểu thư đến phủ một chuyến."

Thẩm Mầu Đơn run lên, nghi hoặc nhìn thanh niên, "Chủ nhân nhà ngươi là?"

Nam tử nghe vậy nở nụ cười, "Tặng châu cho người."

Thẩm Mầu Đơn sắc mặt đại biến, con châu châu nắm trong tay suýt chút nữa bắt không được, qua thật lâu mới tỉnh táo lại, hướng về phía nam tử kia cung kính khom người, "Công tử kính xin chờ chốc lát, cho tiểu nữ rửa mặt rồi đi theo công tử đến phủ." Con châu châu cảm hơn nửa ngày, trên người đã có mùi, tự nhiên không thể như vậy đi gặp người kia, không muốn lại mạo phạm chỉ tội.

Đề Tư Cúc mang tới nước vào phòng rửa mặt, Thẩm Mầu Đơn ngâm mình ở trong thùng nước tắm trong lòng rất lo âu, thấp thỏm, Yến Vương Vi sao lại muốn tìm nàng? Hẳn là muốn nàng đem trần châu cầm chết nói cho hắn biết? Lần này gọi nàng đi có ý là vì đắc tội hắn?

Vẫn còn không dám để cho Yến vương chờ lâu, nàng rất nhanh đã rửa mặt xong, theo thanh niên kia tới nhà Yến vương.

Thanh niên đưa Thẩm Mầu Đơn tiến vào phòng liền lui xuống, Thẩm Mầu Đơn cũng không dám nhìn loạn, khuyu gối quỳ xuống, "Dân nữ gặp Điện hạ."

"Đứng lên đi." Bên tai truyền đến tiếng Yến vương hơi mệt mỏi, không còn lạnh lẽo như trước.

Thẩm Mầu Đơn đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lại, vẫn là thư phòng lần trước kia, chỉ là lần này hắn mặc một thân cẩm bào màu đen, ngồi ở trước án khi liếc nhìn sách gì đó, Vân Hạc ngày thường thường đi theo sau hắn cũng không ở, chắc là xử lý nạn châu châu.

Vệ Lang Yên ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn bóng dáng trước mắt nói: "Nạn châu châu xảy ra lần này, ngươi có đề nghị gì?" Nạn châu châu xảy ra ở mấy quận huyện là đất phong của hắn, đêm qua hắn nhìn cả đêm sách, dự định từ trong sách vở tìm ra đối sách khắc phục nạn châu châu, chỉ là biện pháp đối với phương diện ở thời đại này còn quá ít, tìm một đêm cũng nghĩ không ra, hắn biết coi như diệt sạch châu châu, nhưng còn có trứng, trị ngọn không trị được gốc. Nếu này tiểu thư Thẩm gia có thể đoán trước nạn châu châu, nói không chắc cũng có đối sách, liền mời người đem nàng đến đây.

Thẩm Mầu Đơn không nghĩ tới hắn hỏi cái này, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, lại chợt nhớ tới hắn hỏi như vậy, chẳng phải là đã sớm biết nạn châu châu là do nàng báo cho Trì Ninh Bái, trong lòng liền lại có chút thấp thỏm. Ngẩng đầu nhìn hắn trước mắt, trong lòng nàng do dự, biết không phải là lúc nghĩ những thứ này, suy nghĩ chốc lát, mở miệng nói: "Dân nữ từ một ít du ký biết được một ít biện pháp phòng chống nạn châu châu. Đầu tiên là giết chết con châu châu châu châu con, sau khi xong tiêu diệt trứng châu châu. Giết chết con châu châu con, mở kênh rạch vùi giết, đánh châu châu, dùng lửa dụ giết, diệt trứng thì vào mùa đông thời gian chưa qua mưa tuyết, đào đất đào hầm, tìm kiếm trứng châu châu, dùng đồ vật cứng rắn đâm thủng trứng dùng nước muối hoặc chua ngâm chua tưới bên trên trứng châu châu, trứng đều có thể tận tuyệt. Chờ đợi được thời gian mùa xuân, đào đất một lần, kiểm tra còn có để sót trứng châu châu hay không."

Những cái này đều là đòi trước nàng trải qua này mấy trăm năm học được, bây giờ xem ra, có thể dùng tới, thật sự là quá tốt.

Vệ Lang Yên nhìn nàng, trong lòng có chút cảm giác kỳ dị, trước đó vài ngày nói cho nàng biết, chuyện nàng làm đủ để Thẩm gia vì đó chôn cùng, nàng sợ hãi, nhát gan như vậy, bất quá là một nữ tử bình thường. Vì sao lại có thể dự đoán nạn châu châu đến, thậm chí biết đối sách phòng chống nạn châu châu ít người biết, nàng đúng là từ đâu du ký biết được sao?

Thẩm Mầu Đơn dửng dưng, ngẩng đầu quan sát vẻ mặt Yến vương, phát hiện hắn chính diện nhìn nàng, trong lòng không khỏi run run một cái, lại nghĩ tới chuyện nàng cầm chết trần châu.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Chương 20:

Thẩm Mầu Đơn nhìn chằm chằm nam tử trước mắt vẻ mặt bình tĩnh nghiêm túc, hắn rất ưa nhìn, so với Trì đại ca không còn râu quai nón anh tuấn càng hấp dẫn người chú ý, sống mũi cao, môi hơi mỏng, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác lạnh lẽo, chỉ ít mấy lần gặp mặt, ngoại trừ Tử Bảo An, người này chưa bao giờ từng có vẻ mặt thân thiện, hòa hoãn đối với bất kỳ người nào. Giờ khắc này bị hắn nhìn như vậy, trong lòng nàng không khỏi có chút bồn chồn, cho dù mình đã từng thấy thế giới nam nữ bình đẳng, tâm tình cũng đã xảy ra biến hóa rất lớn, nhưng người này làm cho người ta này sinh cảm giác quá mức lạnh lẽo

nhưng, người này làm cho người ta này cảm giác quá mức lạnh lùng, thậm chí có chút. Nguy hiểm? Nàng thực sự là không muốn nhìn thấy nam nhân này.

Thẩm Mầu Đơn sững sốt một chút, chẳng biết vì sao cảm thấy người đàn ông này nguy hiểm. Dường như bây giờ không phải là thời điểm nghĩ đến chuyện này, nàng khép mi mắt, trong lòng nghĩ người đàn ông này có biết nàng đem toàn bộ trân châu cầm đi không, còn không có nghĩ ra cái gì, tiếng Vệ Lang Yến lại vang lên, "Người nói những biện pháp này, giết chết con châu châu, mở kênh rạch vùi lấp giết, dùng lửa dụ giết châu châu nên làm gì để thực hiện? Có thể viết xuống cụ thể từng bước không?"

Thẩm Mầu Đơn sững sờ, nhanh chóng tỉnh táo lại, gật gật đầu, "Khởi bẩm Điện hạ, dân nữ đồng ý."

Vệ Lang Yến không cần phải nhiều lời nữa, kêu người chuẩn bị giấy bút, đứng dậy rời đi, đứng ở một bên, bóng dáng cao lớn che khuất Thẩm Mầu Đơn, hắn chỉ chỉ chỗ ngồi vừa nãy nói "Trực tiếp đến đây ngồi viết đi."

Thẩm Mầu Đơn chỉ hơi chần chừ một lúc liền đứng dậy đi tới án thư, ngồi ở chỗ ngồi vừa nãy của Vệ Lang Yến, chấp bút lông nhỏ lên đặt ở nghiêng mực, mực tàu ngấm vào ngòi bút, chờ mực nước chưa nhỏ xuống, lúc này mới hạ bút viết.

Bút tích của nàng đoan chính, thận trọng, mang theo nét tú lệ đặc trưng của nữ tử, Vệ Lang Yến đứng ở một bên nhìn, bị phân tán không ít.

Thẩm Mầu Đơn đem từng biện pháp bắt giết con châu châu viết xuống, lại hồi tưởng phương pháp diệt trứng châu châu, ngoại trừ lấy nước hoặc lấy lửa thiêu. Ngoại trừ biện pháp phòng chống vụn vặt ở hiện tại, Thẩm Mầu Đơn suy nghĩ một chút lại viết xuống mấy biện pháp phòng chống khác, tỷ như phát động bách tính toàn thành trị tận gốc châu châu sinh sôi, cũng chính là địa phương con châu châu dễ dàng sinh sôi giết chết trứng, còn có biện pháp phòng chống trong nông nghiệp, ruộng cạn đổi thành ruộng được tưới nước, khởi công xây dựng thủy lợi, trồng trọt nhưng cây hoa màu con châu châu không thích ăn, khai khẩn đất hoang, tiến hành cày bừa vụ xuân thay cho cày bừa vụ thu.

Phương pháp phòng trừ bằng sinh vật, ở những nơi con châu châu dễ dàng sinh sôi nuôi gà vịt số lớn lượng lớn từng bước ăn con châu châu. Kỳ thực ngoại trừ mới bắt đầu nói tới biện pháp phòng chống, biện pháp phòng chống nông nghiệp cùng phương pháp phòng trừ bằng sinh vật, hiện tại xem khả năng rất là khó khăn. Nhưng, sau khi Yến vương cầm quyền, nói không chắc hắn có thể thực hiện những biện pháp này, nếu là thật có thể đem những biện pháp này hoàn thiện hóa, như vậy nạn châu châu trong thiên hạ sẽ có cải thiện, với dân cũng là một chuyện may lớn.

Nàng cũng chính bởi vì biết sau đó vị tân hoàng này cần chính yêu dân lúc này mới cố gắng đem những biện pháp trong ký ức toàn bộ viết xuống, nếu hắn đều biết nạn châu châu là nàng dự đoán, cũng nói biện pháp phòng chống, không nhất định phải giấu diếm rồi.

Thẩm Mầu Đơn rất nỗ lực hồi tưởng, viết phi thường cẩn thận, mỗi một

điều nên làm gì đều tỉ mỉ viết xuống, thời gian bất tri bất giác liền trôi qua hơn một canh giờ, đợi thả xuống bút lông nhỏ bút là lúc, cánh tay đều có chút đau mỏi, nàng không nhìn được xoa xoa, lại chợt nhớ tới bên cạnh còn có một người, vội vàng thu tay về, quay đầu đi, nhìn thấy Vệ Lang Yến đang đứng ở bên cạnh nàng, hiển nhiên là nhìn hồi lâu. Thắm Mầu Đơn vội vàng đứng dậy trở lại trước án thư, lại phải lạy trái, Vệ Lang Yến mới nói: "Miễn, đều đã viết xong?"

Thắm Mầu Đơn gật đầu, "Điện hạ, đã viết xong." Có phải là nên đưa nàng về?

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Vệ Lang Yến nói: "Vào đi."

Cửa phòng được đẩy ra, thanh niên tướng mạo trắng nõn nhanh chân đi vào, nhìn Vệ Lang Yến cung kính khom người, mỉm cười nói: "Điện hạ, nên dùng bữa tối."

Vệ Lang Yến ừ một tiếng, trở lại bên án thư ngồi xuống, cẩn thận liếc nhìn Thắm Mầu Đơn viết xuống những biện pháp kia. Thanh niên kia nhìn Yến Vương, lại nhìn Thắm Mầu Đơn một chút, đang muốn lên tiếng hỏi Thắm gia tiểu thư này nên làm sao, Vệ Lang Yến đã nói: "Thắm gia tiểu thư ở lại dùng thiện."

Thắm Mầu Đơn choáng váng.

Thanh niên kia đáp một tiếng liền lui xuống, không lâu lắm có hai nha hoàn mặc y phục màu xanh lục bưng hai cái bàn ăn đi vào, một chiếc đặt ở trước mặt Thắm Mầu Đơn, một chiếc đặt ở trước mặt Vệ Lang Yến, cung kính lui xuống.

Thắm Mầu Đơn cúi đầu nhìn bàn ăn trên bày mấy đĩa thức ăn cùng bánh ngọt, đậu phụ, nấm xào tiên, thịt hươu phiến, chua gà tơ tia canh, cơm tẻ, đậu đỏ cao, hạt sen cao. Đang do dự, tiếng của Vệ Lang Yến lại vang lên, "Sớm chút dùng xong thiện ta sẽ cho Hoàng Văn đưa người trở về."

Thẩm Mầu Đơn đáp một tiếng cũng không lại cưỡng ép, bụng lên đưa bạc nhai kỹ nuốt chậm đem một chén cơm ăn sạch, mấy đĩa thức ăn cũng toàn bộ cũng ăn sạch sẽ, lại uống một bát chua Cà tía canh. Ăn canh, cái bụng đã no rồi, lạnh ngọt cũng không có động tới.

Mới vừa đem đĩa bạc thả xuống, Vệ Lang Yên ngồi đối diện cũng buông đĩa bạc xuống, mở miệng nói: "Chuyện hôm nay còn cần cảm ơn Trầm tiểu thư. Hoằng Văn, vào đi!"

Thanh niên kia đi vào, khom người với Vệ Lang Yên, trong tay còn nâng một hộp gấm, nhìn thấy hộp gấm kia, Thẩm Mầu Đơn liền giật mình, ánh mắt tìm đến Yên vương đã ngồi trở lại trước án thư. Sắc trời đã tối, bóng nam nhân kia bao phủ ở âm u khắp chốn bên trong, Thẩm Mầu Đơn nhìn không rõ bề mặt hẳn, nàng cảm thấy không khí quanh thân phảng phất bị ngưng đọng lại, lạnh lạnh, không nhìn được rùng mình một cái, trong lòng hoảng loạn.

Hộp gấm này là hộp gấm lúc trước đựng chân châu kia, bây giờ dĩ nhiên lại nhớ tới người đàn ông này trong tay, Thẩm Mầu Đơn thật không biết nên dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt tâm tình vào giờ khắc này, trong lòng chỉ còn lại kinh hãi, nàng không biết chờ đợi nàng sẽ là cái gì.

U ám, trong phòng trầm tĩnh, lại có tiếng nói lạnh lạnh vang lên, "Hoằng Văn, đưa Thẩm gia tiểu thư về."

Thẩm Mầu Đơn ngẩng người, cứ tỉnh như thế? Tâm tình trong lòng treo lên cao rồi cực cũng rơi xuống, nàng thở nhào nhả nhồm. đứng dậy, cúi đầu nhúc nhúc, thân thể với.

pháo nhẹ nhõm, ầm ầm, chỉ cần pháo pháo ầm ầm ầm với Vệ Lang Yến, "Tạ điện hạ, dân nữ cáo từ." Liền bản thân nàng đều không có chú ý tới, thanh âm nàng mơ hồ dần theo mấy phần nhẹ nhàng cũng không thể chờ đợi được nữa.

Mãi đến tận khi ngồi trên xe ngựa Thẩm Mậu Đơn mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là nhìn qua xe ngựa thấy tình huống bên ngoài lúc tâm tình trong lòng vẫn đau, sắc trời mặc dù tối sẫm, nhưng trên đường phố vẫn còn nhiều bách tính bắt châu châu, ven đường hoa cỏ cây cối cùng trên đất còn từng tầng từng tầng châu châu. Dậy lòng nàng thở dài, biết chuyện diệt châu châu phải nhanh một chút mới được, không phải đợi được những con châu châu này ăn hết nơi này còn có thể tiếp tục bay đi nơi khác.

Hạ màn xe xuống, Thẩm Mậu Đơn thở dài, nam nhân ngồi đối diện tên là Trần Hoảng Văn đột nhiên nhìn nàng nở nụ cười, đưa tay đem hộp gấm vừa nãy nâng ở trong tay đưa tới trước mặt Thẩm Mậu Đơn "Tiểu thư, đây là chửi nhân tạ lễ."

Thẩm Mậu Đơn sững sốt một chút, tiếp nhận hộp gấm Trần Hoảng Văn đưa tới, do dự một lúc liền mở ra, bên trong quả nhiên đúng như nàng dự liệu, vẫn là mấy viên trân châu, to bằng nắm đấm trẻ con tán ra ánh sáng lộng lẫy, còn có mấy viên to bằng ngón cái nằm rải rác ở một bên. Trân châu này dĩ nhiên lại trở về trong tay nàng, Thẩm Mậu Đơn lúc này quả thật có chút dở khóc dở cười.

Trần Hoảng Văn nhìn trân châu bên trong hộp gấm, cười nói: "Tiểu thư, chửi nhân tuy là đem vật này làm tạ lễ tặng cho tiểu thư, nhưng vẫn hi vọng tiểu thư có thể cất đi

mới phải, không nên tùy ý dùng nó."

Thẩm Mẫu Đơn sắc mặt hơi đỏ một chút, khẽ gật đầu, "Tiểu nữ biết." Trần châu này qua mấy lần đều trở về trong tay nàng, nàng tự nhiên cũng không còn muốn đem nó dùng làm lợi ích trao đổi.

Xe ngựa dừng lại trước cửa lớn Thẩm gia, chờ Thẩm Mẫu Đơn xuống xe, Trần Hoàng Văn mới nói một câu cáo từ liền rời đi.

Thẩm Mẫu Đơn trở về phòng sau liền đem trần châu khóa ở đáy hòm, nghĩ ngày sau hẳn là cũng không cần đến nó, liền cẩn thận cất đi.

Ngày hôm sau huyện lệnh lâm sông Hoài liền ban bố mệnh lệnh, nói để mấy ngày nay mọi người dành thời gian bắt châu chấu làm lương thực, sau ba ngày bắt đầu bắt giết châu chấu. Ba ngày này tất cả mọi người lâm sông Hoài bắt đầu bắt giữ châu chấu làm lương thực, mấy ngày nay mười mấy cửa hàng lương thực lâm sông Hoài vẫn không có mở cửa, điều này cũng làm cho mọi người càng không kể ngày đêm bắt châu chấu làm lương thực.

Thời gian ba ngày rất nhanh đã đến, huyện lệnh lâm sông Hoài bắt đầu kiểm kê nhân số bắt đầu bắt châu chấu rồi. Lúc trước mấy biện pháp Thẩm Mẫu Đơn viết giờ đều được vận dụng, mỗi nhà lưu lại một người bắt giữ trong thành, châu chấu ngoài thành mở kênh rạch vùi lấp giết và biện pháp dùng lửa dụ giết.

Không chỉ có huyện lâm sông Hoài làm vậy, mấy quận huyện khác cũng phải nạn châu chấu cũng đều dùng cách

làm như thế, nạn châu chấu quy mô lớn như vậy đều bị bắt giết hầu như không hơn một tháng, hơn một tháng sau trong thành một mảnh tàn tạ, không có một ngọn cỏ, trong thành không ít phòng ốc đều bị phá hoại.

Nạn châu chấu tuy rằng đã được giải quyết, nhưng tai nạn lớn hơn luôn tới vào phút chót, bởi vì nạn châu chấu, mấy quận huyện phụ cận vào mùa thu sẽ không thu hoạch được một hạt nào, đồ ăn thiếu thốn sẽ dẫn đến nạn đói, nạn đói nếu phát sinh, thầy sẽ chết đầy đồng, ôn dịch giáng xuống, vì lẽ đó hiện tại quan trọng nhất chính là lương thực.

Hơn một tháng nay Thẩm Mậu Đơn đi chỗ Trì Ninh Bái lấy không ít lương thực làm lương thực cho nhà họ Thẩm, lão thái thái biết được cũng gọi Thẩm Mậu Đơn qua hỏi, Thẩm Mậu Đơn chỉ nói là Thẩm Thiên Nguyên làm quen Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái trước đây mua không ít lương thực, vì lẽ đó lúc này mới chịu đem lương thực bán cho bọn họ. Lão thái thái ngược lại cũng không nói gì, chỉ nhìn Thẩm Mậu Đơn có chút phức tạp.

Thẩm gia dựa vào lương thực chở về từ chỗ Trì Ninh Bái cùng châu chấu khô ngược lại cũng không bị đói, một tháng này mọi người trong nhà cũng còn có chút lương thực dư cùng châu chấu vì lẽ đó cũng không chịu đói, qua một tháng nữa chỉ sợ sẽ không xong. Mùa thu không có bất kỳ thu hoạch gì, hơn nữa thời đại này không có cây nông nghiệp thích hợp trồng vào mùa thu, chỉ có rau cải trắng cùng cải thìa thời điểm mùa thu có thể gieo, chúng nó có thể chống lại hàn lạnh tiếp tục sinh trưởng, có thể dùng ăn cũng đã đến mùa đông, trong mấy tháng mọi người phải chịu đựng được như thế nào?

Thẩm Mẫu Đơn đứng trước cửa sổ kính ngọc nhìn cảnh cây trong viện xơ xác, đang nghĩ Yến vương đã an bài về chuyện lương thực chưa, ngoài cửa Tư Cúc thở hồng hộc chạy vào báo "Tiểu thư, không xong rồi, người Miêu gia đến, ngăn không cho lão gia vào cửa!"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Chương 21:

ác giả có lời muốn nói: chương trước Ngô gia đổi thành Miêu gia, là nhà ông bà ngoại của nữ chính, mấy chương trước có nhắc qua, là họ Miêu, chương trước ta nhìn nhầm, xin lỗi.

Miêu gia? Thẩm Mẫu Đơn run lên, không nhớ tới Miêu gia trong miệng Tư Cúc rốt cuộc là ai? Tư Cúc đã đẩy cửa phòng ra đi vào, trong miệng la hét, "Tiểu thư, nên làm sao bây giờ, bọn họ đúng không biết xấu hổ, ban đầu ở cửa nhà chúng ta khóc lóc om sòm cướp đồ cưới của phu nhân trở về, lão gia có lòng tốt, không chịu nổi người vợ đã chết ở Thẩm gia bị mất tiếng xấu đem đồ cưới trả lại cho họ, bây giờ nạn châu chấu đến, không còn đồ ăn lại chạy lên cửa nhà chúng ta náo loạn."

Nghe Tư Cúc vừa nói như thế, Thẩm Mẫu Đơn rất cục tính ngộ, Miêu gia là nhà ông bà ngoại, mẫu thân nàng là thứ nữ Miêu gia, lúc trước gả cho phụ thân là lúc bởi vì ông ngoại vẫn còn, vì lẽ đó Miêu lão thái gia không cam lòng vẫn phải chuẩn bị một phần đồ cưới cho mẫu thân nàng, sau đó ông ngoại mất, mẫu thân mất, Miêu lão thái liền mang con dâu tới cửa khóc lóc muốn bọn họ đem đồ cưới mẫu thân trả lại. Phụ thân tính tình ôn hòa, không chịu nổi lão thái thái ở trước cửa nhà họ náo, cuối cùng vẫn là đem đồ cưới trả lại cho Miêu lão thái.

Miêu gia là Thương gia, có điều không phải là Đại Thương hộ lớn gì, trong nhà cũng chỉ có mấy gian cửa hàng cùng một ít điền sản, Miêu lão thái cùng con dâu đều là phụ nhân chợ búa, quy củ tự nhiên không thể nói là, không đúng vậy sẽ không ở thứ nữ qua đời sau, có con trai có con gái còn chạy đi đem đồ cưới thứ nữ trở về. Bởi vì chuyện này, Miêu gia bị người nhạo báng nhiều năm, trong cửa hàng chuyện làm ăn cũng bị ảnh hưởng. Có điều Thẩm Mẫu Đơn nhớ đời trước này Miêu gia sau khi lấy đi đồ cưới mẫu thân cũng không có xuất hiện trước mặt người nhà họ Thẩm, đời này có hơi không giống với lúc trước.

Tư Cúc còn đang giận dữ nói qua, Thẩm Mẫu Đơn đã đi đến ngoài cửa, "Ta đi nhìn một cái xem, xem là vì sao bọn họ tới cửa náo động?"

Tư Cúc vội vàng đi theo phía sau, "Thật giống nghe được nói cái gì lương thực."

Đi tới cửa lớn Thấm gia Thấm Mẫu Đơn liền nhìn thấy phụ thân đang nổi giận đùng đùng nói cái gì, bên cạnh một lão thái thái lôi kéo ống tay áo phụ thân khóc khóc ồn ào, bên cạnh còn có một phụ nhân ước chừng hơn bốn mươi tuổi, cũng khóc suốt suốt. Người nhà họ Thấm cũng đều ra, Thấm lão thái thái đã ở, Thấm lão thái gia phòng chừng sợ mất mặt nên cũng không có ở đây, ngoài cửa còn có một số người chỉ chỉ chỏ chỏ.

Thấm Mẫu Đơn cau mày, theo Tư Cúc bước nhanh tới, nghe thấy này Miêu lão thái đang bắt ống tay áo Thấm Thiên Nguyên khóc khóc ồn ào nói: "Thiên Nguyên a, lão bà ta đầu gối cũng là mẹ vợ, con có thể thương Lão Bà Tử đáng thương ta đây, con liền cho chút lương thực cho bà lão này đi."

Thấm Thiên Nguyên không dám mạnh mẽ đem ống tay áo dứt ra, chỉ mặt đỏ lên cả giận nói: "Miêu lão thái, người không nên càn quấy."

Thấm lão thái thái ở một bên tức giận, dùng sức chà chà trong gậy, chỉ vào Miêu lão thái quá mắng: "Lão thái thái nhà người không nên đến đây quấy nhiễu, lúc trước Thanh Thu bỏ mình, người mang theo con dâu người đến trước cửa nhà chúng ta khóc lóc om sòm muốn đồ cưới của Thanh Thu, lão Tam nhà ta tính tình hiền lành, không chịu nổi lão thái thái người mặt dày ám cửa nhà ta, không để ý, đem đồ cưới Thanh Thu trả lại cho người, bây giờ lão thái thái người sao còn không thấy ngại chạy đến trước cửa nhà ta hồ đồ? Còn đòi lương thực? Người con mắt nào thấy đến Thấm gia chúng ta thừa lương thực, bây giờ chúng ta tự lo không xong rồi."

Nhìn Thấm lão thái thái tức giận sắc mặt trắng bệch, đại phu nhân Lã thị, Nhị phu nhân Du thị vội tiến lên đỡ lấy bà, "Nương, không nên tức giận, vì những người không biết xấu hổ này hại đến thân thể không đáng." Dứt lời, đại phu nhân Lã thị nhìn lão thái thái còn lôi kéo Thấm Thiên Nguyên khóc lóc nói: "Miêu lão thái, lúc trước người từ Thấm gia thu đồ cưới của Thanh Thu về cũng đã có nói, từ nay về sau không có bất cứ quan hệ gì với Thấm gia chúng ta, giờ như vậy lại là làm sao?"

Miêu lão thái thật không có nói gì, chỉ lo lôi kéo ống tay áo Thấm Thiên Nguyên, con dâu Tăng thị một bên khóc ròng nói: "Bất kể nói thế nào, Thanh Thu nhà chúng ta cũng gả tới Thấm gia các người, bất kể như thế nào, chúng ta đều là thông gia, bây giờ thông gia gặp nạn, các người sao lại khoanh tay đứng nhìn? Con trai của ta nói nhìn thấy các người từ chỗ Trì Đà chủ mua được không ít lương thực. Thông gia, bây giờ chúng ta cũng là không còn biện pháp nào, trong nhà nhiều người, nếu mấy ngày không lương thực ăn, cũng không phải xin các người, chỉ cầu các người bán một ít lương cho chúng ta?"

Toàn gia Thấm gia tức giận sắc mặt trắng bệch, xưa nay cũng không gặp người không biết xấu hổ như vậy, Thấm Mẫu Đơn cũng nở nụ cười, người này cũng thật là vô liêm sỉ. Đời trước bởi vì không có kết bạn Trì Ninh Bái, vì lẽ đó Thấm gia khi gặp nạn châu chấu cũng trôi qua rất là gian khổ, sau đó Thấm gia đi xuống dốc, này Miêu gia đương nhiên sẽ không lui tới với người nhà họ Thấm. Chỉ là

sống lại một lần, lần này vận mệnh Thẩm gia tự nhiên cùng không giống dĩ vãng, người nhà họ Miêu liền vội vàng đến khóc lóc om sòm chơi xấu rồi.

Thẩm Mẩu Đơn tiến lên một bước, đưa tay đỡ lấy Miêu lão thái, Miêu lão thái khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, bây giờ đột nhiên bị người đỡ lên, sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Mẩu Đơn, nước mắt lại rơi xuống, "Mẩu Đơn, ta là bà ngoại a, Mẩu Đơn a, năm đó mẹ con lưu lại đồ cưới cũng không phải bà ngoại muốn lấy đi, mà. Mà là." Miêu lão thái hai mắt đầm lệ nhìn thấy Thẩm lão thái thái đối diện, lập tức tiếp khóc rống nói: "Mà là bà ngoại sợ có người muốn tham đồ cưới của mẹ con lúc này mới đem đồ cưới mang về, bà ngoại đây đều là có lòng tốt a."

Thẩm lão thái thái tức giận cả người run rẩy, gậy dùng sức gõ gõ trên đất, chỉ vào Miêu lão thái quá cả giận nói: "Người chuyện này. Người chuyện này."

Thẩm Mẩu Đơn khẽ mỉm cười, tay dùng sức đem giựt tay Miêu lão thái ra khỏi ống tay áo của Thẩm Thiên Nguyên, nghe giọng hỏi: "Bà ngoại, bây giờ ta cùng A Hoán cũng đã lớn rồi, ta cũng đã định việc hôn nhân, đồ cưới mẫu thân có thể trả lại cho ta cùng A Hoán rồi hả?"

Đồ cưới của nữ tử xuất giá vốn là để cho nhi nữ, nếu bị nhà chồng hoặc là nhà mẹ đẻ chiếm đi là sẽ cho người trơ trẽn. Nữ tử xuất giá nếu là không có nhi nữ, đồ cưới mới có thể để người nhà mẹ đẻ thu hồi đi.

Miêu lão thái sắc mặt trắng nhợt, ấp úng nói không ra lời, bên kia Tăng thị đột nhiên vọt tới, kéo lấy Thẩm Mẩu Đơn, khóc thê thảm, "Mẩu Đơn a, không phải bà ngoại con không muốn đem đồ cưới mẹ con trả lại cho con, chỉ là. Trước đó vài ngày chuyện làm ăn trong nhà đều bị thua lỗ, vạn bất đắc dĩ đem đồ cưới mẹ con cầm dùng." Ân vào khẩu bạc muốn các nàng phun ra, không cửa!

Thẩm Mẩu Đơn cười nói: "Đây chính là bà ngoại cùng mợ nói tới giúp ta cùng A Hoán bảo quản mẹ ta đồ cưới?"

Ngoài cửa Thẩm gia đã tụ tập không ít người, Thẩm gia ở tại tám dậm ngõ hẻm, ở tại tám dậm ngõ hẻm người đại đa số là gia thế không tệ, chí ít sẽ không thiếu ăn uống, nhưng giờ nạn châu chấu lương thực dư trong nhà chỉ có thể kiên trì trên một hai tháng, bởi vậy hiện tại cũng đều rồi rãnh đến tham gia trò vui, đại đa số đối với Thẩm gia chuyện tình vẫn là biết được một chút, coi như lúc trước Miêu lão thái tới cửa khóc lóc om sòm lần lộn phải gả trang về mặt đó trôi qua mười một mười hai năm, nhưng vẫn hay là có người nhớ tới rồi.

"Đây là Thẩm gia ba phòng nhà ông bà ngoại chứ? Làm sao như

Đây là thẩm gia ba phòng nhà ông bà ngoại chú? Làm sao như vậy đáng về?

Có con trai có con gái người còn muốn đem đồ cưới về? Này lão thái cùng phụ nhân này làm sao thì làm đi ra mắt mặt như vậy chuyện nhi? Bây giờ vẫn còn có mặt chạy tới khóc than cần lương thực?"

"Các người mới chuyển tới tám dặm ngõ hẻm không được mấy năm, không biết chuyện năm đó, chà chà, năm đó lão thái thái này thật đúng là không biết

xấu hổ, con gái vừa mới chết không được mấy ngày, ngay lập tức tới cửa đòi đồ cưới nữ nhi, không đưa ở ngoài cửa chơi xấu, Thẩm Tam lão gia là người hiền lành, không chịu nổi bà ta, cuối cùng đem đồ cưới toàn bộ cho lão thái thái này."

Tiếng thảo luận ngoài cửa không có ảnh hưởng chút nào đến Miêu lão thái

cùng Tăng thị, hai người vẫn khóc suốt mướt, kể rõ trong nhà không có lương, đã đói bụng mấy ngày, hi vọng Thẩm gia có thể bán cho các nàng một ít lương thực. Tình cờ gặp người như vậy, Thẩm lão thái thái tức

chiến đấu quả thực sẽ không trị: xứng đáng nhắc lên, liền đại thái thái Lã thị, Nhị thái thái Du thị đều tức giận đỏ mặt tía tai. Đoạn này thời gian may mà có thể từ trì Đà chủ mua chút lương thực những ngày tháng này mới tốt một chút, người nhà họ Thẩm đương nhiên sẽ không thừa nhận, dù sao tại như vậy tại năm, lòng người khó lường, ai biết những người này sẽ làm ra chuyện gì.

Nhìn trước mắt hai phụ nhân da mặt có thể so với tường thành, Thẩm Mẫu

Đơn vừa tức vừa buồn cười, không hiểu mẫu thân ôn nhu hiền lành sẽ có một chủ mẫu như vậy. Nàng buông tay Miêu lão thái, cúi đầu hướng về phía Miêu lão thái cùng Tăng thị, trầm giọng nói: "Bà ngoại, mợ, đồ cưới mẫu thân toàn bộ đã bị các người lấy đi, ta cùng A Hoán không trách các người, chỉ là cuộc sống của mọi người cũng không quá tốt, Thẩm gia cũng là dựa vào một ít lương thực dư cùng mấy con cháu cháu khờ lúc này mới vượt qua được mấy ngày này, chuyện bà ngoại nói đi chỗ Trì Đà chủ mua lương là tuyệt đối là không hề có, nếu không tin, bà ngoại cùng mợ đều có thể đi tìm Trì Đà chủ để hỏi rõ ràng, xem trì Đà chủ sẽ trả lời như thế nào?"

"Đúng rồi." Thẩm Mẫu Đơn tiếng nói xoay một cái, cười nói: "Bà ngoại, mợ, Miêu gia không phải có một cửa hàng lương thực sao? Không biết bây giờ có thể hay không bán một ít lương thực cho Thẩm gia chúng ta? Nhà chúng ta lương vại đã thấy dễ rồi."

Miêu lão thái ấp úng nói không ra lời, Miêu gia xác thực có cửa hàng lương thực, có điều trước nạn châu chấu có người mua rất nhiều lương thực, tất cả lương trong cửa hàng đều đã bán ra ngoài, một chút còn lại cũng không có. Sở dĩ tìm đến Thẩm gia cầu xin mua lương thực, là bởi vì nghe con trai nói Thẩm Thiên Nguyên nhận quen biết Trì Đà chủ, người trước kia mua lương đều là người của Trì Đà chủ, các nàng mới chạy tới muốn dùng giá gốc mua một ít lương thực của Thẩm gia, nhưng không nghĩ người nhà họ Thẩm dĩ nhiên không thừa nhận.

Ngoài cửa tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, "Thật không biết xấu hổ,

trong nhà có cửa hàng lương thực trả lại đến xin lương thực, đây là người Miêu gia ư? Sau này tình cờ gặp cửa hàng Miêu gia cần phải đi đường vòng rồi."

"Không phải là, còn không biết Thẩm gia có lương thực bỏ chạy tới cửa tới đây giống như náo, còn không cút nhanh lên, không cút đi liền đi báo quan các người quấy nhiễu dân. . ."

Miêu lão thái quá cùng Tăng thị vốn là da mặt thật dày người, làm sao sẽ vì

vậy nguyên nhân này liền rời đi, Tăng thị lại kéo lấy ống tay áo Thẩm Mẫu Đơn bắt đầu khóc lên, "Mẫu Đơn a, cháu có thể thương chúng ta, chúng ta thật sự không có lương thực, mấy ngày không ăn mới đến tìm các người, đem lương thực bán cho chúng ta một ít đi, các người yên tâm, ta. . . . Chúng ta dựa theo giá gốc mua cho các người. . . ."

Nghĩ đến còn phải dùng tiền bạc mới có thể cho mua lương thực, trong lòng Tăng thị nhỏ máu.

"Thật là người vô liêm sỉ a." Ngoài cửa cũng bắt đầu căn răng nghiêng lợi,

Thẩm lão thái thái tức giận đến mức sắp ngất xỉu, Thẩm Mẫu Đơn quay đầu để hai bá mẫu dắt lão thái thái về phòng trước, nơi này để nàng giải quyết. Lã thị cùng Du thị nhìn lão thái thái tức giận không nói gì, chỉ lo lôi kéo ống tay áo Thẩm Thiên Nguyên, con dâu Tăng thị một bên khóc rống nói: "Bất kể nói thế nào, Thanh Thu nhà chúng ta cũng gả tới Thẩm gia các người, bất kể như thế nào, chúng ta đều là thông gia, bây giờ thông gia gặp nạn, các người sao lại khoanh tay đứng nhìn? Con trai của bà nói nhìn thấy các người từ chỗ Trì Đà chủ mua được không ít lương thực. Thông gia, bây giờ chúng ta cũng là không còn biện pháp nào, trong nhà nhiều người, nếu mấy ngày không lương thực ăn, cũng không phải xin các người, chỉ cầu các người bán một ít lương cho chúng ta?"

Toàn gia Thẩm gia tức giận sắc mặt trắng bệch, xưa nay cũng không gặp người không biết xấu hổ như vậy, Thẩm Mẫu Đơn cũng nở nụ cười, người này cũng thật là vô liêm sỉ. Đời trước bởi vì không có kết bạn Trì Ninh Bái, vì lẽ đó Thẩm gia khi gặp nạn châu chấu cũng trôi qua rất là gian khổ, sau đó Thẩm gia đi xuống dốc, này Miêu gia đương nhiên sẽ không lui tới với người nhà họ Thẩm. Chỉ là sống lại một lần, lần này vận mệnh Thẩm gia tự nhiên cũng không giống dĩ vãng, người nhà họ Miêu liền vội vàng đến khóc lóc om sòm chơi xấu rồi.

Thẩm Mẫu Đơn tiến lên một bước, đưa tay đỡ lấy Miêu lão thái, Miêu lão thái khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, bây giờ đột nhiên bị người đỡ lên, sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn, nước mắt lại rơi xuống, "Mẫu Đơn, ta là bà ngoại a, Mẫu Đơn a, năm đó mẹ con lưu

lại đồ cưới cũng không phải bà ngoại muốn lấy đi, mà. Mà là." Miêu lão thái hai mắt nhắm nghiền nhìn thấy Thẩm lão thái thái đối diện, lập tức tiếp khóc rống nói: "Mà là bà ngoại sợ có người muốn tham đồ cưới của mẹ con lúc này mới đem đồ cưới mang về, bà ngoại đây đều là có lòng tốt a."

Thẩm lão thái thái tức giận cả người run rẩy, gậy dùng sức gõ gõ trên đất,
chỉ vào Miêu lão thái quá cả giận nói: "Người chuyện này. Người chuyện này."

Thẩm Mẫu Đơn khẽ mỉm cười, tay dùng sức đem giút tay Miêu lão thái ra khỏi ống tay áo của Thẩm Thiên Nguyên, nghe giọng hỏi: "Bà ngoại, bây giờ ta cùng A Hoán cũng đã lớn rồi, ta cũng đã định việc hôn nhân, đồ cưới mẫu thân có thể trả lại cho ta cùng A Hoán rồi hả ?"

Đồ cưới của nữ tử xuất giá vốn là để cho nhi nữ , nếu bị nhà chồng hoặc là nhà mẹ đẻ chiếm đi là sẽ cho người trơ trẽn . Nữ tử xuất giá nếu là không có nhi nữ, đồ cưới mới có thể để người nhà mẹ đẻ thu hồi đi .

Miêu lão thái sắc mặt trắng nhợt, ấp úng nói không ra lời, bên kia Tăng thị đột nhiên vọt tới, kéo lấy Thẩm Mẫu Đơn, khóc thê thảm, "Mẫu Đơn a, không phải bà ngoại con không muốn đem đồ cưới mẹ con trả lại cho con, chỉ là. Trước đó vài ngày chuyện làm ăn trong nhà đều bị thua lỗ, vạn bất đắc dĩ đem đồ cưới mẹ con cầm dùng." Ân vào khẩu bạc muốn các nàng phun ra, không cửa!

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: "Đây chính là bà ngoại cùng mợ nói tới giúp ta cùng A Hoán bảo quản mẹ ta đồ cưới?"

Ngoài cửa Thẩm gia đã tụ tập không ít người, Thẩm gia ở tại tám dặm ngõ hẻm, ở tại tám dặm ngõ hẻm người đại đa số là gia thế không tệ, chí ít sẽ không thiếu ăn uống, nhưng giờ nạn châu châu lương thực dư trong nhà chỉ có thể kiên trì trên một hai tháng, bởi vậy hiện tại cũng đều rồi rãnh đến tham gia trò vui, đại đa số đối với Thẩm gia chuyện tình vẫn là biết được một chút, coi như lúc trước Miêu lão thái tới cửa khóc lóc om sòm lẫn lộn phải gả trang về mặt đó trôi qua mười một mười hai năm, nhưng vẫn hay là có người nhỏ tới rồi.

"Đây là Thẩm gia ba phòng nhà ông bà ngoại chú? Làm sao như vậy đáng vè?
Có con trai có con gái người còn muốn đem đồ cưới về? Này lão thái cùng phụ nhân này làm sao thì làm đi ra mặt mặt như vậy chuyện nhi?
Bây giờ vẫn còn có mặt chạy tới khóc than cần lương thực?"

"Các người mới chuyển tới tám dặm ngõ hẻm không được mấy năm, không biết chuyện năm đó, chà chà, năm đó lão thái thái này thật đúng là không biết xấu hổ, con gái vừa mới chết không được mấy ngày, ngay lập tức tới cửa đòi đồ cưới nữ nhi, không đưa ở ngoài cửa chơi xấu, Thẩm Tam lão gia là người hiền lành, không chịu nổi bà ta, cuối cùng đem đồ cưới toàn bộ cho lão thái thái này."

Tiếng thảo luận ngoài cửa không có ảnh hưởng chút nào đến Miêu lão thái

cùng Tăng thị, hai người vẫn khóc suốt suốt, kể rõ trong nhà không có lương, đã đói bụng mấy ngày, hi vọng Thẩm gia có thể bán cho các nàng một ít lương thực. Tình cờ gặp người như vậy, Thẩm lão thái thái sức

chiến đấu quả thực sẽ không trị : xứng đáng nhắc lên , liền đại thái thái Lã thị, Nhị thái thái Du thị đều tức giận đỏ mặt tía tai . Đoạn này thời gian may mà có thể từ trì Đà chủ mua chút lương thực những ngày tháng này mới tốt một chút, người nhà họ Thẩm đương nhiên sẽ không thừa nhận, dù sao tại như vậy tại năm, lòng người khó lường, ai biết những người này sẽ làm ra chuyện gì.

Nhìn trước mắt hai phụ nhân da mặt có thể so với tường thành , Thẩm Mẫu

Đơn vừa tức vừa buồn cười, không hiểu mẫu thân ôn nhu hiền lành sẽ có một chủ mẫu như vậy. Nàng buông tay Miêu lão thái , cúi đầu hướng về phía Miêu lão thái cùng Tăng thị, trầm giọng nói: "Bà ngoại, mợ, đồ cười mẫu thân toàn bộ đã bị các người lấy đi, ta cùng A Hoán không trách các người, chỉ là cuộc sống của mọi người cũng không quá tốt , Thẩm gia cũng là dựa vào một ít lương thực dư cùng mấy con cháu cháu khó lúc này mới vượt qua được mấy ngày này, chuyện bà ngoại nói đi chỗ Trì Đà chủ mua lương là tuyệt đối là không hề có, nếu không tin, bà ngoại cùng mợ đều có thể đi tìm Trì Đà chủ để hỏi rõ ràng, xem trì Đà chủ sẽ trả lời như thế nào?"

"Đúng rồi." Thẩm Mẫu Đơn tiếng nói xoay một cái, cười nói: "Bà ngoại, mợ, Miêu gia không phải có một cửa hàng lương thực sao? Không biết bây giờ có thể hay không bán một ít lương thực cho Thẩm gia chúng ta? Nhà chúng ta lương vại đã thấy để rồi."

Miêu lão thái ấp úng nói không ra lời, Miêu gia xác thực có cửa hàng lương thực, có điều trước nạn châu chấu có người mua rất nhiều lương thực, tất cả lương trong cửa hàng đều đã bán ra ngoài, một chút còn lại cũng không có. Sở dĩ tìm đến Thẩm gia cầu xin mua lương thực, là bởi vì nghe con trai nói Thẩm Thiên Nguyên nhận quen biết Trì Đà chủ, người trước kia mua lương đều là người của Trì Đà chủ, các nàng mới chạy tới muốn dùng giá gốc mua một ít lương thực của Thẩm gia , nhưng không nghĩ người nhà họ Thẩm dĩ nhiên không thừa nhận.

Ngoài cửa tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, "Thật không biết xấu hổ, trong nhà có cửa hàng lương thực trả lại đến xin lương thực, đây là người Miêu gia ư? Sau này tình cờ gặp cửa hàng Miêu gia cần phải đi đường vòng rồi."

"Không phải là, còn không biết Thẩm gia có lương thực bỏ chạy tới cửa tới đây giống như náo, còn không cắt nhanh lên, không cắt đi liền đi báo quan các người quấy nhiễu dân."

Miêu lão thái quá cùng Tăng thị vốn là da mặt thật dày người, làm sao sẽ vì

vậy nguyên nhân này liền rời đi, Tăng thị lại kéo lấy ống tay áo Thẩm Mẫu Đơn bắt đầu khóc lên, "Mẫu Đơn a, cháu có thể thương chúng ta,

chung ta thật sự không có lương thực, may ngay không an mới đến tìm các người, đem lương thực bán cho chúng ta một ít đi, các người yên tâm, ta. Chúng ta dựa theo giá gốc mua cho các người." Nghĩ đến còn phải dùng tiền bạc mới có thể cho mua lương thực, trong lòng Tăng thị nhỏ mếu.

"Thật là người vô liêm sỉ a." Ngoài cửa cũng bắt đầu cần rặng nghiêng lợi,

Thẩm lão thái thái tức giận đến mức sắp ngất xỉu, Thẩm Mẫu Đơn quay đầu để hai bá mẫu dắt lão thái thái về phòng trước, nơi này để nàng giải quyết.

Thẩm Mẫu Đơn nhìn lão thái thái trở về phòng, để phụ thân tức giận không nhẹ trở về phòng, Thẩm Thiên Nguyên sợ con gái chịu thiệt, tự nhiên tại chỗ này nơi đó cũng không chịu đi. Thẩm Mẫu Đơn bất đắc dĩ, lại quay đầu đối phó hai người vô lại trước mắt, nàng còn chưa nói, Miêu lão thái bên kia đã ưỡn ngực nghiêm mặt nói: "Mẫu Đơn a, nếu không để chúng ta nhìn kho gạo nhà các người, nếu thật không có lương thực, chúng ta đi là được rồi."

Thẩm Mẫu Đơn nguyên bản chính là vì A Hoán cần danh tiếng, mới ứng phó hai người kia, không đã để cho người ta ném bọn họ ra khỏi cửa, bây giờ vẫn còn có mặt mở miệng muốn đi xem kho gạo, Thẩm Mẫu Đơn cảm giác mình thực sự là xem thường da mặt hai người này. Trầm mặt, đang định bảo người ta ném các nàng ra, bỗng nhiên mấy quan sai nhanh chân tiến vào cửa lớn Thẩm gia, mấy quan sai nhìn một vòng, cuối cùng nhìn Miêu lão thái cùng Tăng thị, "Chính là các người có người cáo trạng các người quấy nhiễu dân, mau đi theo chúng ta một chuyến!"

Miêu lão thái cùng Tăng thị lập tức trợn tròn mắt, không nghĩ tới quan sai sẽ đến, các nàng tất nhiên là không muốn, bắt đầu khóc rống khóc lóc om sòm, quan sai cũng không để ý các nàng làm sao, tiến lên bắt hai người rời đi, đoàn người lập tức nhường một con đường, vỗ tay kêu sướng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Đám người chung quanh còn đang nghị luận, nhìn hai người bị bắt đi không nhìn được vỗ tay, "Người như thế nên bị bắt đánh bằng roi, cũng không biết xấu hổ một chút, không biết người nào hảo tâm đưa báo quan, hôm nay quan sai động tác cũng rất nhanh, bình thường báo quan đến nửa ngày mới tới."

Thẩm Mẫu Đơn cũng có chút kinh ngạc, đám người chung quanh tuy nói muốn đi báo quan, nhưng cũng không thể đi nhanh như vậy, dựa vào thời gian quan sai đến, chỉ ít nửa canh giờ trước đã có người báo. Có điều. Nhìn hai người bị bắt đi trong lòng Thẩm Mẫu Đơn vui mừng không ít, kéo đi bắt giam mấy ngày hai người này khẳng định sẽ thành thật hơn nhiều.

Người bị bắt đi rồi, người xem náo nhiệt cũng hết hứng, đều tản đi hết, Thẩm Mẫu Đơn bảo Lục nhi đóng cửa lớn, theo Thẩm Thiên Nguyên cùng Tư Cúc đồng trở vào trong sân, Thẩm Thiên Nguyên hơi lo lắng cho lão thái thái, nói với Thẩm Mẫu Đơn ý định đến thăm lão thái thái, Thẩm Mẫu Đơn nói mình cũng muốn đi theo. Bất kể như thế nào, tại thời đại coi trọng chữ hiếu này, lão thái thái không thích người tam phòng bọn họ, thì lúc này cũng phải qua thăm một chút.

Lão thái thái uống an thần trà đã đi nghỉ, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới trở về phòng.

~~~~~

Lúc này trong một ngõ hẻm nhỏ tấp nập bên phải đại môn Thảm gia có một chiếc xe ngựa dừng lại, mảnh xe ngựa xốc lên lộ ra một khuôn mặt tươi cười trắng nõn, người kia cười híp mắt nhìn quan sai áp chế hai phụ nhân cách đó không xa đang rời đi, liếc mắt chỉ một người mặc quần áo quan sai bên cạnh vẩy vẩy tay, người kia tiến lên một bước, cung kính nói: “Trần đại nhân, còn có gì sai bảo?”

Thanh niên kia cười híp mắt nói: “Quấy nhiễu dân bị xử phạt như thế nào?”

Quan sai nói: “Bình thường chỉ bị bắt giam vài ngày.”

Thanh niên kia ồ lên một tiếng, cười híp mắt nhìn quan sai “Vậy không phải phạt quá nhẹ rồi.”

Quan sai vội nói: “Trần đại nhân yên tâm, tiểu nhân biết nên làm như thế nào.”

Thanh niên kia lúc này mới hài lòng đóng mảnh lại, xe ngựa cộc cộc chạy khỏi hẻm nhỏ, vị quan sai kia lúc này khẽ lau mồ hôi trên trán, quay đầu nhìn tòa nhà Thảm gia một chút, thầm nói: “Trần đại nhân làm sao lại đi quản chuyện nhỏ bé như vậy? Cùng Thảm gia này có quan hệ gì? Thật là khó hiểu. . . .” Nói xong cũng rời khỏi ngõ nhỏ.

Quan sai rất nhanh trở về nha môn, đem việc này bẩm lên với Huyện lệnh, Huyện lệnh trầm tư, “Thảm gia? Là nhà khiến sử Thảm Hồng Anh? Không biết Trần đại nhân cùng Thảm gia này đến cùng có quan hệ gì? Lại vì sự tình nhỏ bé này mà tự mình đi? Đi mời khiến sử đến hỏi một chút là biết.”

Quan sai vội vàng nói: “Huyện lệnh đại nhân làm như vậy là không được Trần đại nhân đã nói, việc này không thể nói cho ai biết, còn nói rõ nhất định không thể để cho Thảm khiến sử biết.”

“Như vậy liền quên đi thôi, nếu Trần đại nhân đã có lòng tốt đi khai báo, người cũng phải “đổi xử” thật tốt với hai phụ nhân kia.”

Miêu lão thái cùng Tăng thị không nghĩ tới bọn họ đi xin lương thực, lại bị quan sai bắt lại, vấn đề ở chỗ hai người họ đi xin lương thực không có sai, hai người kêu to oan uổng, nhưng quan sai cũng không để ý tới. Không tới một lúc sau Huyện lệnh đại nhân liền đến, hỏi hai người họ vài câu có quấy nhiễu dân hay không, có lừa bịp hay không, hai người lắc đầu xua tay không thừa nhận, Huyện lệnh đại nhân ra lệnh đánh 20 đại bản, xem này hai phụ nhân chưa ngoa đanh đá này có thừa nhận hay không. 20 đại bản còn chưa có đánh đủ, hai người liền kêu to thừa nhận, Huyện lệnh ra lệnh giải vào đại lao, chờ xử lý!

~~~~~

Từ sau chuyện Miêu lão thái thái phát sinh, Thảm Mầu Đơn thừa dịp ban đêm nhả Tri Ninh Bái đưa lương thực nửa năm lại đây, ngày ngày chuyển tới chuyển lui bị người bắt gặp sợ có chuyện không tốt. Không tới mấy ngày cửa hàng quần áo của Thảm Mầu Đơn cũng mở cửa trở lại, tuy nói giờ đang là nạn châu chấu hoành hành, nhưng vẫn sẽ có không ít các phụ nhân, tiểu thư thế gia đi ra ngoài mua chút son phấn bột nước xiêm y đồ trang sức, quần áo trong cửa hàng của nàng bắt luận là hình thức hay kiểu dáng đều rất tinh xảo, mỹ lệ chỉ sợ hấp dẫn không ít phụ nhân, tiểu thư thế gia. Vì vậy mở cửa trong dịp này cũng kiếm chút.

Qua một tháng trong nhà tồn lương đã thấy đáy, khí trời cũng không nóng bức, buổi tối còn có một chút lạnh, thời gian này trong thành cùng lâm sông Hoài đều là một mảnh thâm lương, Thảm Mầu Đơn cũng không hiểu Yên Vương nghĩ thế nào, nếu là bỏ mặc không quan tâm, chỉ sợ lâm sông Hoài sẽ hỗn loạn, phát sinh chuyện tranh mua lương thực, hơn nữa đầu đường có thể nhìn thấy không ít hải tử lão nhân tha hương ăn xin.

Lại qua mấy ngày, Yên Vương vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, Thảm Mầu Đơn lúc này mới đi tìm Tri Ninh Bái, hỏi còn thừa lại bao nhiêu lương thực, lúc trước dùng hơn hai vạn lượng bạc mua không ít lương thực, Thảm gia căn bản ăn không hết bao nhiêu, Thảm Mầu Đơn ở lại hàn huyên với Tri Ninh Bái vài câu mới trở về, lúc trở về nhìn thấy hải tử ven đường gây yếu ăn xin trong lòng nàng cũng không dễ chịu, buổi tối suy nghĩ một đêm nàng rốt cục cũng nghĩ ra biện pháp.

Sáng sớm hôm sau, Thảm Mầu Đơn mặc nam trang đội mũ lấy ra mấy chục lượng bạc lợi nhuận của cửa hàng quần áo tháng này, lại mượn Tri Ninh Bái một trăm lượng bạc. Đi dạo mấy cái chợ huyện Lâm sông Hoài một vòng, nhìn thấy một gian cửa hàng muốn chuyển nhượng, hỏi giá cả so với trước nạn châu chấu rền đi rất nhiều, chào giá 150 lượng, Thảm Mầu Đơn lại ép giá không ít, cuối cùng cửa hàng lấy giá 120 lượng bán cho nàng. Mấy ngày sau khế ước mua bán của hàng cũng đã chuyển nhượng xong, Thảm Mầu Đơn nhờ người ta làm giúp tám biển của hàng lương thực Thảm gia, sau đó lại nhờ Tri Ninh Bái đưa một ít lương thực lại đây.

Ý nghĩ mở cửa hàng lương thực không đến một tháng, nàng dự định lấy giá gốc bán ra lương thực, như vậy không chỉ có thể giải tỏa vấn nạn thiếu lương thực của lâm sông Hoài hiện nay, mà còn có thể lấy danh tiếng tốt cho cửa hàng lương thực Thảm gia.

Cửa hàng lương thực Thảm gia rất nhanh nổi tiếng ở lâm sông Hoài, mọi người đều biết lâm sông Hoài huyện có một cửa hàng lương thực, chỉ cần ra giá là có thể mua lương thực, có điều nhà nhà đều chỉ được dựa theo nhân khẩu để đi mua lương, mua lương cần mang tới hộ tịch, dựa trên sổ nhân khẩu trên hộ tịch để mua lương, chủ yếu là sợ có người giàu có đi mua hết lương thực.

Tri Ninh Bái sau khi biết được việc này cảm khái nói: “Mầu Đơn, tâm địa muội thật là tốt, muội yên tâm, chỗ lương thực này sau khi bán xong ở chỗ huynh còn một chút, sau khi hỏi một ít vốn chúng ta lại đi những chỗ khác thu mua lương thực, dựa theo giá gốc bán ra là được.”

Thảm Mầu Đơn không cảm thấy tâm địa mình tốt, nguyên nhân làm như thế là bởi vì nàng có chút thương hại, thế nhưng chủ yếu nhất vẫn là vì tương lai của mình.

Trần Hoàng Văn sau khi biết được việc này, cười híp mắt bảm bảm với Yến Vương, lại nói: “Điện hạ, tứ tiểu thư Thẩm gia thực sự là tốt bụng, trước kia thuộc hạ còn đang thắc mắc vì sao nàng trừ nhiều lương như vậy, bây giờ nhìn lại là lòng mang người trong thiên hạ* thực sự là hiếm thấy.”

Vệ Lang Yến mặt không hề có cảm xúc không đáp lại một lát sau lại hỏi: “Chuyện bên đó Vân Hạc thu xếp như thế nào rồi?”

Trần Hoàng Văn cười nói: “Điện hạ yên tâm, chuyện bên đó Vân Hạc đã xử lý thỏa đáng, bây giờ đang đem rất nhiều lương vận về tai khu, lương ước chừng sau nửa tháng liền có thể đến lâm sông Hoài. Điện hạ, nói đến còn cần cảm ơn Thẩm gia tiểu thư mới phải, nếu không phải Thẩm gia tiểu thư sớm thông báo nạn châu châu, chỉ sợ sau khi nhiều đến đâu mua hàng lương thực giá cả lương thực sẽ tăng cao không ngừng, cuối cùng là không không chế được.”

Về mặt Vệ Lang Yến hơi phân tán một chút, có điều vẫn như trước không nói thêm cái gì.

~~~

Thẩm Mầu Đơn biết cửa hàng Thẩm gia vừa mở, Thẩm lão thái thái nhất định sẽ phái người tìm người tam phòng bọn họ qua hỏi, nàng cũng không có ý định đang gặt người. Thẩm Thiên Nguyên biết chuyện này cũng không nói thêm cái gì, hiển nhiên vẫn là chống đỡ chuyện này. Đúng như dự đoán, không tới hai ngày Thẩm lão thái thái liền cho người gọi tam phòng bọn họ đến hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Yến... Yến Vương, Thẩm lão phu nhân còn tưởng rằng là mình nghe lầm: “Người... Người nói ai?”

Yến Vương Vệ Lang Yến, Thứ Sử Lương Châu. Lương Châu chính là đất phong của hắn, Lương Châu được chia thành nhiều quận, dưới quận là huyện. Huyện Lâm Hoài chẳng qua chỉ là một huyện nhỏ. Đối với bọn họ mà nói sao một nhân vật như Yến Vương có thể xuất hiện tại một nơi nhỏ như thế này, tất cả đều có cảm giác thật khó tin, hôm nay đột nhiên nghe tôn nữ của mình nói nàng đã cứu chất nhi của Yến Vương, phản ứng đầu tiên của Thẩm lão phu nhân chính là cho rằng mình nghe lầm.

Không riêng gì Thẩm lão phu nhân có phản ứng như vậy, ngay cả Thẩm Thiên Nguyên cũng ngẩn ra, tuy rằng ông biết nữ nhi đã cứu một vị quý nhân, nhưng lại không biết người đó lại cao quý như vậy.

Thẩm Mầu Đơn mở miệng nói: “Người đó là Yến Vương điện hạ.” Mặc kệ như thế nào, lần này nàng đã tính mượn thế lực của vị Yến Vương này để trấn áp người Thẩm gia, dù sao... Yến Vương cũng sẽ không biết chuyện này.

Tất cả mọi người ngẩn ra, Thẩm lão phu nhân nhìn chằm chằm vào Thẩm Mầu Đơn hồi lâu, vốn còn muốn nói vài câu khiển trách nhưng rốt cuộc vẫn không thể nói ra. Lão đại Thẩm gia Thẩm Hồng Anh có chút đứng ngồi không yên, ông chẳng qua chỉ là một lệnh sử nho nhỏ ở huyện Lâm Hoài, nói thẳng ra thì chỉ là một chức quản lý văn thư nhân nhả, hôm nay đột nhiên nghe chất nữ nhà mình nói quen biết Yến Vương, trong lòng ông nói không hưng phấn là giả, đương nhiên cũng hi vọng chất nữ có thể dựa dẫm vào một cây đại thụ như vậy, nếu như có thể cất nhắc mình một chút thì tốt biết bao, nhưng đây chỉ là ý niệm bất chợt lóe lên mà thôi, nhân vật như Yến Vương thật sự cao tới ức không thể chạm, chẳng qua chất nữ cũng chỉ là cứu đứa chất nhi của hắn thôi, và lại cũng đã tặng phần tạ lễ hậu hình này rồi...

Về phần chi thứ hai của Thẩm gia Thẩm Hồng Thụy, lại không quan tâm lắm, không hề có hứng thú gì đối với vị Yến Vương này cả. Về phần cửa tiệm lương thực gì đó, chẳng phải gia nghiệp sau này của lão thái thái và lão thái gia đều sẽ là của hắn và đại ca hay sao, không cần thiết phải vì một cửa tiệm lương thực mà đắc tội với Yến Vương.

Người Thẩm gia đều kinh ngạc không thôi, chỉ có ngũ cô nương Thẩm Phương Lan mở to mắt kinh ngạc hỏi: “Tứ tỷ tỷ, thì ra nam nhân đứng ở đầu thuyền kia chính là Yến Vương? Ừm, Tứ tỷ tỷ, tỷ cứu chất nhi của Yến Vương, hình như người còn nói vài lời với tỷ? Yến Vương là người như thế nào?”

Tam cô nương Thẩm Phương Hoa nhẹ giọng khiển trách: “Phương Lan, đừng làm loạn nữa.”

Thẩm lão phu nhân trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói lời nào, chỉ để Thẩm Mầu Đơn cùng Thẩm Thiên Nguyên đi về, nhìn mọi người đi rồi, Lão Thái Gia mới hừ một tiếng: “Bà cứ suốt ngày khiển trách tam Phòng, hôm nay ta xem bà nên bớt lại một chút rồi đó, mặc kệ như thế nào thì Mầu Đơn cũng đã cứu người của Yến Vương, sau này bà đừng làm khó dễ bọn họ nữa, Yến Vương là người mà chúng ta không thể đắc tội.”

Thẩm lão phu nhân sa sầm mặt không nói lời nào.

Sau khi đại phòng trở về, đại phu nhân Lã thị bèn cho người bên cạnh lui hết, rót cho Thẩm Hồng Anh một ly trà, cười híp mắt nói: “Lão gia uống trà.”

Thẩm Hồng Anh dùng nắp gậy gậy lá trà trong ly, uống một hớp nước trà, ngẩng đầu nhìn Lã thị một cái, sầm mặt nói: “Ta biết rõ trong lòng bà đang nghĩ chuyện gì, nhưng ta có thể nói cho bà biết, chuyện này không được! Mặc dù Mầu Đơn đã cứu người của Yến Vương, nhưng Yến Vương là người như thế nào? Là người chúng ta có thể tính kế sao? Chúng ta chỉ cần chăm chỉ làm việc của mình, đừng nghĩ ngợi lung tung, nếu Yến Vương thật sự muốn

cảm tạ Mẫu Đơn, chúng ta cũng chỉ cần đối xử tốt với Mẫu Đơn một chút, tự nhiên Mẫu Đơn sẽ không quên chúng ta đâu.”

Lã thị cảm thấy có chút uất ức: “Lão gia, chẳng lẽ người thật sự muốn tiếp tục chôn vùi ở vùng đất Lâm Hoài nhỏ bé này mãi sao? Trong lòng không có hoài bão gì sao?”

“Sao lại không có!” Thẩm Hồng Anh hơi ngần ra: “Đương nhiên ta cũng muốn trèo lên trên, chỉ là bất kể chuyện gì đều phải cẩn thận một chút, cảnh này của chúng ta đã cấm xuống rồi, nếu như đi sai đường, gây ra họa, sẽ không còn có cơ hội làm lại nữa, mặc kệ như thế nào thì cẩn thận một chút vẫn hơn. Chuyện này về sau đừng nhắc lại nữa, đợi thời cơ chín muồi rồi hãy tính tiếp.”

Lã thị cũng không tiện nói thêm nữa, khẽ thờ dài một cái.

Sau khi nhị phòng bên kia về phòng, nhị phu nhân Du thị cũng lôi kéo Nhị Lão Gia Thẩm Hồng Thụy khẽ nói: “Lão gia, hôm nay Thẩm gia còn chưa ở riêng, vậy cái cửa tiệm lương thực kia của Mẫu Đơn có phải cũng coi như là sản nghiệp của Thẩm gia hay không? Toàn Lâm Hoài chỉ có một tiệm bán lương thực, Mẫu Đơn vậy mà có được danh tiếng tốt, chờ qua năm thiên tai này, e rằng cái tiệm lương thực kia kiếm được không ít.”

Thẩm Hồng Thụy còn chưa lên tiếng, Thẩm Phương Lan đang ngồi bên cạnh uống trà đã mở to hai mắt nói: “Mẫu thân, chẳng qua chỉ là một tiệm lương thực nhỏ, thúc thúc cùng tứ tỷ tỷ bên kia đã trải qua rất vất vả rồi, hơn nữa bởi vì Yến Vương nên mới có được cửa tiệm này, mẫu thân nên từ bỏ ý định này thì hơn”

Thẩm Phương Hoa cũng nói: “Phương Lan nói đúng lắm”

Thẩm Hồng Thụy hừ một tiếng: “Phương Lan nói cũng phải, bởi vì Yến Vương nên mới có cửa tiệm này, bà cũng dám có ý định như vậy, chuyện này về sau đừng nhắc lại nữa.”

Bị nữ nhi cùng lão gia nói như vậy, Du thị tái mặt, ngượng ngùng nói: “Ta chỉ nói một chút thôi mà...”

~~

Sau khi trở về, Thẩm Thiên Nguyên cũng không nói gì nhiều, cứ như thế qua vài ngày. Mấy ngày nay Thẩm Mẫu Đơn đều mặc nam trang, mang theo mũ che mặt đến tiệm lương thực giúp một tay. Người mua lương thực rất nhiều, mỗi ngày đều bán tới lúc mặt trời đã lặn mới thôi. Tri Ninh Bái cũng đã phải mấy người tới bảo vệ xung quanh tiệm lương thực, chỉ sợ có người tới làm loạn.

Không ngờ vẫn xảy ra chuyện, ngày hôm đó Thẩm Mẫu Đơn liền đi tới tiệm lương thực giúp đỡ từ sáng sớm, đợi tới lúc mở cửa tiệm, bên ngoài đã có đội ngũ xếp hàng rất dài, trong tay mỗi người đều cầm túi, nhìn thấy tiệm lương thực mở cửa, ánh mắt sáng lên, chen lấn xông lên phía trước.

Mặc dù tiệm lương thực đã mời về một chương quỹ, nhưng người mua lương thực thật sự quá nhiều, cho nên ngày thường Mẫu Đơn, Thẩm Thiên Nguyên cùng Lục nhi đều sẽ tới giúp một tay.

Lục Nhi hô: “Đừng chen lấn, từng người một thôi.”

Thêm mấy người giúp đỡ, dù tốc độ có nhanh hơn chút, nhưng hàng ngũ trước mắt vẫn chưa giảm bớt như cũ, bận rộn hơn một canh giờ, Thẩm Thiên Nguyên để Thẩm Mẫu Đơn đi nghỉ ngơi một lúc. Thẩm Mẫu Đơn đi vào hậu viện uống một hớp trà,. Đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng ầm ỹ, nàng vội đặt ly trà xuống rồi đi ra ngoài, nhìn thấy bên cạnh tiệm lương thực có mấy đại hán ba bốn mươi tuổi đang đứng, họ bận áo gai vải thô bình thường, một người trong số đó đang cao giọng la hét: “Mọi người còn mua lương thực cái gì, đây là lúc thiên tai, vốn những thứ này nên là gia đình giàu có phát cháo tặng lương thực miễn phí, bây giờ còn bắt chúng ta dùng tiền bạc đến mua, dứt khoát cướp những lương thực này về thôi.”

Thẩm Mẫu Đơn nhìn người trước mắt này, vẻ mặt trầm trầm, lúc nàng mở tiệm lương thực đã sợ sẽ có tình huống như này xảy ra, nghĩ tới thiên tai hôm nay, nàng cũng chỉ là bán lại lương thực theo giá gốc cho những người này, không kiếm lấy một phân tiền lời, hơn nữa tất cả mọi người vẫn còn chưa đến lúc tuyệt vọng, không tới mức cướp đoạt lương thực. Nhưng không nghĩ tới có người lòng tham không đáy, ngay cả một chút tiền cũng không muốn bỏ ra, còn trực tiếp tới cướp lương.

Thẩm Thiên Nguyên tiến lên một bước chỉ vào người này cả giận nói: “Người đừng có nói bậy, chúng ta vốn cũng có lòng tốt, gặp nạn thiên tai, mới bán lại lương thực theo giá thu mua trước kia cho các người, nhưng không ngờ các người lại có suy nghĩ như vậy.”

Thẩm Mẫu Đơn nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong hàng ngũ có không ít vẻ mặt lóe lên, rõ ràng có chút động lòng, không muốn bỏ ra chút tiền nào mà có được lương thực. Trong lòng nàng cả kinh, kêu Lục nhi qua đây, nhỏ giọng dặn dò bên tai: “Lục nhi, mau đi báo quan.”

Lục Nhi đáp một tiếng, cơ trí đi vào hậu viện, lên đi báo quan từ cửa sau.

Nhìn những người trước mắt có chút rục rịch, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn thầm nghĩ một câu lòng tham không đáy, tiến lên một bước đứng bên cạnh Thẩm Thiên Nguyên, trầm giọng nói: “Thẩm gia chúng ta vốn có lòng tốt, gặp thiên tai, mọi người bị nạn đói hoành hành nên mới tốn không ít tiền bạc để vận chuyển lương thực từ vùng khác tới đây, dùng giá gốc bán cho mọi người, chỉ mong mọi người có thể vượt qua giai đoạn khó khăn này. Thẩm gia chúng ta là một gia đình quan lại nho nhỏ, chỉ nhận bổng lộc của triều đình, cửa tiệm dưới danh nghĩa cũng chỉ có mấy tiệm, vậy sao lại gọi là phú gia?”

Nam nhân cả người nhếch nhếch đó hừ một tiếng: “Vậy thì cũng giàu có hơn nhiều so với những người bình thường như chúng ta rồi, bây giờ chúng ta ngay cả ngày tháng sau này cũng sống không nổi nữa, lấy cái gì đến mua lương!”

Thẩm Mẫu Đơn cao giọng nói: “Huyện Lâm Hoài ở phía đông giáp với Lệ Giang, phía Bắc dựa vào núi lớn, tài nguyên dồi dào, chỉ cần là người chịu khó

một chút, ngày tháng sau này cũng có thể vượt qua, hơn nữa tiền thuế lương thực trên đất phong của Yến Vương đều rất thấp, mấy năm nay lại mưa thuận gió hòa, hẳn là trong nhà có không ít lương thực dư thừa để mua bán. Cho nên chỉ cần không phải là người ăn không ngồi rồi thì trong nhà cũng sẽ còn có chút tiền bạc dư dả, ta tin tưởng trong nhà các vị đây đều vẫn là có chút tiền để mua lương thực.”

Nam nhân này vốn là kẻ vô công rồi nghề ở một thôn gần huyện Lâm Hoài, đất đai trong nhà cũng bị hấn thua hết vào bài bạc, trước nạn châu chấu thì hấn dựa vào trộm cắp để nuôi sống bản thân, nhưng không nghĩ đến nạn châu chấu lại tới bất ngờ, trong nhà lại không có tiền bạc gì. Ban đầu hấn cũng bắt không ít châu chấu để ăn, sau lại cũng dựa vào trộm cắp để kiếm sống, chỉ là bây giờ mọi người cũng càng ngày càng khó khăn, cho nên hấn cũng không trộm được thứ gì tốt để ăn. Đột nhiên nghe nói huyện Lâm Hoài có nhà mở tiệm bán lương thực, lúc này mới nổi lên ý định, tụ tập mấy tên vô công rồi nghề trong thôn tới kích động người khác hồng cướp lương thực.

Nghe lời nói của Thẩm Mầu Đơn, trong lòng mọi người cũng có chút do dự, quả thật trong nhà họ vẫn còn có chút ngân lượng, mà giá cả lương thực cũng hợp lý, người Thẩm gia tốt bụng bán lương thực, bọn họ không có lý do gì tới cướp lương thực cả.

Thẩm Mầu Đơn tiếp tục nói: “Vốn là tiền để vận chuyển lương thực từ nơi khác tới cũng là do người của Thẩm gia mượn, vì để giúp mọi người vượt qua thiên tai. Hôm nay nếu các người không muốn tổn một phân một cắc để cướp lương thực thì ta cũng sẽ không nói gì nhiều nữa, cửa tiệm mở ra đó, ta mặc cho các người tới cướp. Nhưng, cướp đi những lương thực này đủ cho các người ăn mấy ngày? Về sau nên làm cái gì? Chẳng lẽ cướp được lần này thì sau này không cần ăn nữa sao. Hơn nữa, các người nếu cướp lần này, về sau sẽ không còn một tiệm lương thực nào dám mạo hiểm vận chuyển lương thực từ nơi khác tới để bán, dù sao đều sẽ bị các người cướp đi, cần gì làm ơn mắc oán đi chuyển lương thực về?”

Sắc mặt mọi người đại biến, phát hiện người này nói không sai chút nào, nếu lần này bọn họ cướp lương thực, về sau làm gì còn tiệm lương thực nào dám chuyển lương thực về đây? Mấy tháng sau này phải làm sao? Vừa nghĩ như thế, tất cả mọi người đều bình tĩnh lại, tiệm lương thực của Thẩm gia giá cả vừa phải, lại không tăng giá, cũng không phải là mua không nổi, vì sao phải vì lần này mà cắt đứt đường sống của mọi người?

Nam nhân kia nhìn thấy không kích động được mọi người, có chút nóng nảy: “Mọi người sợ cái gì, sau... sau này chúng ta đủ tiền thì chúng ta tự vận chuyển lương thực từ nơi khác về đây là được.”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Mặc dù người này nói như vậy, nhưng trong lòng hấn lại rất sốt ruột. Trong nhà hấn đã không còn thức ăn từ lâu, còn người xung quanh thì đề phòng hấn như phòng kẻ trộm. Lần này, nếu hấn không cướp về được chút lương thực, thì chỉ còn nước chờ chết. Nhìn sắc mặt mấy đồng bọn ở chung quanh đều có vẻ do dự, trong lòng hấn có chút hoảng sợ. Đang muốn tiếp tục kích động mấy câu thì bất ngờ có một người thanh niên cao lớn vạm vỡ từ trong đám người bước ra. Người thanh niên này mặt to mày rậm, mặc áo vải bình thường, bên hông đeo một cây đoản kiếm, y nhếch miệng cười to: “Quả nhiên người này nói chuyện hết sức bậy bạ, người dựa vào cái gì mà đòi đi vận chuyển lương thực về đây? Trước hết chưa nói đến việc thường ngày người đều làm một số việc đầu trộm đuôi cướp không thể nói với người khác ra thì người có uy tín gì khiến mọi người tin tưởng vào người?”

Thẩm Mầu Đơn nhìn về phía người thanh niên kia. Nàng quen biết người này, là người của Trì Ninh Bái. Từ nhỏ y đã đi theo bên cạnh Trì Ninh Bái, theo họ Trì, tên A Bó. Người này được coi như là nhị đương gia Thủy Vận, rất được Trì Ninh Bái tin tưởng. Trong khoảng thời gian này Trì Ninh Bái bận rộn việc của những bến tàu nơi khác, lại sợ có người đến gây sự, nên vẫn luôn để Trì A Bó dẫn người bảo vệ ở gần tiệm lương thực. Nàng nhìn Trì A Bó một cái, gật đầu tỏ ý cảm tạ với y.

Trì A Bó đáp lại nàng bằng một nụ cười rồi quay đầu lại về phía đám người, cao giọng nói: “Các người đừng để người này lừa gạt, thật sự cho rằng việc vận chuyển lương thực rất dễ dàng sao? Bây giờ thiên tai trước mắt, khắp nơi cường đạo cũng không ít, đi đường bộ nhất định sẽ bị cướp. Bến tàu là của Trì gia, loại người lòng lang dạ sói kích động mọi người cướp lương thực giống như người, những người lái thuyền như chúng ta sẽ không bao giờ chịu làm ăn với người, cho nên vận chuyển bằng đường biển người cũng đừng nghĩ tới. Vậy người nói thử xem, người làm sao có thể giúp mọi người vận chuyển lương thực về?”

Đám người bàn tán xôn xao: “Người thanh niên này là ai? Chẳng lẽ là người của Trì gia?”

“Hình như ta biết người này, y là nhị đương gia của Thủy Vận, nếu người này đã nói không cho đi đường biển thì nhất định sẽ không cho ai đi qua đâu.”

“Ừ, người nọ thật là bụng dạ xấu xa, muốn lừa chúng ta đi cướp lương thực, vậy sau này làm sao đây? Tới lúc đó toàn bộ Lâm Hoài đều không bán lương thực, đây chẳng phải là muốn chúng ta chết vì đói sao?”

Đám người càng lúc càng tức giận. Những kẻ gây chuyện thấy trước mắt không thể cướp lương thực được nữa, trong lòng nghĩ nếu bây giờ mà không đi, nói không chừng sẽ bị đám người tức giận này đánh cho một trận, nhìn bốn phía xung quanh, đang muốn bỏ chạy thì từ xa bất ngờ truyền đến âm thanh nhón nhào: “Ai ở đây gây chuyện? Còn không mau bắt lại hết cho ta!”

Chỉ thấy một đám quan sai từ trong đám người đang chen lấn đi ra, dẫn đầu là một nam tử trung niên chừng bốn mươi năm mươi tuổi, toàn thân mặc quan phục, có người kinh hô: “Huyện lệnh đại nhân đến.”

Vị Huyện lệnh đại nhân nhìn một lượt bốn phía, nhìn thấy mấy người đang bị một đám người vây quanh, tiến lên một bước nói: “Chính là các người tới gây chuyện phải không, mau bắt chúng lại, đừng làm chậm trễ việc mua lương thực của mọi người...”

Thẩm Mầu Đôn thầm giật mình, không ngờ đích thân huyện lệnh đại nhân thân tới, hơn nữa tốc độ cũng khá nhanh, bình thường báo quan, người nha môn không lẽ mẽ tới nửa ngày thì sẽ không ra cửa. Nàng vội nhỏ giọng hỏi Lục nhi còn đang thờ hồn hèn: “Lục nhi, đây là chuyện gì? Sao huyện lệnh đại nhân lại đích thân tới đây?”

Lục nhi thờ hồn hèn hai cái: “Cô nương, nô tỳ cũng không biết, vừa tới nha môn, nô tỳ liền báo có người muốn cướp lương thực ở tiệm của chúng ta, huyện lệnh đại nhân liền hỏi một câu có phải là tiệm lương thực của tam phòng Thẩm gia hay không? Nô tỳ nói phải thì huyện lệnh đại nhân lập tức tự mình dẫn người tới.”

Mấy quan sai phía sau huyện lệnh đại nhân đều đồng loạt xông lên bắt người, lập tức có người kêu oan, “Đại nhân oan uổng quá, chúng ta đều không làm gì cả, là tên chó ghê này nói nếu chúng tôi theo hắn thì sẽ có lương thực để ăn, vì vậy chúng tôi mới theo hắn tới đây thôi. Đại nhân, oan uổng quá, tất cả đều là tên chó ghê này sai khiến.”

Huyện lệnh cũng không để ý những điều này, không kiên nhẫn phát phát tay, “Nhanh chóng mang về nha môn, sau khi thẩm tra sẽ xử lý các người.”

Một đám quan sai áp giải mấy người đi xa, huyện lệnh ngoảnh mặt nhìn về phía tiệm lương thực một cái, chỉ nhìn thấy Thẩm Thiên Nguyên và một công tử mang mũ che mặt, trong lòng có chút không rõ, không hiểu tam phòng Thẩm gia rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Trần đại nhân. Suy nghĩ một chút rồi quay đầu nhìn về phía đoàn người đang nhón nhào, cao giọng nói: “Người của Thẩm gia nhân nghĩa, vào năm thiên tai này còn có thể giúp mọi người như vậy, bây giờ tiệm lương thực cũng chẳng kiếm thêm một phần tiền lời nào, chỉ mong mọi người có thể vượt qua năm thiên tai này, các người nên có lòng biết ơn mới phải, chớ nên tin vào lời kẻ gian mà làm ra chuyện không thể tha thứ! Bây giờ bốn quan nói rõ ràng, sau này nếu có người nào còn dám tính toán tiệm lương thực của Thẩm gia, bốn quan quyết không bỏ qua!”

Đám người im lặng như tờ, không ai dám lên tiếng. Lúc này huyện lệnh đại nhân mới hài lòng mà trở về phủ.

Sau một hồi náo loạn, không ai còn dám nghĩ đến việc cướp lương thực nữa, đều yên lặng xếp hàng, tiếp tục mua lương thực.

Thẩm Mầu Đôn và Thẩm Thiên Nguyên đều thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng tự biết sau khi trải qua chuyện này, về sau khẳng định có thể ngăn chặn rất nhiều phiền phức giống như vậy xảy ra. Trì A Bô thấy mọi việc đã ổn thỏa, liền đi tới bên cạnh Thẩm Thiên Nguyên chấp tay chào một tiếng Thẩm Tam lão gia, rồi mới quay đầu lại nhìn Thẩm Mầu Đôn nói: “A Đôn, gần đây đại ca đang bận rộn nhiều chuyện, nơi này đã giao cho các huynh đệ ở đây tiếp ứng, nếu là có người nào dám đến cướp lương, các huynh đệ sẽ đánh gãy chân của bọn chúng. A Đôn cứ yên tâm, nơi này có chúng ta rồi!”

Thẩm Mầu Đôn cười cười, chấp tay: “Đa tạ Trì nhị ca!”

Đội Trì A Bô rời khỏi, Thẩm Mầu Đôn và Thẩm Thiên Nguyên tiếp tục bận rộn ở tiệm lương thực cả ngày, cho đến khi tiệm đóng cửa vào buổi tối. Lúc này hai người mới trở về Thẩm gia. Tư Cúc đã làm xong bữa cơm, nấu chút cháo đậu, món ăn là dưa muối lúc trước đã ướp, nay vừa thoát nạn châu chấu, muốn ăn rau cải tươi là điều không thể. Thường ngày huyện Lâm Hoài cũng có thợ săn vào núi săn thú. Nay vì liên quan đến nạn châu chấu, động vật trên núi cũng đói chết không ít, hiện tại giá thịt rất là đắt. Bình thường Thẩm Mầu Đôn và Thẩm Thiên Nguyên cũng không nề ăn, nhưng vì bồi dưỡng thân thể cho Thẩm Hoán mới mua một ít thịt về.

Nhìn tỷ tỷ và phụ thân cực nhọc cả ngày, trong lòng Thẩm Hoán cũng rất khó chịu, ăn xong thức ăn trong chén, bỏ chén đĩa xuống, do dự nhìn về phía Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mầu Đôn nói: “Phụ thân, tỷ tỷ, mỗi ngày hai người đều bận đến trễ như vậy mới trở về, ngày mai con cũng muốn ra tiệm giúp một tay, hai người yên tâm, sẽ không làm ảnh hưởng tới việc học của con đâu.”

Thẩm Mầu Đôn buông chén đĩa xuống, lau miệng một cái, cười nói: “A Hoán yên tâm, đã có Lục Nhi giúp đỡ rồi, tỷ và phụ thân đều không mệt, đừng suy nghĩ nhiều, bây giờ việc đệ nên làm là chuẩn bị cho cuộc thi nho sinh vào tháng sau, trong khoảng thời gian này đệ phải học tập cho thật tốt, những chuyện khác đừng nghĩ nhiều, có biết chưa?”

Thẩm Thiên Nguyên gật đầu tán đồng: “A Hoán ngoan ngoãn nghe lời của tỷ tỷ đi, tỷ của con nói đúng lắm.”

Thẩm Hoán thở dài, không nói thêm gì nữa. Ngẩng đầu nhìn phụ thân và tỷ tỷ, Thẩm Hoán thầm nghĩ trong lòng, cuộc thi nho sinh lần này nhất định phải cố gắng, chỉ cần thi đậu nho sinh mới có thể đem lại vinh quang cho Tam lão, sau này mới có tiền đồ, hắn không muốn phụ thân và tỷ tỷ phải chịu khổ như vậy, cho nên hắn nhất định phải cố gắng, cố gắng để cho tam phòng bọn họ được sống cuộc sống tốt hơn.

Những ngày tháng tiếp theo trôi qua một cách êm ả, bình yên. Mấy vạn thạch lương thực khó khăn lắm cũng chỉ đủ dùng hơn nửa tháng. Bây giờ còn lại cũng không còn bao nhiêu, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thêm vài ngày nữa, Thẩm Mầu Đôn dự định ngày mai sẽ đi Trì Căn tìm Trì A Bô thương lượng một chút về việc đi vận chuyển lương thực từ nơi khác về, đến lúc đó giá cả nhất định sẽ tăng một chút, nhưng sẽ không tăng cao đến mức vô lý.

~

Trong con hẻm nhỏ gần tiệm lương thực của Thẩm gia, một chiếc xe ngựa trông rất bình thường đang dừng ở đó, con ngựa toàn thân đen tuyền đang đứng gồ móng xuống nền đất nghe lạch cạch, thỉnh thoảng trong miệng nó phun ra một luồng khí nóng. Rèm xe ngựa vén lên để lộ một khe hở nhỏ, lộ ra một đôi mắt mang nét cười, chủ nhân đôi mắt ấy nhìn về phía vị công tử đội mũ che mặt đang bận bịu, quay đầu lại cười nói: “Điện hạ, lá gan của tứ cô nương Thẩm gia quả thật tương đối lớn, trong hoàn cảnh như vậy cũng dám mở tiệm lương thực, gặp chuyện cũng không hoang mang sợ hãi, thuộc hạ cho rằng chuyện lương thực kia giao cho tứ cô nương Thẩm gia xử lý là thích hợp nhất. Điện hạ, nơi này là đất phong của người, muốn thánh thượng tới cứu trợ thiên tai tự nhiên là không thể thực hiện được, thánh thượng nhất định sẽ không quên đâu. Tiền thuế thu được của Lương Châu mấy năm nay không ít, nhưng so với số ngân lượng cần dùng sau này, số tiền thuế này cũng không đáng kể, lần này việc đặt mua lương thực cũng đã tốn không ít ngân

lượng, cá nhân thuộc hạ cho rằng không cần thiết phải phát cháo tặng lương miễn phí, bán lại với giá gốc là được. Điện hạ hãy yên tâm. Những năm gần đây, Lương Châu dưới sự quản lý của người, cuộc sống của người dân đều trôi qua rất an ổn, chút tiền này đại đa số mọi người đều có thể trả.”

Vệ Lang Yên đang ngồi ngay ngắn bên trong xe ngựa, ánh mắt sâu thẳm như đang suy nghĩ sâu xa. Qua một lúc lâu, chàng nghiêng đầu nhìn từ chỗ rèm xe được Trần Hoàng Văn vén lên, chỉ thấy một công tử mặc trường bào đang bận đồ lương thực vào túi giúp khách. Mặc dù mang theo mũ che mặt không thấy rõ vẻ mặt bên trong của nàng, nhưng có thể tưởng tượng được dáng vẻ của nàng lúc này như thế nào. Nhìn nàng trao lại túi lương thực đã đồ đầy cho vị khách đứng trước mặt, rồi lại nhận tiếp túi trong tay vị khách tiếp theo, Vệ Lang Yên quay mặt đi không tiếp tục nhìn nữa, chỉ nói: “Vay cứ làm theo những gì người nói đi, những lương thực này đều giao hết cho nàng xử lý.”

Trần Hoàng Văn buông rèm xuống, nhìn chàng khẽ mỉm cười: “Vâng, điện hạ.”

Ngày hôm sau Thảm Mầu Đơn đang định đi tới chỗ Trì A Bố để bàn bạc chuyện lương thực. Nhưng khi tới tiệm lương thực vào sáng sớm, nàng nhìn thấy một thanh niên dáng vẻ trắng trẻo, sạch sẽ đang đứng trước cửa, đang cười tủm tỉm nhìn nàng. Nhìn thấy thanh niên này, trong lòng Thảm Mầu Đơn lập tức cảm thấy hồi hộp, nghĩ tới thân phận của người này, trước sao cũng không thể làm bộ như không nhìn thấy, chỉ đành phải tháo mũ che mặt xuống kiên định tiến lên phía trước lên tiếng chào hỏi: “Trần công tử, sao người lại rảnh rỗi tới đây vậy?”

Trần Hoàng Văn khẽ mỉm cười: “Ta tới tìm tứ cô nương là muốn nói với cô một số việc, tứ cô nương yên tâm, hôm nay không cần phải đi gặp điện hạ.”

Thảm Mầu Đơn nghe vậy, trong lòng liền thả lỏng, lúc này mới mời người vào sương phòng ở hậu viện. Đợi Trần Hoàng Văn nói xong sự việc, nàng có chút ngây dại, trơ mắt nhìn Trần Hoàng Văn: “Trần công tử có phải đã nhầm lẫn gì không, sao điện hạ có thể giao hết lương thực cho tiệm lương thực của Thảm gia?” Vừa hỏi xong, Thảm Mầu Đơn đã có thể đại khái đoán được phần nào. Lương Châu tuy lớn, hiện tại vẫn được xem là giàu có, nhưng chỉ là những việc xảy ra trong những năm gần đây, trước đây, Lương Châu cũng chẳng ra sao cả, bởi vì Yên Vương ra tay chinh đốn lại nên mới phồn hoa như vậy, Những cực khổ trong mấy năm nay không cần nói cũng biết, nhất định là phải cần đến nguồn tài lực khổng lồ, có lẽ lúc này phương diện tài chính của Yên Vương có chút vấn đề. Mặc dù trước đó đã sớm có chuẩn bị cho nạn châu chấu, nhưng số lượng nhân khẩu của mấy quận huyện quá lớn, phát cháo tặng lương miễn phí tất nhiên là không ổn, sẽ bị thiếu hụt về phương diện tài chính.

Bây giờ đã nghĩ thông suốt, Thảm Mầu Đơn cũng không nói thêm gì nữa, nói với Trần Hoàng Văn: “Trần công tử yên tâm, ta biết nên làm thế nào rồi.”

Đợi Trần Hoàng Văn đi rồi, Thảm Mầu Đơn ngồi ở trong phòng cẩn thận suy nghĩ lại một chút, kiếp trước, nạn châu chấu vừa xảy ra, giá lương thực tăng một cách điên cuồng, đa phần mọi người vì không muốn bị đói mà hao tốn tất cả tiền của tích cóp được mua những lương thực đã tăng giá gấp mấy chục lần, sau đó mới không còn ngân lượng để mua lương thực. Tuy Yên Vương có phát cháo tặng lương miễn phí, nhưng vì giá lương thực thật sự quá đắt, trước sau cũng không thể thực hiện được. Vì vậy thiên tai năm đó không ít người chết vì đói, cũng làm cho nguồn tài chính của Yên Vương bị thiếu hụt không ít. Bởi vì phương diện tài chính mà cuộc đấu tranh giữa Yên Vương và Tuyên Vương cũng chậm chạp kéo dài hơn một năm mới giành được thắng lợi.

Kiếp này nói không chừng sẽ có chút khác biệt, đang suy nghĩ, bên ngoài truyền đến tiếng của Lục Nhi: “Cô nương, La đại gia cầu kiến.”

Thảm Mầu Đơn bây giờ không muốn gặp hán, đáp lại: “Không gặp!”

Nhưng không nghĩ tới bên ngoài cửa bất ngờ truyền đến giọng nói đầy nộ khí của La Nam: “Mầu Đơn, muội như vậy là có ý gì?” Theo sau là tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 25

Thảm Mầu Đơn ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng, La Nam mặc cẩm bào màu tím, ngọc thụ lâm phong, phong độ ngời ngời, chỉ tiếc là biểu cảm trên gương mặt cùng với phong độ toàn thân có chút không hợp, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ tức giận. Nhưng vào lúc nhìn thấy Thảm Mầu Đơn ngồi ở bên cạnh bàn thì sự tức giận đó đã tiêu tan, toàn bộ biến thành kinh ngạc. Những ngày qua Thảm Mầu Đơn đều giúp đỡ ở tiệm lương thực, thật sự khó mà ăn mặc trang điểm như nữ nhi, đều là mặc nam trang. Hôm nay nàng chỉ dùng một cây trâm gỗ cổ định mái tóc đen trên đỉnh đầu, để lộ vàng trán trơn bóng đầy đặn, một đôi mắt trong như nước mùa thu, mặt hoa da phấn, cách ăn mặc như vậy ngược lại có một kiểu phong tình khác, chọc cho La Nam miệng khô lưỡi đắng trong nháy mắt.

“Cô nương. . . .” Lục Nhi đứng ở ngoài cửa bối rối nhìn vào trong phòng. Thảm Mầu Đơn phát phát tay: “Không sao, Lục Nhi người đi ra đứng trước hỗ trợ đi, nói với lão gia rằng một lát nữa ta sẽ ra.”

Lục Nhi nhìn qua La Nam một cái, lúc này mới đáp lời lui ra ngoài.

La Nam từ từ đi tới bên cạnh Mầu Đơn, hần đi đến trước mặt nàng rồi dừng lại, có thể nhìn thấy mái tóc đen bóng mềm mại buộc trên đỉnh đầu của nàng, hàng mi đen dày khẽ chớp bên dưới cùng với sống mũi cao thẳng và cái mũi xinh xắn. Qua lớp quần áo rộng lộng ra cái gáy trắng nõn thon dài, La Nam chỉ cảm thấy trong miệng ngày càng khô khốc, hần không biết nă xui quỷ khiến như thế nào, đưa tay định chạm vào sau vai nàng, không ngờ bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói êm ái: “La đại ca, huynh ngồi xuống uống ngụm trà đi.”

Hắn cúi đầu, thấy nàng đang mỉm cười nhìn hắn, nụ cười kia quen thuộc như vậy, nhưng hắn lại cảm thấy có gì đó kỳ lạ, dường như bên trong ẩn chứa điều gì đó không nói nên lời. Hắn sợ run lên, rút tay về, ngượng ngùng ngồi xuống, nhìn nàng rót một ly trà đặt ở trước mặt của mình, dường như vì che giấu điều gì, hắn nâng ly trà lên uống một hớp trà nguội, lại nhớ tới cách ăn mặc hôm nay của nàng, không khỏi nhún mày: “Hôm nay sao lại ăn mặc như thế này?”

Thẩm Mầu Đơn cười cười: “Tiệm lương thực thiếu người nên muội cái nam trang đến đây giúp đỡ.”

Mặc dù La Nam cảm thấy cách ăn mặc này của nàng cũng có chút phong tình, nhưng lại thấy không thích hợp lắm, nàng là vị hôn thê của hắn. Nếu cách ăn mặc này bị người ngoài biết được thì sẽ làm hỏng danh tiếng của La gia. Nghĩ tới đây, hắn hừ một tiếng: “Muội là vị hôn thê của La gia chúng ta, là đại diện cho mặt mũi của La gia, nếu như muội bắt buộc phải ăn mặc như vậy thì cũng phải cẩn thận chút, đừng để người khác nhận ra muội, có biết chưa?”

Thẩm Mầu Đơn gật đầu một cái, mặc dù trong lòng mang hận ý, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ: “Vâng, muội biết rồi.”

La Nam nhớ tới mục đích của mình khi đến đây. Nghe qua chuyện xảy ra ở tiệm lương thực của Thẩm gia, hắn cũng biết được tình trạng của tam phòng Thẩm gia, như thế thì làm sao có thể bỏ ra một khoản ngân lượng lớn như vậy? Tuy hắn cũng rất tò mò nhưng cũng không đến mức phải tới tận cửa hỏi thăm như vậy. Chỉ là nghe nói chuyện xảy ra vài ngày trước có người tới tiệm lương thực làm loạn, mặc dù sự việc đã đè ép xuống, nhưng việc huyện lệnh đại nhân tự mình ra mặt cùng với việc hắn nghe được từ miệng bằng hữu đang làm việc tại nha môn nói là tam phòng Thẩm gia có quen biết một vị quý nhân. Vì vậy huyện lệnh đại nhân mới để mắt tới, tới lúc này hắn mới đến thăm dò một phen. Hiện nay địa vị của La gia hơi khó xử, hắn có ý định kết giao với những người có quyền thế nhưng chưa tìm được cách. Trước đây, nghe nói Yến Vương đi ngang qua Lâm Hoài, hắn đặc biệt đến bãi phóng, nhưng ngay cả cửa cũng không bước vào được.

Hôm nay cô ý tới hỏi thăm tam phòng Thẩm gia xem rốt cuộc họ quen biết người nào, nghĩ giây lát, hắn mở miệng hỏi: “Cái tiệm lương thực này là chuyện như thế nào? Sao lại đột ngột mở tiệm lương thực? Tam phòng các người lấy đâu ra nhiều ngân lượng như vậy, là lão phu nhân trợ giúp sao?”

Thẩm Mầu Đơn nhấp một ngụm nước trà: “Mấy tháng trước, muội vô tình cứu một đứa trẻ ở Lệ Giang, người nhà đứa trẻ vì cảm ơn đã tặng cho muội mấy viên trân châu. Trước đó vài ngày muội đã đem trân châu đó đi cầm đứt rồi, đổi thành ngân lượng ủy thác cho Tri đà chủ vận chuyển lương thực về.”

Cứu người? Khó trách như thế, chỉ sợ gia đình này có lai lịch không nhỏ: “Vậy gia đình kia?”

Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Muội cũng không rõ lắm.”

La Nam nhún mày, trong lòng có chút không cam tâm, lại hỏi: “Có biết gia đình kia sống ở nơi nào không?”

“Trần Trạch ở ngõ Nghĩa Hòa.” Tòa Trạch này cũng chỉ là một ngôi nhà hai cửa bình thường, từ ngoài nhìn vào vốn cũng không nhìn ra được cái gì, ai có thể ngờ được ngôi nhà nhỏ này lại nơi ở của Yến Vương điện hạ cơ chứ. Thẩm Mầu Đơn nói cho hắn biết như vậy chẳng qua chỉ mong hắn mau chóng rời đi, đừng ở lại đây làm phiền người khác.

La Nam ghen hòng nhìn trần trối, đột nhiên đứng dậy: “Muội... muội nói là Trần Trạch ở ngõ Nghĩa Hòa? Có phải là tòa Trần Trạch lâu năm cuối ngõ không?”

Thẩm Mầu Đơn giật thót trong lòng, có chút nghi ngờ, bình tĩnh gật đầu: “Đúng vậy.” La Nam chỉ thấy lỗ tai mình ong ong, tay mơ hồ có chút run rẩy, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, trong đầu càng không thể nghĩ được gì. Hắn không thể nào ngờ được người nàng cứu lại là người của Yến Vương. Tòa Trạch bình thường này, người khác có thể không biết, nhưng từ trong lời nói của phụ thân hắn biết được nơi ở của Yến Vương trong khoảng thời gian này chính là chỗ này, hiện tại... hiện tại chẳng phải là mất đi cơ hội tuyệt vời sao.

La Nam chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn. Hắn nhìn một bụng lửa giận, cố gắng hít thở sâu vài hơi, cảm tức nhìn Thẩm Mầu Đơn đang ngồi an tĩnh một bên: “Những trân châu đó muội cầm đứt ở tiệm cầm đồ của nhà nào?”

Thẩm Mầu Đơn đoán người này đã biết được người ở trong tòa Trạch kia là ai. Bây giờ đáy lòng hắn nhất định là đang mắng nàng gần chết. Nàng dè dặt nên cõi lòng cười lạnh, nói ra tên hiệu cầm đồ lúc trước, lại nói tiếp: “Muội cầm là cầm luôn, bây giờ cũng không biết những trân châu đó đã bị người khác mua chưa, La đại ca, huynh... sao vậy? Những trân châu đó sao thế? Có chỗ nào không ổn sao?”

“Muội... Sao muội có thể cầm luôn chứ?” La Nam có cảm giác cả người như nhũn ra, không nhìn được ngời bật ở trên ghế, hắn nhìn chằm chằm Thẩm Mầu Đơn: “Muội có biết họ gia đình kia là ai không? Muội có biết muội đã bỏ lỡ cái gì không? Người đó là Yến Vương điện hạ! Người muội cứu là người nhà của Yến Vương điện hạ, muội... muội...”

Thẩm Mầu Đơn tròn mắt kinh ngạc: “Yến Vương điện hạ? Vậy... vậy thì sao chứ?” Người là do nàng cứu, có liên quan gì tới hắn chứ, Thẩm Mầu Đơn biết trong lòng hắn nhất định là rất căm giận, căm giận nàng tại sao không bàn bạc với hắn, tại sao lại đem trân châu đi cầm, tại sao không đem trân châu này vì hắn đổi lấy một tiền đồ tốt.

“Vậy thì sao? Vậy thì sao ư?” La Nam cúi đầu ngồi ở trước bàn, tự mình lầm bầm vài câu. Nếu như lúc đầu nàng cứu người xong chịu đi tìm mình để giao trân châu đó cho mình, mình sẽ lấy những trân châu này đổi lấy tiền đồ sáng lạng. Vậy thì bây giờ La gia sẽ không bị vây hãm ở cái huyện Lâm Hoài nhỏ bé này rồi. Hắn nhỏ giọng thì thầm: “Mầu Đơn, muội còn chưa biết bản thân bỏ lỡ cái gì sao? Nếu như... nếu như lúc đầu muội chịu tìm huynh, báo cho huynh biết chuyện này thì hôm nay La gia đã sớm một bước lên mây. Sau này muội gả đến La gia sẽ là quan phu nhân, muội nói xem muội rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì? Muội đã bỏ lỡ một tiền đồ tốt đẹp, bỏ lỡ cuộc sống vinh hoa phú quý. Mầu Đơn, muội thay đổi rồi, nếu như là trước đây muội chắc chắn sẽ giao trân châu đó cho huynh. Tại sao bây giờ muội lại thay đổi như vậy... ích kỷ như vậy.”

Ích kỷ? Thảm Mầu Đơn cảm thấy thật nực cười, hắn còn mặt mũi nói nàng ích kỷ. Người này quả thật không biết xấu hổ gì cả. Người là nàng cứu, vậy mà hắn cũng có thể quy hết tất cả công lao vào bản thân hắn. May mà nàng đã sống qua một kiếp người, cuối cùng cũng đã hiểu rõ con người hắn. Kiếp này, nàng không chỉ muốn hắn bỏ lỡ cơ hội tốt này, mà còn muốn danh dự của La gia bọn họ mất sạch, sẽ không có cơ hội như kiếp trước. Nàng muốn La gia bọn họ phải bắt lực hèn nhất sống ở Lâm Hoài này suốt đời.

La Nam đang cố gắng bình tĩnh lại trong sự căm giận. Bây giờ hắn thật hận không thể làm cho nàng nhục nhã một phen. Nữ nhân ngu xuẩn này quả nhiên là hết thuốc chữa rồi. Đứng, trừ về bề ngoài xinh đẹp trông rỗng này ra, nàng còn có cái gì chứ? Giờ phút này, thậm chí hắn còn nổi lên ý nghĩ thoái hôn, nhưng ngay lập tức ngưng lại, hắn biết hôm nay không phải thời điểm để nghĩ cái này, nói không chừng sự việc còn có chuyển biến. Đứng rồi, bây giờ quan trọng nhất là chuộc những trân châu đó về. Nghĩ tới đây, hắn chợt ngừng đầu nhìn về phía Thảm Mầu Đơn: “Phiếu cảm đồ còn không? Phiếu cảm đồ mà muội cảm trân châu còn không?”

“Huynh tới Thảm gia tìm Tư Cúc lấy đi, nàng ấy biết chỗ để đó.”

La Nam lập tức đứng dậy đi ra ngoài, không quay đầu lại nhìn Thảm Mầu Đơn lấy một lần, Thảm Mầu Đơn nở nụ cười châm biếm trên mặt, trân châu, còn muốn đem trân châu đổi lấy cơ hội một bước lên mây sao? Đáng tiếc, trân châu đó sớm trở lại bên cạnh ta rồi, La Nam, ngươi không có cơ hội này đâu.

~~~~~

La Nam rất nhanh đã đến Thảm gia, tìm được Tư Cúc, vội vàng nói rõ lý do đến đây, nhìn thấy Tư Cúc có vẻ do dự, hắn không kiên nhẫn nói: “Cô nương nhà ngươi đã đáp ứng rồi, còn không mau đi lấy đồ ra ngoài cho ta!”

Tư Cúc biết phiếu cảm đồ để ở đâu, cô nương nhà mình để nó ở dưới đáy hộp trang sức, nàng rất nhanh lấy phiếu cảm đồ đem ra ngoài đưa cho La Nam. Nhìn theo bóng lưng vội vã của nam nhân này, nàng không khỏi bĩu môi, cảm thấy La đại gia này đâu có phong độ của một công tử văn nhã. Giờ nhìn lại, nàng thấy hắn đâu có chỗ nào tốt, lúc trước mình thật là bị mờ mắt, còn nói đỡ cho hắn.

La Nam lấy được phiếu cảm đồ thì lập tức đi tới tiệm cảm đồ, lấy phiếu cảm đồ ra hỏi, mới biết được hơn hai tháng trước đã có người mua những trân châu đó rồi. Trong lòng hắn lộp bộp một tiếng, chỉ cảm thấy trái tim lạnh buốt, không nhìn được nở nụ cười lạnh. Nữ nhân ngu xuẩn, nữ nhân ngu xuẩn, nhìn xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì! Đổi hết vinh hoa phú quý ngày hôm nay thành một tiệm lương thực nhỏ bé, trên đời này sao có một nữ nhân ngu xuẩn như vậy!

La Nam trở về La phủ như thế nào, ngay cả bản thân hắn cũng không biết, chỉ nghe bên tai vang lên giọng nói lo lắng của Thanh Trúc: “Đại gia, đại gia, người không sao chứ? Người đâu, mau đi tìm đại phu tới đây, thân thể đại gia không khỏe, đi mời lão gia phu nhân qua đây!”

Hoảng hoảng loạn loạn, bên tai hắn vang vọng tiếng ồn ào, qua không bao lâu La Nam nghe thấy tiếng nói hốt hoảng của mẫu thân hắn Chương thị: “Con ta, con ta làm sao vậy? Con đừng có dọa nương mà, Thanh Trúc, ngươi có biết đại gia đã xảy ra chuyện gì không?”

Thanh Trúc đáp: “Phu nhân, nô tỳ cũng không biết, đại gia vừa trở về sắc mặt đã trắng bệch, nô tỳ đã cho người đi mời đại phu rồi.” Đang nói, La Nam chợt ngừng đầu, sắc mặt tái nhợt không che giấu được một mối, hắn phát phát tay với Thanh Trúc: “Thanh Trúc, ngươi ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với lão gia và phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Thanh Trúc đáp lời, xoay người lui ra khỏi phòng.

Chương thị thấy nhi tử thường ngày ngọc thụ lâm phong nhưng giờ lại có dáng vẻ chán nản, tinh thần sa sút thì lại đau lòng không thôi, tiến lên nắm lấy tay hắn, dịu dàng nói: “Con của ta, đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Đừng có dọa nương mà.”

La Nam cau mày, không để ý tới sự quan tâm của Chương thị, nhìn về phía phu thân cũng đang chau mày đứng bên cạnh, trầm giọng nói: “Cha, vừa rồi con có đi tìm Mẫu Đơn, mới biết...” Không đợi hắn nói hết câu, Chương thị bên cạnh lập tức xụ mặt nói: “Con của ta, con đi tìm nữ nhân kia làm cái gì? Tuy nàng là vị hôn thê của con, nhưng cũng chỉ là một gia đình sa sút, nếu có nhà tốt hơn, nương tội gì...”

Sắc mặt La Nam trầm xuống: “Nương, nương đừng làm loạn nữa, con có chuyện muốn bàn bạc với cha, chuyện này liên quan đến sự phồn vinh sau này của La gia chúng ta.”

Chương thị lập tức im lặng, La lão gia hỏi: “Con đi tìm Mẫu Đơn thì xảy ra chuyện gì sao?”

La Nam gật gật đầu: “Vừa rồi con đi tìm Mẫu Đơn mới biết được tiệm lương thực của tam phòng bọn họ là chuyện như thế nào. Mấy tháng trước Mẫu Đơn cứu được một đứa bé ở Lê Giang, gia đình kia tặng tạ lễ, nàng cảm hết tạ lễ đó để mở tiệm lương thực.” Giọng điệu của hắn ngày càng nặng nề,

mang theo nỗi phần nộ không thôi.

La lão gia hình như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt cũng có chút khó coi: “Vậy gia đình kia là?”

La Nam cười khò: “Chính là gia đình mà cha đang nghĩ tới, hiện Yến vương đang ở trong tòa trạch kia. Lúc trước người Mẫu Đơn cứu chắc là chất nhi của Yến Vương, đứa bé này là huyết mạch duy nhất mà Tĩnh Vương lưu lại, Tĩnh Vương và Yến Vương là anh em cùng một mẹ sinh ra. Lúc trước Tĩnh Vương vì cứu Yến Vương mà mất mạng, đứa bé này đối với Yến Vương mà nói quan trọng biết bao. Nhưng... nhưng nữ nhân ngu xuẩn này lại đi cầm cố ân tình của Yến Vương, đổi thành một tiệm lương thực nhỏ, sao mà ngu xuẩn, sao mà ngu xuẩn như vậy chứ.”

Sắc mặt La lão gia cũng khó rất khó coi, Chương thị ngẩn ra không nói nên lời, một lúc lâu mới hoàn hồn, tức giận mắng to: “Nữ nhân ngu xuẩn này, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, chúng ta... sự phồn vinh sau này của La gia chúng ta đã bị nữ nhân ngu xuẩn này hủy đi như vậy sao. Không được, con của ta, lần này không thể bỏ qua cho nàng ta, nữ nhân ngu xuẩn như vậy còn cười về làm đầu gì chứ! Hủy bỏ cửa hôn sự này cho rồi, sau này nương nhất định sẽ tìm cho con một cửa hôn sự tốt hơn.”

“Đù rồi, đừng làm loạn nữa!” La lão gia chợt vỗ bàn một cái, Chương thị bị dọa lập tức im lặng, tái mặt đứng ở một bên. La lão gia cau mày nhìn La Nam: “Bây giờ còn có cách nào cứu vãn không? Tà lễ đó là gì? Có thể chuộc lại không?”

La Nam trầm mặt lắc đầu: “Mẫu Đơn nói đó là mấy viên trân châu. Lúc này con có tới tiệm cầm đồ hỏi qua mới biết những trân châu đó đã bị người khác mua rồi, cha, bây giờ còn có cách gì có thể cứu vãn không cha? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể trở mặt nhìn cơ hội vuột qua như vậy sao?”

Về mặt La lão gia âm trầm, hồi lâu mới nói: “Có thể như thế nào chứ, những trân châu này đã bị người khác mua rồi, nhân tình này đã bị nàng dùng rồi. Nếu lấy thân phận vị hôn phu của Mẫu Đơn tới cửa bái phỏng, Yến vương có lẽ sẽ gặp, nhưng Yến Vương sẽ nghĩ chúng ta như thế nào? Coi như sau khi bái phỏng có thể mưu cầu một chức vị dưới danh nghĩa của Yến Vương, nhưng trong lòng Yến Vương chắc chắn sẽ bất mãn, chúng ta không thể đánh cuộc như vậy được, muốn làm thì phải vẹn toàn, nhất định không thể để La gia rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Thôi, chuyện này kết thúc ở đây đi, nói không chừng sau này còn có cơ hội.”

Chương thị có chút không cam lòng, nhỏ giọng lầm bầm, nữ nhân ngu xuẩn này không thể cười về được. La lão gia cau mày nhìn Chương thị, cả giận nói: “Bà đừng nói bừa những lời này cho người ngoài nghe, nàng ta không phạm sai lầm gì cả, làm sao đi từ hôn? Làm vậy chỉ làm tổn hại tới danh tiếng của La gia chúng ta thôi, và lại bây giờ danh tiếng của nàng ta cũng không tệ, gả đến La gia cũng không quá đáng, chuyện này về sau đừng nhắc lại, càng không thể nói lung tung với người bên ngoài, bà nhớ kỹ chưa!”

Chương thị vâng vâng dạ dạ đáp lại, hôm nay lão gia dằn dò, bà không dám nói lung tung ở bên ngoài, chỉ nghĩ tới sau này nữ nhân ngu xuẩn này gả vào cửa bà sẽ dạy dỗ nàng ta cho thật tốt.

~~~~~

Thẩm Mẫu Đơn không biết được suy nghĩ của La gia, cho dù có biết thì cũng chỉ cười một chút rồi thôi, nữ nhân ngu xuẩn, vậy chúng ta sẽ xem đến cùng ai mới là người ngu xuẩn?

Người ở huyện Lâm Hoài có khoảng từ ba tới bốn mươi ngàn người. Một tiệm lương thực cũng có thể cung ứng được tạm thời, hơn nữa lúc trước đã diệt hết châu châu nên nạn châu châu cũng không lan rộng. Về tổng thể tình hình thiên tai so với kiếp trước nhẹ hơn rất nhiều, Yến Vương vừa là Thứ Sử Lương Châu, nạn châu châu cũng chỉ xảy ra ở mấy huyện của Lương Châu, toàn bộ lương thực còn dư của Lương Châu vẫn có thể cung ứng được mấy quận huyện, nửa năm sau còn có thể trồng trọt chút cây nông nghiệp đã là tốt lắm rồi.

Có lương thực của Yến Vương, Thẩm Mẫu Đơn cũng rất yên tâm, có thể duy trì đến mùa đông cũng không thành vấn đề, toàn bộ những lương thực kia để ở Trì gia, rất an toàn. Qua lần nào loạn lần trước, mọi người càng không có ý nghĩ tranh giành lương thực. Dù sao giá lương thực chỉ lên xuống trong phạm vi mọi người có thể chấp nhận được, giống như lời Thẩm Mẫu Đơn nói, nếu cướp hết lương thực này, về sau phải làm sao đây?

Những ngày tiếp theo đều trôi qua một cách an ổn, huyện Lâm Hoài cũng khôi phục sự yên tĩnh trước đây, trên đường phố cũng bắt đầu có tiểu thương bày sạp hàng buôn bán. Trên sông Lệ Giang cũng khôi phục cảnh sắc phồn hoa, thỉnh thoảng còn có người bắt cá ở vùng nước thấp gần bờ sông, trên sông cũng có vài thuyền đánh cá nhỏ giăng lưới bắt cá. Vì vậy khoảng thời gian này trên chợ xuất hiện nhiều sạp hàng bán cá, thịt cá cũng không đắt đỏ như các loại thịt khác, Thẩm Mẫu Đơn cũng thường mua mấy con cá về nấu canh, hấp cá, kho cá cho mọi người bồi bổ thân thể.

Ngày hôm đó sau khi đóng cửa tiệm lương thực, trên đường về Thẩm Mẫu Đơn thấy còn có tiệm bán cá nên thuận tiện mua về mấy con. Sau khi về nàng liền bận rộn trong nhà bếp với Tư Cúc. Mấy ngày nay, Lục Nhi theo bọn họ đi tiệm lương thực giúp đỡ còn Tư Cúc thì lo việc ở nhà. Mọi việc trong nhà đều do Tư Cúc lo liệu từ việc quét dọn, giặt giũ nấu cơm, Tư Cúc cũng không rảnh rỗi. Về phần Vũ ma ma, vốn là tới canh chừng phụ thân, trong khoảng thời gian này phụ thân và nàng đều không ở nhà, cho nên bà ta cũng trở về bên cạnh lão phu nhân.

Hai người bận rộn nửa canh giờ trong bếp, nấu một nồi canh cá, bên trong còn nêm thêm một ít cải chua. Thời điểm đầu thu được ăn một nồi canh cá cải chua nóng hổi như vậy thì còn gì bằng, ngoài món canh cá cải chua còn có món cá chưng, sau cùng là món giá đỗ xào mà lúc trước nàng từng làm qua. Đó là thời điểm mơ mơ hồ hồ kiếp trước nàng học được, bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, thật sự kiếp trước nàng học được rất nhiều thứ, vậy là nàng phải cảm tạ những người đó, nếu không nhờ họ làm sao nàng có được những trải nghiệm đó.

Suy nghĩ xa xôi một hồi, ngoài cửa vang lên giọng nói vui vẻ của Thẩm Hoán: “Tỷ, đệ về rồi, đệ giúp tỷ một tay.”

Thẩm Mẫu Đơn hoàn hồn, nhìn đáng vẻ vui mừng của A Hoán, cười nói: “Tỷ nấu món canh cá cải chua mà đệ thích ăn này, buổi tối cần phải ăn nhiều một chút, mấy ngày nay đi học sao rồi? Vài ngày nữa là tới cuộc thi nho sinh rồi, đệ đừng căng thẳng quá, tất cả thuận theo tự nhiên là được rồi.” Kiếp trước Thẩm Hoán thi đậu nho sinh rất thuận lợi, có tiền đồ rất tốt, vì báo thù cho nàng mà phải mất mạng trong ngõ hẻm tối tăm lạnh lẽo.

Thẩm Hoán gật đầu một cái: “Tỷ, tỷ yên tâm, đệ hiểu mà.”

Thẩm Mầu Đon cười cười, nhìn Thẩm Hoán bung món ăn lên trên bàn, vừa quay đầu xào giá đỗ đã rửa sạch trước đó, bỏ thêm một chút muối, lại thêm chút dấm vào xào mấy cái rồi lấy chảo lên. Lúc ăn cơm Tư Cúc và Lục Nhi không ngồi cùng bàn với họ, vốn là ba người họ không quan tâm, nhưng Tư Cúc và Lục Nhi kiên quyết không chịu, chỉ đành chia món ăn làm hai phần, cho các nàng ăn trong nhà bếp.

Từ sau lần trước La Nam nổi giận đùng đùng bỏ đi, khoảng thời gian này hần chưa từng tới tìm Mầu Đon lần nào. Điều Nguyệt cũng không xuất hiện từ lúc chia tay ở Hồi Xuân Đường. Mặc dù Thẩm Thiên Nguyên cũng cảm thấy kỳ lạ vì sao cô nương nhà mình không qua lại với cô nương Điều gia nữa, nhưng cũng không hỏi nhiều lắm gì. Ngay cả Thẩm hoán cũng tò mò hỏi qua mấy lần, Thẩm Mầu Đon nói thẳng là Điều gia quá bận rộn, cho nên lâu rồi mới không tới.

Ăn tối xong, Thẩm Mầu Đon rửa mặt rồi đi ngủ, trăng sao xuyên qua từ khe hở của song cửa chiếu vào trong phòng, lúc này đầu óc của nàng vô cùng tỉnh táo. Từ lúc La Nam tới tiệm lương thực, nàng đã suy nghĩ lâu, làm thế nào để từ hôn mà không ảnh hưởng tới danh tiếng của Thẩm gia. Nàng đã nghĩ được một cách nhưng cần có sự phối hợp của Điều Nguyệt, để xem Điều Nguyệt có thể nhẫn nhịn tới lúc nào. Tính tình của Điều Nguyệt nàng hiểu rất rõ, bây giờ chỉ cần chờ Điều Nguyệt tới tìm nàng là thành công rồi. Thẩm Mầu Đon thở dài, xoay người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Như thế qua mấy ngày, qua hai ngày nữa chính là thời gian thi của A Hoán, mấy ngày nay ngày nào Thẩm Mầu Đon cũng đều nấu canh cá cho hần uống. Vì để hần ăn ngon một chút, mấy ngày nay nàng đều nấu các món ăn đa dạng cho hần, do đó mỗi ngày nàng đều về sớm hơn một canh giờ để chuẩn bị.

Hôm nay người mua lương thực không nhiều, có Thẩm Thiên Nguyên và Lục Nhi ở đó là được rồi nên Thẩm Mầu Đon muốn về sớm một chút. Vừa vào hậu viện thu dọn đồ đạc thì nàng nghe thấy giọng nói của Thẩm Thiên Nguyên từ ngoài tiệm vọng lại: “Không quản gia, thật là xin lỗi, mặc kệ Điều gia các người như thế nào cũng chỉ có hơn ba mươi người, ta chỉ có thể bán cho các người bấy nhiêu lương thực thôi, đều tính theo đầu người cả, thật sự là không thể phá vỡ quy tắc này được.”

Thẩm Mầu Đon mang mũ che mặt đi ra ngoài nhìn một chút, thấy một nam tử trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi đang đứng trước cửa tiệm lương thực. Nam tử này là quản gia của Điều gia, hình như họ Không, là bà con xa của Không thị, kẻ mẫu của Điều Nguyệt. Nàng ta hận nhất chính là người nhà họ Không.

“Thẩm lão gia, cô nương nhà ta và cô nương nhà các người là bạn tốt của nhau, chẳng lẽ một yêu cầu nhỏ như thế này cũng không đáp ứng được? Ta chỉ muốn mua thêm một chút lương thực thôi mà, cũng không phải là không có tiền trả.” Hiển nhiên Không quản gia muốn mượn quan hệ để mua nhiều chút lương thực.

Thẩm Thiên Nguyên nói: “Không quản gia đừng làm khó ta mà, cái này không được đâu, nếu như ai cũng lấy quan hệ ra mua nhiều chút lương thực như vậy, thì tiệm lương thực này không thể cung ứng được nữa, những người khác phải làm sao? Tóm lại là không thể bán toàn bộ lương thực cho các người được. Và lại, Không gia nhà các người cũng có tiệm lương thực mà, cần gì phải tới đây mua lương thực? Chỉ là tới cửa đều là khách, ta cũng không muốn nói nhiều nữa. Đây là lương thực trong vòng mười ngày của hơn ba mươi người Không gia, xin Không quản gia nhanh chóng thanh toán để những người khác còn mua lương thực.”

Sắc mặt Không quản gia có chút khó coi: “Thẩm lão gia đây là sao hả? quan hệ của cô nương nhà ta và tứ cô nương Thẩm gia nhà người tốt như vậy, chẳng lẽ ngay cả điểm này cũng không thể châm chước được sao? Thẩm gia là người có tâm địa lạnh lùng như vậy sao?”

Thẩm Mầu Đon đứng ở cách đó không xa nhìn Không quản gia, không định bước ra. Nếu nàng đoán không lầm, đợi một lát nữa chắc chắn Điều Nguyệt sẽ xuất hiện phá đám.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Quả nhiên, Không quản gia vừa dứt lời, ở phía xa xa đã vang lên tiếng lạch tạch của xe ngựa, Thẩm Mầu Đon nhìn xe ngựa kia nở nụ cười, đứng khuất vào một bên, chuẩn bị xem kịch hay. Không quản gia nghe được tiếng xe ngựa, quay đầu nhìn lại thì sắc mặt trắng bệch. Xe ngựa đã chạy nhanh đến bên cạnh, Điều Nguyệt mặc váy áo màu vàng nhạt bước xuống. Hình như nàng ta đã tiêu tụy rất nhiều, gương mặt vốn hồng hào đầy đặn nay đã gầy đi, tóc mái che trước trán, ánh mắt mang theo một dòng lệ khí, cả người thay đổi rất lớn.

Vừa xuống xe, Điều Nguyệt liền đi thẳng tới cửa tiệm lương thực. Sắc mặt Không quản gia rất khó coi, nhưng vẫn rất quy tắc lên tiếng chào hỏi: “Cô nương, sao người lại đích thân tới đây?”

Điều Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Không quản gia, người đang làm gì vậy?”

Không quản gia khổ sở nói: “Cô nương, lão nô tới mua lương thực, trong nhà lương thực còn dư lại không còn bao nhiêu, phu nhân kêu lão nô tới đây mua chút lương thực.”

Diêu Nguyệt nhìn quanh bốn phía cũng không thấy Thẩm Mầu Đơn, trong mắt có chút thất vọng, vừa quay đầu nói: “Không quản gia, Diêu gia chúng ta không phải cũng có tiệm lương thực hay sao? Mặc dù trước đây có người mua hết khối lượng lớn lương thực, nhưng số lương thực còn dư lại bên trong cũng đủ cho trên dưới Diêu gia chúng ta dùng hết năm thiên tại này, sao người lại phải ra ngoài mua lương thực rồi hả? Còn phải tranh giành với những người không có lương thực nữa, từ khi nào Diêu gia chúng ta đã suy sụp tới mức độ này vậy?”

Sắc mặt Không quản gia trắng bệch không nói nên lời, Diêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ lương thực trong nhà đã bị mẩu thân đưa hết cho nhà mẹ đẻ của bà hay sao? Thật là nhục cười, bây giờ đã gả đến Diêu gia chúng ta rồi mà còn lo chuyện của nhà mẹ đẻ, cha ta có biết chuyện này không?”

Các cửa tiệm của Diêu gia đều do Không thị quản lý. Lúc trước lương thực trong tiệm đã bị người ta mua đi số lượng lớn, rồi nạn châu chấu xảy ra, người nhà mẹ đẻ tới khóc than, nói không có lương thực ăn, bắt đắc dĩ Không thị mới lấy lương thực của tiệm cho người nhà mẹ đẻ, nhưng không ngờ người bên đó lòng tham không đáy, qua hai ba tháng số lương thực trong tiệm không còn bao nhiêu, đến khi chường quỹ tới báo thì Không thị mới giật mình. Nếu chuyện này để lão gia biết được thì không xong, cho nên bà mới kêu người đi mua chút lương thực về. Vì vậy Không quản gia mới tới tiệm của Thẩm gia để mua lương thực, cái này không phải là mua vài thạch, mà là mua trên trăm thạch, Diêu Nguyệt biết chuyện này nên mới tới đây phá đám.

Không quản gia nói không nên lời chỉ có thể vâng vâng dạ dạ, đầu đồ đầy mồ hôi. Diêu Nguyệt hừ một tiếng, không để ý đến hắn nữa, đi tới trước mặt Thẩm Thiên Nguyên mỉm cười: “Thẩm bá phụ mạnh khỏe, mấy ngày gần đây chưa tới bái phỏng, thật thất lễ, mấy ngày nay không biết Mầu Đơn sao rồi? Có ở trong tiệm hay không? Tới hôm nay cũng đã một thời gian dài không gặp nàng ấy rồi, thật là nhớ quá đi.”

Thẩm Thiên Nguyên nhìn qua chỗ Mầu Đơn mới vừa đứng, thấy người đã không còn ở đó nữa, còn tưởng là đã đi về, cười nói: “Mầu Đơn mới vừa về trước một bước, bây giờ chắc về tới nhà rồi, Nguyệt Nhi có cần lương thực không? Nếu con cần thì đợi một chút, giờ cũng không còn mấy người, ta cân xong lương thực cho họ rồi lại cân cho con, con thấy có được không?” Lúc này, bởi vì Thẩm Thiên Nguyên biết quan hệ của Không quản gia và Diêu Nguyệt nên mới không chịu châm chước. Nếu là Diêu Nguyệt đến mua lương thực đương nhiên là chuyện khác rồi, mặc kệ như thế nào thì từ nhỏ tới lớn cô nương nhà mình chỉ có một người bạn tốt là Diêu Nguyệt thôi, cũng coi như ông nhìn Diêu Nguyệt trưởng thành, mặc dù cô nương này có chút hẹp hòi, nhưng mà cô nương nhà mình thích, ông cũng không còn cách nào.

Ánh mắt Diêu Nguyệt tối sầm, đưa tay chạm vào cái trán ở dưới tóc mái, tay run một cái, sắc mặt tối tăm mờ mịt, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên nặn ra một nụ cười: “Không cần đâu Thẩm bá phụ, nên như thế nào thì như thế đó đi, cứ lấy lương thực theo đầu người Diêu gia chúng con là được rồi, ngày sau cũng không cần phá quy tắc như vậy. Bá phụ, nếu Mầu Đơn không có ở đây, vậy con xin phép về trước, lần sau lại tới cửa bái phỏng.”

Đợi Diêu Nguyệt rời khỏi, sắc mặt Không quản gia rất khó coi, chỉ mua về lương thực đủ dùng trong vòng mười ngày.

Thẩm Mầu Đơn đợi Diêu Nguyệt đi khỏi thì bản thân cũng rời đi. Nàng có thể dự liệu được chuyện tiếp theo sẽ xảy ra ở Diêu gia, cuộc tranh cãi của Diêu Nguyệt và Không thị, sự khiển trách của Diêu lão gia đối với hai người bọn họ, nói tới nói lui coi như hai bên đều bị tổn hại.

Lúc về đi ngang qua sạp thịt heo, Thẩm Mầu Đơn hỏi qua giá cả của giò heo và xương ống, so với thời điểm lúc trước thì giá đắt hơn gấp hai mươi lần, nghĩ tới hai ngày sau là ngày thi của A Hoán, nàng đành cắn răng mua về. Xương ống thì đem đi hầm còn giò heo thì đem kho. Nàng học được cách kho này ở kiếp trước nên mùi vị cực kỳ không tệ.

Qua hai ngày nữa là tới kỳ thi của Thẩm Hoán, Thẩm Mầu Đơn bỏ hết tất cả những chuyện khác ra khỏi đầu chỉ chuyên tâm chuẩn bị những đồ dùng cần thiết cho Thẩm Hoán như: bút, mực, giấy, nghiên, chăm sóc sức khỏe cho hắn, nấu các món ăn bổ não cho hắn ăn. Hai ngày sau là sơ khảo ở trong huyện thành, sau khi thông qua thì bước vào vòng thi thứ hai ở kinh An Dương, vượt qua được hai vòng thi này thì mới được xem là nho sinh. Kỳ thi này hết sức khó khăn, hàng năm có mấy ngàn học sinh tham gia kỳ thi này, nhưng có thể vượt qua trở thành nho sinh thì chỉ có vài trăm người.

Thời điểm thi vòng hai là mùa xuân ngày mai, kiếp trước bởi vì Thẩm Hoán muốn lên kinh dự thi, trong nhà không đủ tiền, nàng phải đi La gia mượn, kết quả bị Chương thị nhục nhã một phen.

Chớp mắt đã qua hai ngày, ngày hôm đó trời vừa sáng Thẩm Mầu Đơn và Tư Cúc đã bận rộn trong nhà bếp, nướng xong bánh bột ngô, rồi cắt giò heo kho mà mấy ngày trước đã kho xong thành lát mỏng kẹp vào bên trong bánh bột ngô. Kỳ thi kéo dài hai ngày, trong hai ngày này không thể trở về, phải nghỉ lại ở bên trong trường thi. Thời tiết đã chuyển lạnh, thịt kho và bánh bột ngô sẽ không bị hư, ăn được trong hai ngày là không thành vấn đề.

Thẩm Mầu Đơn lại giúp Thẩm Hoán sắp xếp quần áo và chăn đệm, từng cái bánh kẹp thịt kho cũng được gói kỹ bằng giấy dầu, đặt trong bao quần áo. Nhìn A Hoán gầy gò cồng bọc quần áo thật to ra cửa, Thẩm Mầu Đơn nhìn theo hồi lâu cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất ở khúc quanh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tuy biết chắc A Hoán sẽ trở thành nho sinh, nhưng giờ phút này, nàng lại cảm thấy tự hào vì đệ đệ của mình.

Hai ngày này Tư Cúc và Lục Nhi có chút đứng ngồi không yên. Thẩm Mầu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên coi như trấn định, bởi vì Thẩm Mầu Đơn đã sớm biết trước kết quả. Còn Thẩm Thiên Nguyên, có lẽ người đã có tuổi nên suy nghĩ đã thông thoáng hơn đối với những chuyện như thế này, nên không cường cầu cái gì cả, con cháu tự có phúc của con cháu.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, lúc Thẩm Hoán từ trường thi trở về thì trời đã gần tối, tới khi ngoài cửa vang lên giọng nói vui vẻ, hô to gọi nhỏ của Lục Nhi thì Thẩm Mầu Đơn biết đệ đệ của mình đã về, vội chạy ra đón, nhìn thấy nụ cười thanh tú dưới ánh chiều tà của A Hoán, nàng cũng nhịn không được nở nụ cười, nói: “A Hoán, đệ về rồi.”

Thẩm Hoán gật gù đầu, cười híp mắt kêu một tiếng tỷ. Lục Nhi và Tư Cúc đứng bên cạnh không nhịn được, hưng phấn lên tiếng hỏi: “Thiếu gia, người thi sao rồi?”

Thẩm Hoán tháo bọc quần áo sau lưng để lên trên bàn nhỏ rồi mới cười nói: “Phải chờ tới tháng sau mới yết bảng, cũng không biết kết quả hôm nay như thế nào nữa.”

Thẩm Mầu Đơn cũng không lo lắng, gọi mọi người vào nhà ăn cơm. Tâm tình Thẩm Hoán thoải mái nên ăn nhiều thêm một chén cơm so với ngày thường. Thẩm Mầu Đơn cười híp mắt nhìn, nhất thời trong lòng mềm mại.

Khoảng thời gian một tháng kể tiếp chỉ có sự lo lắng và chờ đợi, người lo lắng cũng chỉ có Tư Cúc và Lục Nhi, còn ba người họ nên làm gì thì làm cái đó. Ngày yết bảng một tháng sau đến rất nhanh, sáng sớm ngày hôm đó Tư Cúc và Lục Nhi thức dậy rất sớm, rồi đánh thức ba người. Sau khi ăn sáng xong, bọn họ cùng nhau đi xem bảng thành tích dán ở bảng thông cáo trước cửa nhà môn. Cả Lâm Hoài huyện ước chừng có mấy trăm người dự thi, có thể thông qua cũng chỉ có khoảng mười người mà thôi.

Đọc đường đi Tư Cúc và Lục Nhi đều không ngừng lẩm bẩm: “Ông trời phù hộ, hi vọng thiếu gia sẽ đậu...”

Lúc đến chỗ bảng thông cáo, nơi đó đã có nhiều người bao vây xung quanh, nhốn nhúa nhốn nháo, không thấy được mặt bảng, một đồng người vây quanh nơi đó, đại đa số người chỉ phát ra tiếng thở dài thất vọng, thỉnh thoảng sẽ có tiếng đậu rồi ở đâu đó vang lên. Lục Nhi và Tư Cúc cố gắng chen vào, thật vất vả và lăm mõi đến trước bảng, hai người đều rất căng thẳng, không dám nhìn lên trên bảng. Thường ngày hai người theo Thẩm Mầu Đơn và Thẩm Hoán học tập, vì vậy đều biết chữ, bây giờ chỉ cần nhìn lên là biết được thiếu gia nhà mình rốt cuộc có đậu hay không, nhưng giờ phút này hai người lại căng thẳng đến độ một chút can đảm để nhìn cũng không có.

Thẩm Mầu Đơn cũng chen vào, nhìn lên bảng, thấy kết quả giống y như kiếp trước, không khỏi cười đến híp cả mắt: “Ồ, A Hoán được hạng năm này.”

Tư Cúc và Lục Nhi nghe vậy, vội nhìn lên trên bảng, quả nhiên thấy tên thiếu gia nhà mình là hạng năm, không khỏi hô to: “Thiếu gia, đậu, đậu rồi!” Tiếng kêu không nén nổi niềm vui.

Thẩm Hoán ở phía ngoài nghe vậy, nở một nụ cười thật tươi.

Trong lòng người Thẩm gia rất vui mừng, nay biết được kết quả rồi thì tất nhiên nên quay về thôi, Thẩm Mầu Đơn định làm một bữa thịnh soạn để mọi người cùng ăn coi như chúc mừng. Mới vừa chen ra khỏi đám người, cửa chính của huyện nha bên cạnh mở ra, huyện lệnh đại nhân mặc quan phục ở bên trong đi ra. Huyện lệnh đại nhân nhìn thấy đoàn người Thẩm Thiên Nguyên, liền đi tới, cười nói: “Chúc mừng lệnh lang.”

Thẩm Thiên Nguyên có chút kinh ngạc, không hiểu tại sao huyện lệnh đại nhân lại đột ngột chạy tới chỗ bọn họ chúc mừng như vậy. Bắt đầu từ lần náo loạn ở tiệm lương thực lúc trước thì ông phát hiện vị huyện lệnh đại nhân này cố ý muốn kết giao bọn họ, chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi, đừng nói A Hoán không phải là nho sinh, ngay cả khi đã là nho sinh rồi thì cũng không đáng để huyện lệnh đại nhân làm như vậy.

Huyện lệnh đại nhân cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ nói cùng Thẩm Thiên Nguyên mấy câu rồi rời đi, đoàn người Thẩm gia cũng quay trở về.

Bởi vì trước kia biết chắc chắn A Hoán sẽ đậu, Thẩm Mầu Đơn thấy có chỗ bán thịt dê thì mua không ít thịt dê, thịt heo và cá. Sau khi trở về nàng và Tư Cúc bận rộn trong nhà bếp, còn Lục Nhi thì đi báo tin cho Thẩm lão phu nhân bên kia. Lục Nhi trở về rất nhanh, nói Thẩm lão phu nhân chỉ đáp một tiếng đã biết rồi cho nàng lui về.

Thẩm Mầu Đơn cũng không nói thêm điều gì, cho Lục Nhi lui ra ngoài, trong lúc đang bận rộn, bên ngoài truyền đến tiếng nói vui mừng của Thẩm Phương Lan: “Tứ tỷ tỷ, chúng muội qua rồi đây.”

Đi ra nhìn một cái, toàn bộ mấy thiếu gia và các cô nương Thẩm gia đều đã tới.

Thẩm Mầu Đơn để Tư Cúc làm việc ở nhà bếp, còn mình thì ra ngoài đón tiếp các huynh đệ tỷ muội, vừa pha trà xong, Lục Nhi đã chạy vào báo, nói là Diêu Nguyệt cô nương tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Viện của mấy phòng Thẩm gia đều có cửa sau riêng. Thường ngày La Nam và Diêu Nguyệt tới tìm Thẩm Mầu Đơn đều đi cửa sau, khoảng cách gần hơn chút, không cần đi một vòng lớn từ cổng chính. Diêu Nguyệt tới đây, Thẩm Mầu Đơn không thấy có gì bất ngờ cả, chắc là bây giờ nàng ta không nhìn được nữa. Thẩm Mầu Đơn cười cười, đứng dậy nói với mấy huynh đệ tỷ muội Thẩm gia mấy câu rồi đi ra ngoài nghênh đón, theo Lục Nhi đi tới hậu viện. Tới nơi, nàng thấy Diêu Nguyệt đang đứng cạnh một gốc cây khô, bên cạnh bức tường cũ sơn loang lổ. Ánh mặt trời ngày thu chiếu lên cây khô tường cũ làm cho Diêu Nguyệt nhuộm vẻ cô tịch thê lương.

Thẩm Mầu Đơn đứng cách Diêu Nguyệt khoảng hơn mười bước chân, nhìn chằm chằm một hồi, chợt nhớ tới chuyện lúc nhỏ của nàng và Diêu Nguyệt. Khi đó hai người cũng chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, đơn thuần, không có chuyện gì buồn phiền, nàng có gì ngon, có gì chơi vui cũng đều chia sẻ với Diêu Nguyệt. Nàng ta cũng không ghen tỵ, nghi ngờ, tranh đoạt giống như bây giờ. Thời gian lúc đó thật là đẹp, thấy Diêu Nguyệt quay đầu lơ đãng nở nụ cười, Thẩm Mầu Đơn biết họ đã không thể trở về như lúc trước được nữa.

Thầm thở dài trong lòng, Thẩm Mầu Đơn nở nụ cười ôn nhu, vẫy vẫy tay với Diêu Nguyệt: “Nguyệt Nhi, người đến rồi, mau theo ta vào nhà thôi.”

Điêu Nguyệt nở nụ cười, nhìn nữ tử mắt ngọc mày ngài cách đó không xa, sự thất bại, ghen tỵ, hận ý trong lòng tràn ra, nếu không phải tại nàng... Nếu không phải tại nàng, hôm nay nàng ta cũng sẽ không bị như vậy, tướng mạo cũng không bị hủy hoại, La đại ca sẽ không chán ghét nàng ta như thế, đều tại nàng, nàng ta hận nàng.

“Nguyệt Nhi, nhanh lên, ta đã chuẩn bị món thịt dê mà ngươi thích, chút nữa ta sẽ tự tay xuống bếp, bảo đảm ngươi sẽ thích mùi vị mà ta làm ra.”

Điêu Nguyệt sững sờ nhìn Thẩm Mậu Đôn, ngàn vạn suy nghĩ xoay chuyển trong lòng, nỗi buồn trào dâng, quan hệ của bọn họ rõ ràng rất tốt, tại sao hôm nay lại biến thành như vậy, việc hủy hoại tướng mạo cũng không thể trách Mậu Đôn được, nếu không phải trong lòng nàng ta nảy ra ý xấu, nàng ta cũng không té xuống đất, cũng sẽ không bị hủy hoại tướng mạo. Hơn nữa Mậu Đôn và La đại ca đã có hôn ước, nàng ta lại chen chân vào, mặc kệ ra sao, lúc đầu La đại ca lấy lòng thì nàng ta cũng không cự tuyệt, Mậu Đôn là vô tội mà, vừa rồi tâm tư của chính nàng ta là sao chứ?

Dọc đường đi theo Mậu Đôn về phòng, trong lòng Điêu Nguyệt đấu tranh tới lui, tới khi đến viện của Mậu Đôn, Thẩm Mậu Đôn để Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan, Thẩm Nhạn Dung ở cùng Điêu Nguyệt, còn nàng thì vào nhà bếp tiếp tục bận rộn.

Hôm nay tới đây đều là các huynh đệ tỷ muội cùng thế hệ của Thẩm gia, hai bá bá và bá mẫu chỉ để Thẩm Khánh Đông và Thẩm Phương Hoa đem quà mừng tới.

Tiết trời đã vào thu, Thẩm Mậu Đôn cũng không định xào rau, kho một chút thịt ba chỉ, hầm sườn làm nước lèo, toàn bộ thịt dê cắt thành lát mỏng, định làm thành nồi lẩu. Mọi người đều tập trung trong phòng ăn lẩu nóng hôi hổi, chỉ có Điêu Nguyệt là lơ đãng.

“Tứ tỷ tỷ, cách làm này của tỷ là học từ ai vậy? Thức ăn nấu ra ăn ngon thật, món thịt kho này cũng ngon không kém” Thẩm Phương Lan gấp một miếng thịt dê bỏ vào miệng, hơi nóng làm muội ấy thở phò phò hai tiếng rồi nói tiếp: “Đúng rồi, tứ tỷ tỷ, hôm nay A Hoán thi đậu, sao không thấy đại gia của La gia tới chúc mừng vậy?”

Vừa nghe thấy tên này, cả người Điêu Nguyệt chấn động, thịt dê trên đĩa cũng rơi vào nồi lẩu, nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Mậu Đôn một cái, sắc mặt biến đổi khôn lường.

Thẩm Mậu Đôn cười nói: “Dạo gần đây La đại ca có chút bận, hai người tỷ đã không gặp nhau vài ngày rồi.”

Vài ngày, cũng chỉ mới vài ngày không gặp, nàng ta và La đại ca đã không gặp nhau kể từ lần từ biệt mấy tháng trước rồi. Trong lòng Điêu Nguyệt lại vừa ghen vừa tức, một chút áy náy vừa nhen nhóm đã sớm không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại sự ghen tuông và thù hận.

Thẩm Nhạn Dung nhìn Điêu Nguyệt, lạnh lùng nói với Thẩm Mậu Đôn: “Tứ tỷ phải cẩn thận một chút mới được, đừng giống như đại tỷ không có mắt như thế.”

Thẩm Phương Lan trừng mắt nhìn Thẩm Nhạn Dung: “Lục muội nói gì thế, có người làm muội muội nguyên rủa tỷ tỷ của mình như vậy sao!”

Thẩm Nhạn Dung hừ một tiếng không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Điêu Nguyệt một cái.

Trong số mấy tỷ muội, tuy tính tình Nhạn Dung lạnh lùng nhưng cách nhìn nhận sự việc lại vô cùng thông suốt, kiếp trước cũng vậy, muội ấy cũng đã cảnh tỉnh Thẩm Mậu Đôn, chỉ trách Thẩm Mậu Đôn đã đắm chìm hoàn toàn vào trong tình yêu đối với La Nam, hoàn toàn bỏ qua lời nói của Thẩm Nhạn Dung.

Thẩm Phương Hoa đứng ra khuyên giải: “Được rồi, đừng làm loạn nữa, hôm nay là ăn mừng thay A Hoán, đừng nói những chuyện có có không không này nữa.”

Tất cả mọi người không nói thêm gì nữa, ăn cơm xong nói chuyện phiếm một hồi thì giải tán, chỉ có Điêu Nguyệt vẫn còn ngồi ngơ ngác ở trong phòng. Thẩm Mậu Đôn kêu Tư Cúc pha ly trà cho Điêu Nguyệt rồi ngồi cùng nàng ta một lúc. Điêu Nguyệt vẫn giữ nguyên dáng vẻ ngây ngốc, Mậu Đôn nói: “Nguyệt nhi, ngươi có phải có tâm sự gì không? Ta thấy ngươi đến đây rồi nhưng trong lòng có vẻ không yên. Nếu có việc gì cần ta giúp đỡ thì ngươi cứ nói.”

Điêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thẩm Mậu Đôn, ánh mắt lóe lên, lại nhìn Tư Cúc một cái.

Thẩm Mậu Đôn kêu Tư Cúc ra ngoài trước, Tư Cúc vừa ra khỏi cửa phòng, Điêu Nguyệt khẽ vuốt ve ly sứ trong tay, nhẹ giọng nói: “Mậu Đôn, hôm nay ta tới là có chuyện muốn nói cho ngươi.”

Cuối cùng cũng chịu nói rồi sao? Trên mặt Thẩm Mậu Đôn thoáng qua chút ý cười, nhưng cõi lòng lạnh lẽo: “Nguyệt Nhi, có việc gì ngươi cứ nói là được, có phải lương thực trong nhà không đủ dùng? Chuyện mấy ngày trước ta có nghe phụ thân nói qua, nếu ngươi cần lương thực thì cứ trực tiếp nói với ta là được rồi.”

“Không phải là chuyện lương thực...” Điêu Nguyệt cúi thấp đầu, đôi mắt ẩn giấu dưới hàng mi, không thấy rõ biểu cảm trên mặt, giọng của nàng ta trầm xuống: “Mậu Đôn, những lời ta sắp nói có thể ngươi sẽ không tin, nhưng những chuyện ta nói đều là sự thật, đại gia La gia - vị hôn phu của ngươi thực ra huynh ấy không thích ngươi, huynh ấy hứa hôn với ngươi chỉ vì gia thế Thẩm gia các ngươi ở Lâm Hoài xem như không tồi.”

Đáy lòng Thẩm Mậu Đôn bị thương, ngoài mặt lại giả vờ thể hiện vẻ kinh ngạc: “Nguyệt... Nguyệt Nhi, ngươi đừng nói lung tung, La đại ca không phải là người như vậy đâu. Nếu... Nếu huynh ấy thật sự như lời ngươi nói, vậy sao La đại ca lại không cầu hôn Phương Hoa, Phương Hoa là dòng chính nữ của chi thứ hai, bất luận thế nào thì cũng cao hơn thân phận tam phòng của ta.”

Diêu Nguyệt ngẩng đầu: “Sao ngươi biết huynh ấy chưa tới cửa cầu hôn qua? Chỉ là Thảm lão phu nhân chướng mắt La gia, vì vậy huynh ấy chỉ có thể cầu hôn tam phòng ngươi thôi. Mầu Đôn, ngươi đừng kinh ngạc, cũng đừng tức giận, những điều này đều là chính miệng huynh ấy nói cho ta biết, Mầu Đôn ngươi có biết ta và hắn có quan hệ như thế nào không?” Nói xong, nàng ta nở nụ cười quái dị: “Mầu Đôn, thật ra ta và vị hôn phu của ngươi đã ăn ở với nhau từ lâu rồi, huynh ấy nói, huynh ấy sẽ cưới ta làm bình thê, sau khi ngươi vào cửa, huynh ấy sẽ cưới ta về làm bình thê.”

Quả thật, những lời này của Diêu Nguyệt không phải là nói dối, nàng ta và La Nam đã ăn ở với nhau từ lâu. Thật ra, La Nam cũng từng nói muốn cưới nàng ta làm bình thê, nhưng nay bởi vì vết sẹo trên trán mà tránh xa nàng ta. Nàng ta không cam lòng, nàng ta thật lòng thích hắn ta như thế, vậy mà sau khi hắn ta chiếm được thân thể của nàng ta rồi lại nở đối xử với nàng ta như vậy, nếu đã như vậy, thì cũng đừng trách nàng ta tìm tới Thảm Mầu Đôn.

“Mầu Đôn, bây giờ huynh ấy ghét vết sẹo trên trán ta, không để ý ta nữa, Mầu Đôn, ta cũng là không còn cách nào khác nên mới tới tìm ngươi, Mầu Đôn, cầu xin ngươi, ta biết như vậy là rất có lỗi với ngươi, nhưng ta đã là người của huynh ấy rồi, ta không còn cách nào khác nữa, ngươi nói với La đại ca một tiếng có được hay không?” Vừa rồi Diêu Nguyệt suy nghĩ rất lâu, tính tình Mầu Đôn nhu nhược, hai người lại là bạn tốt nhiều năm, chuyện vết sẹo trên trán nàng ta có thể không trách nàng, nhưng nàng ta đã là người của La Nam rồi, kiếp này cũng chỉ có thể gả cho hắn ta, nếu La Nam không muốn gả nàng ta, nàng ta cũng chỉ có thể tới cầu xin Thảm Mầu Đôn thôi.

Mầu Đôn chắc chắn sẽ đồng ý chứ?

Thảm Mầu Đôn hoảng sợ nhìn Diêu Nguyệt: “Nguyệt Nhi, ngươi có biết mình đang nói gì không? Căn bản La đại ca không phải người như vậy, ngươi đừng có vu khống huynh ấy nữa có được không? Nguyệt Nhi, khoảng thời gian này ta không biết ngươi đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngươi không thể vu khống La đại ca như vậy, La đại ca là người như thế nào ta biết rất rõ, La đại ca và ta thật lòng yêu nhau, trừ khi thấy tận mắt, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tin lời nói của ngươi.”

Diêu Nguyệt giật mình, không ngờ Thảm Mầu Đôn lại có thái độ này, qua một hồi lâu mới nhú mồm mở miệng nói: “Ngươi không tin, ta cũng không còn cách nào khác, nếu ngươi đã muốn tận mắt thấy thì ta sẽ theo ý ngươi vậy, ta sẽ để ngươi tận mắt thấy La đại ca, người cùng ngươi yêu nhau thật lòng là hạng người gì.”

Đột nhiên, Thảm Mầu Đôn đứng dậy, vung ống tay áo: “Nguyệt Nhi, ta và ngươi là bạn tốt mười mấy năm, ngươi đừng nói những lời hoang đường như vậy nữa, ngươi mau trở về đi, tìm đại phu khám một chút, đừng để bị bệnh mà nói năng bậy bạ.” Rồi nàng quay ra ngoài cửa lớn tiếng hô: “Tur Cúc, vào tiễn Nguyệt Nhi cô nương về!”

Ngoài cửa Tur Cúc nghe tiếng hô vội đẩy cửa đi vào, nhận thấy không khí trong phòng có chút kỳ lạ, nàng ấy cũng không nói gì nhiều, đi tới bên cạnh Diêu Nguyệt cung kính khom người: “Nguyệt Nhi cô nương, nô tỳ tiễn người ra ngoài.”

Sau khi Tur Cúc tiễn Diêu Nguyệt đi rồi, Thảm Mầu Đôn đứng ở khe cửa sổ, nhìn xuống cây hoa quế đã khô héo ở trong viện, trong lòng không rõ là vui hay buồn. Chuyện hôm nay đều phát triển theo đúng hướng nàng nghĩ, giờ chỉ cần đợi Diêu Nguyệt cho nàng thấy tận mắt gian tình của bọn họ nữa thôi.

La Nam, chắc chắn ngươi không ngờ sự tuyệt tình của ngươi sẽ mang đến phiền phức cho ngươi phải không?

Tur Cúc quay về rất nhanh, nhìn thần thái có chút mệt mỏi của Thảm Mầu Đôn nhẹ giọng hỏi: “Cô nương, Nguyệt Nhi cô nương đã nói gì vậy? Hình như nô tỳ nghe tiếng hai người cãi nhau.”

“Không có gì.” Thảm Mầu Đôn không muốn nhiều lời, ít nhất bây giờ không thể tiết lộ chuyện này cho Tur Cúc, nếu không nha đầu ngốc này chắc chắn sẽ chạy đi chất vấn La Nam, đến lúc đó La Nam sẽ sinh lòng cảnh giác, thì sao có cơ hội cho Diêu Nguyệt tận dụng, như thế thì nàng làm sao bắt được gian tình của họ.

Tur Cúc thấy cô nương nhà mình không muốn nói gì thêm, cho rằng vì chuyện lương thực, cũng không tiện nói gì thêm.

Thời gian một tháng tiếp theo mọi người đều bận rộn đào xới ruộng đất, xem xem có còn sót lại trũng châu chấu hay không, lần kiểm tra này đã kéo dài tới hơn nửa tháng sau, trong thời gian này Diêu Nguyệt cũng không tới cửa tìm nàng.

Bây giờ đã là mùa thu, ruộng đất sau khi kiểm tra xong đã có thể trồng chút rau cải trắng và củ cải, qua hơn một tháng nữa là vào đông rồi, thời tiết quá lạnh, những cây nông nghiệp khác không thể sống được, chỉ có hai thứ này có thể chịu được qua mùa đông, sau đó thì có thể thu hoạch vào kho rồi, đến lúc đó thì sự thiếu hụt lương thực sẽ dịu đi không ít.

Tuy Thảm gia có ruộng đất nhưng tất cả đều trong tay lão phu nhân, tam phòng bọn họ không có nửa phần ruộng đất, ruộng đất trong tay Thảm lão phu nhân đều cho người khác thuê để thu tô rồi. Mấy ngày nay mọi người bận rộn trồng rau, việc buôn bán của tiệm lương thực cũng nhẹ nhàng hơn, Thảm Thiên Nguyên không để Thảm Mầu Đôn tới tiệm lương thực giúp đỡ nữa, nói rằng có ông và Lục Nhi là đủ rồi, để cho nàng ở lại nhà.

Thảm Mầu Đôn có chút không chịu được, lúc trước mỗi ngày ở tiệm lương thực giúp đỡ mặc dù mệt mỏi, nhưng trở về ngâm mình trong bồn tắm một hồi, lúc ngủ cả người đều thoải mái, đột nhiên giờ rảnh rỗi ngược lại trên người nàng có chút không thoải mái. Nàng biết con người phải lao động nhiều thì cơ thể mới khỏe mạnh, đây là kinh nghiệm kiếp trước mà nàng học được.

Ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm, Thảm Mầu Đôn kêu Lục Nhi ra ngoài mua chút hạt giống cải trắng và củ cải, định dọn dẹp khoảng đất còn trống ở hậu viện để trồng rau. Buổi sáng vừa xem sách luyện chữ vừa suy nghĩ về những kiểu dáng trang phục thịnh hành ở kiếp trước, buổi chiều nàng kéo Thảm Hoán đang ở trong phòng đọc sách ra ngoài cùng nhau bận rộn ở hậu viện, khai khẩn, xới đất, gieo giống, bón phân, ngày cứ như vậy từ từ trôi qua.

Cải trắng và củ cải trồng ở hậu viện từ từ nảy mầm, mỗi ngày đều mọc dài ra một chút. Tới ngày trời từ từ trở lạnh, cải trắng ở hậu viện đã kết thành hình cầu, mầm củ cải cũng mọc thật cao, xem chừng chưa tới hơn nửa tháng nữa là có thể ăn được rồi. Trong thời gian này Diêu Nguyệt không có tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Quản gia La gia họ Trần, lúc Lục Nhi thông báo Trần quản gia tới, Thẩm Mẫu Đơn không chút chần chừ kêu Lục Nhi nhanh chóng mời người vào, đương nhiên nàng biết Trần quản gia lúc này tới cửa là vì chuyện gì. Nếu nàng nhớ không lầm, vào thời điểm này ở kiếp trước là tới thọ thần của La lão gia. Lần này Trần quản gia tới chắc là vì chuyện này. Xem ra chuyện lần trước đã chọc giận La Nam thật rồi, cũng đã vài tháng rồi không thấy hắn tới tìm mình, hôm nay còn sai Trần quản gia tới đưa thiệp nữa.

Tư Cúc đem trà nước vào xong liền lui ra ngoài, Thẩm Mẫu Đơn cười nói: “Trần quản gia, sao ngài lại tới đây giờ này? Có phải là có chuyện gì không? Bây giờ phụ thân ta còn ở tiệm lương thực, nếu ngài có chuyện gì, ta sẽ đi gọi phụ thân về?”

Trần quản gia vội vàng khoát tay: “Thẩm cô nương không cần gọi Thẩm lão gia về đâu, cũng không có gì, chỉ là qua nửa tháng nữa là thọ thần của lão gia, lão nô tới là để đưa thiệp mời cho cô nương.” Dứt lời, lấy tấm thiệp trong ngực ra đưa cho Thẩm Mẫu Đơn.

Thẩm Mẫu Đơn cung kính nhận lấy, cười híp mắt nhìn lão nói: “Đa tạ Trần quản gia đã tới một chuyến, mong Trần quản gia trở về báo với La bá bá, hôm đó ta và phụ thân nhất định sẽ đến đúng giờ để chúc thọ La bá bá.”

Trần quản gia cười nói: “Nhất định, nhất định.”

Thẩm Mẫu Đơn cắn cắn môi, gò má ửng hồng, hình như có chút xấu hổ, cúi thấp đầu, nhẹ giọng hỏi: “Trần quản gia, dạo này La đại ca đang làm gì vậy? Lần trước hình như ta làm cho La đại ca không vui, trong khoảng thời gian này cũng không dám đi tìm huynh ấy, cũng không biết huynh ấy có còn giận ta không?”

Về chuyện đó thì Trần quản gia cũng có nghe qua, biết nàng dâu La gia trước mắt này đã đổi ta lễ của Yến Vương thành một tiệm lương thực, vì vậy khiến cho người của La gia đều giận nàng. Về chuyện này thì Trần quản gia không thấy Thẩm cô nương này làm gì sai cả, người là do cô nương nhà người ta cứu, thì đương nhiên tạ lễ cũng nên tùy ý cô nương xử trí, ngược lại thì người La gia cũng quá tham lam rồi. Cô nương Thẩm gia có thể mở tiệm lương thực trong lúc thiên tai thế này, còn không lấy một phần tiền lời nào, vì muốn mọi người vượt qua năm thiên tai mà chỉ bán lương thực theo giá gốc, có thể thấy tâm địa cô nương này rất tốt, bây giờ còn có được danh tiếng tốt, La gia tìm được nàng dâu tốt như vậy còn không hài lòng. Đương nhiên, những lời này cũng chỉ là suy nghĩ của một mình Trần quản gia mà thôi, không dám nhiều chuyện trước mặt chủ tử nhà mình.

Nhìn dáng vẻ thất vọng của cô nương, Trần quản gia có chút không đành lòng, an ủi: “Thẩm cô nương đừng lo, dạo này đại gia có chút bận nên mới không tới tìm cô nương thôi.”

Thẩm Mẫu Đơn xấu hổ cười cười: “Thật sao? Vậy ta yên tâm rồi, còn tưởng La đại ca còn giận ta chứ.”

Trần quản gia càng ngày càng thấy tiếc thay Thẩm Mẫu Đơn, lại an ủi thêm mấy câu rồi đứng dậy cáo từ.

Về lễ vật tặng cho La lão gia, Thẩm Mẫu Đơn có chút khó xử, bây giờ chỉ còn dư lại nửa tháng, theo gấp bức tranh thêu chắc chắn là không còn kịp rồi. Hiện giờ tam phòng bọn họ mở tiệm lương thực, người ngoài chắc chắn sẽ cho rằng tiền bạc đổi với bọn họ không thành vấn đề, nếu tặng lễ vật quá sơ sài sẽ làm cho người khác gièm pha, nàng không hy vọng đến phút cuối lại mang danh tiếng xấu.

Tới tối sau khi Thẩm Thiên Nguyên trở về, Thẩm Mẫu Đơn nói qua chuyện này với ông. Thẩm Thiên Nguyên rất coi trọng chuyện này, ngày hôm sau lập tức cùng Thẩm Mẫu Đơn tới tiệm ngọc thạch ở chợ, nhìn trúng một bức tượng ngọc khắc hình thọ tinh cao cỡ bàn tay, mặc dù chất lượng ngọc không phải là thượng phẩm, nhưng cũng không tệ, điêu khắc cũng rất tinh tế, thọ tinh được điêu khắc sống động như thật, trong tay cầm một trái đào mừng thọ lớn. Giá tiền thì có hơi đắt, tới mấy chục lượng bạc.

Tiệm lương thực không có lời, chỉ có tiệm y phục mỗi tháng có thể kiếm được mười mấy phần trăm lượng bạc tiền lời, Thẩm Mẫu Đơn cũng có thể bỏ ra số bạc này, nhưng nghĩ đến sau khi tặng lễ vật này thì sẽ không còn quan hệ gì với La gia nữa, nàng vẫn có chút đau lòng, nhưng vì danh tiếng cũng phải móc bạc ra mua.

Thoáng cái đã qua nửa tháng, chẳng mấy chốc đã tới ngày sinh thần của La lão gia, sáng hôm sau, Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mẫu Đơn đã dậy từ sớm, sửa soạn xong, mang thiệp và lễ vật tới La gia. La gia mặc dù không phải nhà quan nhưng La Nam là nho sinh, bạn bè thân thích không ít, lần này sinh thần của La lão gia tới rất nhiều người.

Khi Trần quản gia dẫn hai người vào La gia, đại sảnh La gia đã ngồi không ít người, Trần quản gia thông báo xong, Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mẫu Đơn tiến lên trước một bước, Thẩm Thiên Nguyên cười nói: “Xin chúc mừng La huynh đệ, chúc La huynh đệ phúc như Đông Hải thọ tỷ Nam Sơn.”

Thẩm Mẫu Đơn cầm hộp gấm đựng thọ tinh bằng ngọc khom lưng hành lễ với La lão gia, giờ hộp gấm trong tay lên, cao giọng nói: “Tiểu nữ ở đây chúc

La bá bá phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.”

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Thẩm Mầu Đơn, La lão gia nhớ tới cơ hội tốt đã vượt mắt của La gia, tâm can tức giận đến mức đau đớn, sắc mặt mơ hồ có chút không ổn, nhưng nghĩ chỗ đông người cũng không thể nói lời khó nghe, chỉ để hai người về chỗ ngồi.

Chương thị bên cạnh trung ra bộ mặt không ngó ngang tới, lạnh lùng nhìn Thẩm Mầu Đơn. Nghĩ tới nghĩ lui, kêu người mở hộp lễ vật Mầu Đơn vừa mới tặng ra, thấy bên trong là một bức tượng thọ tinh bằng ngọc thì sắc mặt càng thêm khó coi, vốn là còn tưởng rằng Thẩm gia sẽ tặng món đồ không ra gì, không ngờ lễ vật lại khá tốt, bà không đào ra được lỗi nào cả.

Thân thích bên La gia đều biết quan hệ của Thẩm Mầu Đơn và La gia. Trong đó có một người ước chừng hơn 40 tuổi, mặc áo khoác bông màu xanh đậm, phụ nhân kia cười tươi như hoa nhìn không được trêu ghẹo Thẩm Mầu Đơn: “Nhìn nàng dâu này xem, tặng lễ vật tốt biết bao, thọ tinh này nhìn thật vui mắt, ta nói chứ cô nương này cũng thật khách khí, qua nửa năm nữa sẽ thành thân với Nam Nhi rồi, sao còn gọi La bá bá, chỉ bằng bây giờ đổi cách xưng hô gọi cha xem nào.” Làm cho mọi người trong phòng cười không ngừng, sắc mặt của Chương thị càng khó coi hơn.

Thẩm Mầu Đơn mặc cỡ đỏ mặt, không biết làm sao nhìn phụ nhân kia một cái.

Nhìn dáng vẻ kia của Thẩm Mầu Đơn, Chương thị không nhìn được nữa, bĩu môi, liếc phụ nhân vừa mới nói kia một cái, giọng điệu kỳ quái nói: “Đại tẩu vừa nói gì vậy, bây giờ chỉ là mới đính hôn thôi mà, ai biết sau này có xảy ra chuyện bất ngờ gì không, nói không chừng...”

Lời còn chưa dứt, La lão gia không nhìn được ho một tiếng, Chương thị lập tức im lặng, câu kế tiếp không dám nói ra nữa. Phụ nhân kia cũng không dễ dàng bỏ qua, học giọng điệu kỳ quái của Chương thị nói: “Đệ muội đây vừa nói gì thế, nàng dâu tốt như vậy ta thấy đệ muội hình như vẫn chưa hài lòng, Thẩm cô nương nhà người ta dáng vẻ xinh đẹp, lại có tâm lòng tốt, sao lại không xứng với Nam Nhi chứ? Đệ muội còn không hài lòng nữa coi chừng bị trời phạt đó, một lời nói ra sẽ thành sự thật đó, đến lúc đó coi chừng ông trời trừng phạt muội!”

Sắc mặt Chương thị càng lúc càng tái, lại thấy lão gia nhà mình đang nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm bà, cũng không dám mở miệng đáp lại, chỉ quay đầu trừng mắt nhìn Thẩm Mầu Đơn một cách oán hận.

Nhìn cục diện không ổn trước mắt, La lão gia lên tiếng: “Ở đây toàn là trường bối, Mầu Đơn con ở đây cũng không được tự nhiên, ra ngoài tìm bọn Nam Nhi nói chuyện đi.”

Thẩm Mầu Đơn lên tiếng đáp lại rồi xoay người đi ra, dạo một vòng ở trong viện, đều là những người không quen biết, nàng thấy La Nam trong đám đông đang cùng mấy công tử nói gì đó, nàng cũng lười đi tìm hắn ta, tìm một nơi có ánh mặt trời ngồi xuống, mắt lim dim ư ờai chớp mắt một lát.

Đang thoải mái phơi nắng, chợt nghe cách đó không xa tiếng của Diêu Nguyệt: “La đại ca, muội tới chúc thọ bá bá nè.”

Thẩm Mầu Đơn vội mờ mắt nhìn sang, thấy Diêu Nguyệt đang đứng trước mặt La Nam cười khanh khách nhìn hắn ta, trong tay đang cầm một chậu cảnh bằng san hô đỏ rực. Sắc mặt La Nam đứng đối diện có chút khó coi, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Diêu Nguyệt, nhỏ giọng nói: “Sao muội lại tới đây? Huynh nhớ đâu có đưa thiệp mời cho muội.”

Diêu Nguyệt nhắc chậu cảnh san hô trong tay lên: “Dĩ nhiên là tới đây chúc thọ cho La bá bá rồi, huynh và muội tốt xấu gì cũng coi như là huynh muội thân thiết, đại thọ của La bá bá sao muội có thể không tới chứ.” Dứt lời, không để ý tới vẻ kinh ngạc trên mặt La Nam, cầm chậu cảnh san hô đi vào trong phòng.

Thẩm Mầu Đơn thấy Diêu Nguyệt đi vào trong phòng, nhìn về phía La lão gia nói mấy câu gì đó, La lão gia cười híp mắt đáp lời, sau đó có người lên tiếp nhận chậu cảnh san hô trong tay Diêu Nguyệt, sau đó Diêu Nguyệt lui ra ngoài.

Diêu Nguyệt ra khỏi phòng, tìm một vòng trong đám người, phát hiện Thẩm Mầu Đơn đang trốn ở dưới gốc cây khô phơi nắng, nàng ta đi tới trước mặt Thẩm Mầu Đơn, nhìn nàng cười: “Mầu Đơn, người cũng tới rồi.”

Thẩm Mầu Đơn ừ một tiếng, ngồi thẳng người, “Hôm nay là sinh thần của La bá bá, đương nhiên ta phải tới rồi.” Nói xong, nàng nhướn mày, phồng bĩu nhìn Diêu Nguyệt: “Nguyệt Nhi, hôm nay người đừng nói mấy lời kỳ lạ với ta nữa, chuyện lúc trước ta sẽ không truy cứu nữa đâu.”

Diêu Nguyệt cười cười, cơ thể áp sát, ghé vào bên tai Thẩm Mầu Đơn nói: “Mầu Đơn, người không tin cũng không được rồi, nếu người đã muốn thấy tận mắt thì nửa canh giờ sau đến sương phòng trong viện của La đại ca xem đi, đến lúc đó thì người bắt buộc phải tin thôi.” Nàng ta nói xong, ngồi thẳng người không nhìn Thẩm Mầu Đơn nữa mà đi về phía La Nam đang đứng trong đám người.

“Muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân các người thôi.” Thẩm Mầu Đơn nhìn theo bóng lưng của Diêu Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng thì thầm.

~

Diêu Nguyệt nhìn thời gian không còn sớm nữa, đưa tay ôm bụng của mình, trên mặt nhuốm vẻ đau đớn, nàng ta kéo tay một tiểu nha hoàn bên cạnh, sắc mặt trắng bệch nói: “Ta... cơ thể ta có chút khó chịu, người có thể đỡ ta tới sương phòng trong viện của La đại ca nghỉ ngơi một chút được không?”

Tiểu nha hoàn này biết Diêu Nguyệt, biết quan hệ của Diêu Nguyệt và đại gia nhà mình rất tốt, là huynh muội thân thiết, vội đỡ nàng ta, lo lắng nói: “Diêu cô nương, người không sao chứ, có cần mời đại phu tới xem không? Hay để nô tỳ kêu đại gia qua đây?”

Diêu Nguyệt ôm bụng lắc đầu: “Không cần đâu, ta chỉ là hơi khó chịu trong người, nghỉ ngơi một chút thì sẽ không sao, người chỉ cần đưa ta đến sương phòng trong viện La đại ca là được rồi.”

Tiểu nha hoàn không chút do dự, đỡ Diêu Nguyệt đi đến sương phòng trong viện La Nam.

Vào trong phòng, tiểu nha hoàn đỡ nàng ta tới bên giường: “Diêu cô nương, người mau nằm xuống nghỉ ngơi một chút, nô tỳ đi kêu đại gia qua đây.”

Diêu Nguyệt cười cười, nhìn tiểu nha hoàn nói tiếng cảm ơn, ôm bụng nằm trên giường. Lúc này tiểu nha hoàn mới đi ra ngoài, vội vàng đi kêu đại gia nhà mình qua đây. Sau khi tiểu nha hoàn đi rồi, Diêu Nguyệt cười lạnh một tiếng, nhanh chóng mang giày xuống giường đi tới lò than bên cạnh, trong người móc ra gói bột rắc vào bên trong lò than. Sau đó đi đến chỗ gương đồng, lấy son mang theo tình tế bôi lên môi. Bột và son này đều là xuân dược, nàng ta không tin La Nam có thể cự tuyệt nàng ta.

Thẩm Mầu Đơn, ta sẽ cho người tí mĩ nhìn rõ, cái người người gọi là quân tử văn nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

La Nam bị tiểu nha hoàn này gọi lại, nghe nha hoàn nói cơ thể Diêu Nguyệt cô nương không khỏe đang nghỉ ngơi ở trong sương phòng cũng không muốn quan tâm, nhưng tiểu nha hoàn lại nói: “Đại gia, người mau qua xem một chút đi, nhìn đáng về Diêu cô nương hình như rất khó chịu, nếu không nô tỳ đi mời đại phu tới đây xem bệnh cho Diêu cô nương.”

Vào ngày thọ thần của phụ thân lại đi mời đại phu thì còn ra thể thống gì nữa, sắc mặt La Nam âm trầm, hẳn ta phải đi xem xem rốt cuộc nữ nhân này làm sao: “Không cần đi mời đại phu đâu, ta đi xem xem xảy ra chuyện gì, nơi này còn một đồng việc nên người không cần qua đó nữa, ở đây phụ một tay đi.” Dứt lời, sải bước rời đi.

Nơi này cách viện của hắn ta không xa, chẳng mấy chốc đã đến đầu viện, nhìn thấy cửa phòng đóng kín, nhú mày, mặt mày anh tuấn lộ vẻ không kiên nhẫn, sải bước nhanh lên bậc thềm, đẩy cửa phòng ra. Không ngờ vừa bước vào phòng, một cơ thể mềm mại lập tức nhào vào trong lòng hắn ta, hai cánh tay trắng nõn bám chặt vào cổ hắn ta, hắn ta nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại sau lưng, đồng thời một đôi môi mềm mại chạm vào bờ môi của hắn, nhẹ - liếm, gặm - cắn.

La Nam không ngờ vừa vào phòng lại có kết quả này, vốn định đẩy nàng ta ra, nhưng bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng ta lập tức đưa xuống, chính xác luồn vào trong áo khoác kéo quần lót của hắn ta ra, đưa tay nắm lấy mệnh căn của hắn ta, gần như ngay lập tức, dục vọng của hắn ta từ bụng dưới lan ra toàn thân, bên tai là giọng nói mềm mại đáng thương của nàng ta: “Xin lỗi, La đại ca, là muội quá nhớ huynh, cho nên mới giả vờ không khỏe để lừa huynh tới đây, xin lỗi huynh, muội chỉ muốn gặp huynh, sờ huynh một chút, La đại ca, muội không mong muốn gì cao xa, không mong huynh sẽ lấy muội làm bình thê, không mong được ngày ngày ở bên cạnh huynh, chỉ mong La đại ca đừng rời xa muội, đừng lạnh nhạt với muội như vậy, thỉnh thoảng nhớ tới muội là được rồi.”

Bên tai là lời nói nhỏ nhẹ miên man của nữ tử, trên người là cơ thể mềm mại, trắng nõn, bóng loáng của nữ tử, La Nam là một nam nhân bình thường, đương nhiên không thể cưỡng lại được sự mê hoặc như vậy, không kịp suy nghĩ, hắn ta ôm chặt cơ thể bóng loáng trong lòng vội vàng đi về phía giường, nữ tử cũng vòng hai chân thon dài kẹp chặt hông hắn ta. Trong đầu hắn ta chỉ còn lại dục vọng mãnh liệt, không chú ý tới nụ cười đắc ý trên gương mặt nữ tử trong lòng.

~~~

Thẩm Mầu Đơn nhìn La Nam đi về phía hậu viện, nàng cũng biết kết quả hôm nay đã định. Nàng quá hiểu Diêu Nguyệt, tính tình Diêu Nguyệt hiếu thắng, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác bỏ rơi mình như vậy, cũng sẽ không cho phép bản thân bị xem thường như thế, có lẽ nàng ta đã từng do dự, nhưng kết quả cuối cùng, Thẩm Mầu Đơn biết nàng ta chắc chắn sẽ lựa chọn làm như vậy.

Nghiêng đầu nhìn về phía Thanh Trúc đang đứng cách đó không xa, ngay từ đầu nha hoàn này đã chú ý tới hành động của đại gia nhà mình và Diêu Nguyệt, bây giờ vẫn liên tục nhìn về phía hậu viện. Thẩm Mầu Đơn biết nha hoàn này đã biết gian tình của La Nam và Diêu Nguyệt từ lâu rồi, kiếp trước bởi vì lòng ghen tỵ của nha hoàn này, đã dẫn nàng đến bắt gặp gian tình của hai người, hại nàng chết trong tay Diêu Nguyệt. Kiếp này, ta sẽ toại nguyện cho người một lần vậy, ta sẽ khiến ba người các người tiếp tục dây dưa với nhau suốt đời, Thẩm Mầu Đơn thầm nghĩ trong lòng.

Sắp tới giờ rồi, vừa rồi mấy nha sinh kia nói chuyện với La Thiên đang tìm La Nam khắp nơi, nàng không khỏi cười một tiếng, đứng dậy đi về phía mấy nha sinh kia: “Các người có phải là bạn của La đại ca không? Ta là vị hôn thê của La đại ca, vừa rồi ta thấy La đại ca ở cùng với các người, bây giờ ta có chút việc muốn tìm La đại ca, các người có thấy huynh ấy ở đâu không?”

Trong đó có một vị công tử vóc dáng cao lớn nhưng gầy yếu nhìn Thẩm Mầu Đơn nói: “Thật vinh hạnh, vinh hạnh, chúng ta đều là bạn của La huynh đệ, vừa rồi La huynh đệ vẫn còn ở đây, lúc sau thì không biết huynh ấy đã chạy đi đâu, chúng ta cũng đang đi tìm huynh ấy đây.”

“Các người cũng không biết sao, lúc này không biết La đại ca đã đi đâu rồi.” Thẩm Mầu Đơn nhún mày buồn rầu, sau đó thấy Thanh Trúc đi tới, bèn kéo nàng ta lại, cười hỏi: “Thanh Trúc, người có biết đại gia nhà người đã đi đâu không? Chúng ta đang tìm huynh ấy đây.”

Thanh Trúc nhìn mấy người một cái, trong lòng phân vân một hồi, trong mắt hiện vẻ dứt khoát, nàng ta khẽ gật đầu: “Hồi này hình như nô tỳ thấy đại gia đi về phía hậu viện, Thắm cô nương và mấy vị công tử đang tìm đại gia sao? Vậy để nô tỳ dẫn cô nương và mấy vị công tử qua đó.”

Thanh Trúc ở phía trước dẫn đường, mấy nha sinh cùng Thắm Mầu Đôn đi phía sau tới sương phòng của La Nam, Thanh Trúc dẫn mấy vị đi lên bậc thềm, chỉ chỉ cửa phòng: “Hồi này hình như đại gia vào phòng này...”

Nàng ta vừa nói được nửa câu, một nha sinh nôn nóng đã đẩy luôn cửa phòng ra, cười nói: “La huynh, hôm nay là thọ thần của bá phụ, huynh lại trốn ở trong này làm cái...”

Đột nhiên lời của hắn dừng lại, sững sờ nhìn vào tình hình ở trong phòng, thấy một đôi nam nữ đang quấn quýt với nhau ở trên giường.

Thanh Trúc đứng ở phía trước nhất, ngây ngốc nhìn tình hình trong phòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú không che giấu được sự kinh ngạc, qua hồi lâu mới phản ứng lại được, xấu hổ đỏ mặt, bưng mặt che mắt hết lên. Mấy nha sinh đứng phía sau, tình hình trong phòng chỉ nhìn một cái là hiểu ngay, chỉ có Thắm Mầu Đôn đứng ở sau cùng, bị mấy nha sinh cao lớn trước mặt cản trở, tình hình thế nào cũng không nhìn thấy, nàng mờ mịt hỏi: “Sao rồi? Đây làm sao vậy, sao lại đột nhiên lại hết lên? Bên trong đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Diêu Nguyệt và La Nam ở bên trong mới kịp phản ứng, Diêu Nguyệt chột đẩy La Nam ra thét lên, tay chân hốt hoảng kéo chân lùa qua che thân thể. Nàng ta hốt hoảng nghĩ, tại sao lại như vậy, tại sao không phải một mình Thắm Mầu Đôn qua đây, sao còn có nhiều nam nhân như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã sai ở đâu rồi? Không lẽ là Thắm Mầu Đôn có ý kêu những nam nhân này tới để bêu xấu nàng ta?

Thắm Mầu Đôn càng thêm mờ mịt: “Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy? Sao Nguyệt Nhi cũng ở bên trong?” Dứt lời nàng muốn đi vào bên trong xem. Đột nhiên hai nha sinh phía trước nàng quay đầu lại, chắn trước mặt Thắm Mầu Đôn, sắc mặt lúng túng nói với nàng: “Thắm cô nương, tình hình bên trong cô nương tốt nhất đừng nhìn, tránh tổn hại tới danh dự của cô nương... Bên trong, vị hôn phu của cô nương đang cùng một cô nương tên Diêu Nguyệt nằm trên một cái giường...”

Sắc mặt Thắm Mầu Đôn trở nên trắng bệch trong nháy mắt: “Ngươi... Ngươi nói cái gì, sao... sao có thể...”

Nơi này cách sảnh tiệc phía trước không xa, hai tiếng la hét chói tai lập tức hấp dẫn sự chú ý của các vị khách phía trước, họ đều cho rằng có chuyện gì đó đã xảy ra, vội vàng chạy về hướng bên này, tới khi phần lớn khách nhân chạy đến thì cửa phòng vẫn còn mở, Thanh Trúc run lẩy bẩy núp ở một bên, Thắm Mầu Đôn sắc mặt trắng bệch ngồi xồm ở bên cạnh, mấy nha sinh sắc mặt lúng túng đứng ở cửa phòng, tới khi nhìn thấy phần đông người đều qua đây, sắc mặt mấy nha sinh càng thêm khó coi.

Mới đầu hai người bên trong vì tình huống bất ngờ xảy ra mà sợ ngây người, nhất thời không kịp phản ứng, tới khi nghe tiếng huyên náo bên ngoài cùng với tiếng bước chân của đám người thì mới phản ứng lại, Diêu Nguyệt vừa luống cuống tay chân mặc quần áo, vừa thét lên: “Mau đóng cửa phòng, các người mau mau đóng cửa phòng lại!”

Mấy nha sinh lúng túng đưa lưng về phía cửa, người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không có ai dám quay đầu.

Đoàn người đã đi tới đây, tình hình bên trong tự nhiên thấy rõ ràng, mọi người trợn mắt kinh ngạc, có mấy phu nhân không nhịn được mắng to: “Còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì nữa, giữa ban ngày ban mặt mà dám làm ra loại chuyện thông gian này.”

Tẩu tử của Chương thị là người đầu tiên vào đây, nhìn quần áo xộc xệch của hai người thì dĩ nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, lại nhìn Thắm Mầu Đôn sắc mặt trắng bệch ở bên cạnh, bà ta chặc chặc hai tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Chương thị đang đi đến đây cao giọng hô: “Đại tẩu, bây giờ thật sự như mong muốn của tẩu rồi, chặc chặc, thật không thể ngờ được người vẫn nhã như Nam Nhi lại làm ra loại chuyện này, Thắm gia cô nương này thật là đáng thương!”

Chương thị và La lão gia hoảng hốt chạy qua, nhìn một cái liền hiểu rõ tình hình bên trong, trong nháy mắt sắc mặt hai người đều trắng bệch, La lão gia làm sao có thể chịu đựng được đả kích như thế này, thọ thần tốt đẹp của mình lại bị nhi tử và bạn tốt của vị hôn thê gây ra cái chuyện thông gian này, ông không thể chịu đựng được nữa, trước mắt tối sầm, ngã xuống đất ngất đi.

Chương thị đầu thế ngờ được một lời đã nói ra sẽ thành sự thật, vừa rồi cũng chỉ là nói lung tung vài câu để nhục nhã Thắm Mầu Đôn thôi, nay lại xảy ra chuyện này, bà ta nhìn chằm chằm vào hai người quần áo xộc xệch bên trong, bỗng hét lên một tiếng, bước nhanh vào trong phòng, túm tóc Diêu Nguyệt ở trên giường kéo lên bắt đầu đánh: “Ta nói cái con tiện nhân lăng lợ nhà ngươi dám quyến rũ con ta, ngươi cái đồ rách nát hạ tiện, đều là ngươi quyến rũ con ta, đồ tiện nhân có nương sinh không có nương dạy nhà ngươi...”

Mắt thấy Chương thị càng nặng càng khó nghe, hòa lẫn với tiếng hét của Diêu Nguyệt, khuôn mặt La Nam trở nên âm trầm, rốt cuộc có người không chịu nổi nữa, đóng cửa phòng lại, tiếng la mắng đầy tức giận bên trong cùng tiếng la hét chói tai vẫn truyền tới tai của mọi người.

Thắm Thiên Nguyên không thích tham gia náo nhiệt, chỉ ở tiền viện uống trà, đột nhiên nghe bên cạnh truyền đến tiếng bàn tán xôn xao: “Thật không ngờ, La đại gia coi như là công tử văn nhã, lại làm ra chuyện tư thông cùng bạn tốt của vị hôn thê nhà mình, còn bị bắt tại trận, ngay cả vị hôn thê của mình cũng bắt gặp, nghe người ta nói may mà Thắm cô nương này bị mấy nha sinh chặn lại nên không nhìn thấy được tình huống bên trong, nếu không thì không biết phải đau lòng như thế nào.”

“Không nhìn thấy không phải cũng đau lòng muốn chết sao.”

Thắm Thiên Nguyên giật mình, tay vô thức buông ra, ly trà trong tay rơi xuống đất, dưới đất đầy mảnh sứ vỡ cùng lá trà hòa lẫn vào nhau. Sắc mặt ông rất khó coi, đứng dậy chạy nhanh về phía hậu viện, lúc tới nơi trong sân vẫn còn rất nhiều người xung quanh, đang nghị luận âm ỉ, ông chen vào trong đám người, nhìn thấy Mầu Đôn sắc mặt trắng bệch đang ngồi xồm trong góc phòng. Trong lòng Thắm Thiên Nguyên đau nhói, vội chạy qua, đỡ Mầu Đôn

đây, dịu dàng nói: “Mẫu Đơn, đừng đau lòng, có phụ thân ở đây, con yên tâm, phụ thân sẽ đòi lại công bằng cho con.”

Thắm Mẫu Đơn sắc mặt tái nhợt lắc đầu một cái: “Phụ thân, La đại ca và... và Nguyệt Nhi sao lại như thế, sao bọn họ có thể đối xử với con như vậy? Phụ thân, phụ thân, con nên làm sao đây? Nữ nhi nên làm sao đây?”

Thắm Thiên Nguyên vỗ vỗ lưng nàng, đau lòng nói: “Không sao, không sao đâu, mọi thứ đều sẽ qua, Mẫu Đơn, chúng ta bỏ hấn là được rồi, thiên hạ còn nhiều chàng trai tốt mà, phụ thân sẽ tìm một chàng trai tốt cho con được không?”

Thắm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn Thắm Thiên Nguyên, trong lòng hơi khó chịu, bây giờ nàng chỉ đau lòng cho phụ thân thôi, bởi vì chuyện này phụ thân chắc chắn rất khó chịu. Sau một lúc lâu, nàng rút cuộc gật đầu một cái, nở nụ cười thê lương: “Vậy nghe lời phụ thân, chúng ta cùng La gia từ hôn thôi.”

~~

Trong phòng La Nam gặt gao nhìn Diêu Nguyệt, mặc dù trong lòng là lửa giận ngập trời nhưng lại không thể làm gì cả, nhìn Chương thị đang đánh nhau với nàng ta, qua một lúc lâu mới khuyên Chương thị: “Nương, nương ra ngoài đi, con có chút chuyện muốn nói với nàng ta.”

Chương thị đau lòng nhĩ tử, chỉ vào Diêu Nguyệt nổi giận mắng: “Con à, tất cả đều tại con tiện nhân này, bây giờ thanh danh của con đều nó phá hủy rồi.”

Sắc mặt La Nam càng ngày càng âm u, “Nương, nương ra ngoài đi!”

Chương thị không còn cách nào khác, đành phải hùng hùng hổ hổ khóc khóc lóc lóc mở cửa đi ra.

La Nam nhìn chòng chọc vào Diêu Nguyệt hiện tại như một nữ nhân điên cuồng ở trên giường, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện gì hả? Có phải là người có ý không? Diêu Nguyệt, thật không ngờ người lại có tâm cơ tốt như vậy, hôm nay thật sự được lắm, người cho rằng náo loạn như vậy, hôn sự của ta và Mẫu Đơn có thể giải trừ sao? Người tưởng như vậy ta sẽ cưới người vào cửa sao? Người đừng nằm mơ nữa! Coi như hôn sự của ta và Mẫu Đơn bị giải trừ, ta cũng sẽ không cưới nữ tử như người vào cửa!”

Diêu Nguyệt ôm mặt khóc nức nở: “La đại ca, huynh hiểu lầm muội rồi, muội sao có thể làm ra chuyện như vậy? Như vậy đối với muội có lợi ích gì chứ? Thanh danh của muội cũng mất sạch rồi, ngay cả thân thể cũng... cũng... hu hu...” Nàng càng nói càng không nên lời, cứ hu hu mà khóc, càng ngày càng thảm thương. Chuyện này chắc chắn nàng ta sẽ không thừa nhận, nàng ta không ngờ chuyện sẽ ầm ĩ thành như vậy, nàng ta tưởng chỉ cần nói cho Thắm Mẫu Đơn, chắc chắn Mẫu Đơn sẽ vì tò mò mà một mình lén chạy tới kiểm chứng, chỉ bị một mình Mẫu Đơn bắt gặp thì căn bản không sao cả, cho dù có truyền ra ngoài thì cũng không nhất định có người tin, nhưng hôm nay nhiều người như vậy bắt gặp, thân thể của nàng ta cũng bị nam nhân khác nhìn thấy rồi, sau này nên làm sao đây?

La Nam nhìn chằm chằm vào nữ nhân điên cuồng trước mắt, trong đầu nghĩ tới làm thế nào để giải quyết chuyện này, nghĩ hồi lâu mà không ra cách nào cả, hôm nay bị tất cả mọi người bắt gặp, chuyện này không thể giấu được nữa. Xảy ra chuyện như vậy, danh tiếng La gia bọn họ xem như mất sạch rồi, bây giờ chỉ nghĩ phải vỗ về Mẫu Đơn như thế nào mới được, nếu nàng này ra ý từ hôn thì nguy rồi, nghĩ tới, hấn ta cũng không để ý tới nữ tử trên giường nữa, sai bước đi ra ngoài.

~~

Chương thị vừa ra ngoài thì bắt gặp Thắm Thiên Nguyên đang đứng ở cửa, bà sớm bị Diêu Nguyệt chọc giận tới hỏa khí công tâm, căn bản không chú ý người trước mắt là ai, chỉ giận dữ hung tợn nói: “Tránh ra, chặn ở đây làm gì!” Vừa ngẩng đầu, lại thấy một đồng người trong sân, không nhìn được tức giận mắng to: “Cút, còn không mau cút hết đi, nhìn cái gì mà nhìn, có gì hay mà nhìn! Cần thận hậu viện nhà mình cũng bị cháy đấy.”

Sắc mặt Thắm Thiên Nguyên càng ngày càng khó coi, ông không ngờ Chương thị lại là người như vậy, bây giờ xem ra chuyện xảy ra như vậy coi như là chuyện tốt, nếu không sau này Mẫu Đơn gả cho gia đình như vậy, có một mẹ chồng như vậy, thật khó sống qua ngày.

Nhìn xuống sự tức giận ở trong lòng, Thắm Thiên Nguyên trầm giọng nói: “La phu nhân, chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, ta cũng không muốn nói nhiều nữa, từ nay về sau hôn sự của Mẫu Đơn nhà ta và nhĩ tử của bà coi như thôi vậy, ngày mai ta sẽ đích thân tới đây đòi canh thiếp về.”

Hiện giờ Chương thị đang trong cơn giận dữ, lại nhớ tới chuyện Yến vương lần trước, trong lòng càng thêm giận dữ, nghĩ tới nhĩ tử của mình là người ưu tú nổi bật, lại vì chút chuyện nhỏ như vậy mà bị từ hôn, hôn sự như vậy không cần nữa thì thôi, đợi sau này lại định một hôn sự mới tốt hơn cho nhĩ tử! Nghĩ tới đây, cơn giận trong lòng cũng đủ rồi, chỉ vào Thắm Thiên Nguyên nổi giận mắng: “Từ hôn thì từ hôn, ai mà cần cô nương nhà các người chứ, con ta cưới cô nương nhà người là uất ức cho con ta rồi! Ngày mai nếu người không tới đòi canh thiếp về thì ta và Thắm gia các người không xong đâu! Đùa gì chứ, coi trọng bản thân quá nhỉ, ta nói cho người biết, sau này con ta sẽ có tiền đồ rộng mở, tới lúc đó đừng có hối hận mà bám vào người con ta!”

Lúc La Nam từ trong phòng ra, vừa đứng lúc nghe được những lời này của mẫu thân mình, liền cả giận, sắc mặt càng ngày càng khó coi, sau đầu bắt đầu đau rụng rức.

Tác giả có lời muốn nói: trên thực tế những người như Chương thị không ít, luôn cảm thấy con trai mình cực kỳ giỏi, con dâu nhất định phải hầu hạ con mình như hoàng đế, dù con trai có phạm lỗi gì thì cũng không phải là lỗi.

Hôn sự bị hủy là cái chắc rồi, mọi người không cần lo lắng, không có gì bất ngờ cả.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Thẩm Thiên Nguyên nghe xong những lời này, bị chọc tức, sắc mặt trắng bệch, cơ thể run run, chỉ vào Chương thị run rẩy nói: “Được... Được lắm, ngày mai Thẩm gia chúng ta sẽ tới lấy thiệp canh về, thật không ngờ, thật không ngờ La gia lại là gia đình như vậy!”

Dứt lời, liền kéo Thẩm Mầu Đơn về mặt hoảng sợ đi ra ngoài, sau lưng có người đang nghị luận âm ỉ, lời nói truyền vào tai Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mầu Đơn: “Thẩm gia cô nương này thật đáng thương, thật không ngờ đại gia La gia lại là loại người như vậy, nghe nói nữ nhân kia là bạn tốt của Thẩm cô nương? Cái này thật là làm người ta tổn thương nha. Ai, các người nói, Thẩm cô nương này đã nhìn thấy chuyện bản thủ bên trong chưa?”

Mấy vị nho sinh cùng nhau tới đây vẫn chưa rời khỏi, nghe vậy, hướng về phía đám người chấp tay: “Xin các vị đừng nghị luận về Thẩm gia cô nương nữa, vừa rồi chúng ta cùng với cô nương Thẩm gia tới đây, cô nương Thẩm gia đứng ở phía sau, không thấy được tình hình bên trong, vì thể diện của cô nương nhà người ta, mong các vị đừng nên nhắc lại nữa.”

Mấy vị này đều là nho sinh, phẩm hạnh đoan chính, mọi người dĩ nhiên tin tưởng rồi, cũng không nói gì nhiều, lại nhìn về phía Chương thị đang đứng như ác phụ ở dưới hiên phòng chỉ chỉ trỏ trỏ. Những vị nho sinh kia cũng không ngờ La Nam lại là loại người như vậy, bây giờ thấy hắn ta bước ra, sắc mặt đều có chút khó coi, vội vã nói lời từ biệt.

Khó khăn lắm mới đuổi hết toàn bộ khách nhân về, La Nam sắc mặt âm trầm đứng ở đầu giường La lão gia, Chương thị thì khóc lóc thảm thiết, đại phu đang bắt mạch cho La lão gia, sau một hồi mới thu tay lại, nói: “La lão gia chỉ là tức giận công tâm, cũng may không có gì đáng ngại, ta kê toa thuốc cho phu nhân sai người đi lấy thuốc về sắc cho lão gia uống là được rồi.”

Đại phu vừa đi, Chương thị lại kêu trời trách đất nằm khóc ở đầu giường La lão gia, vừa khóc vừa mắng Diêu Nguyệt, nhưng cũng không nói nhảm của mình một câu, khóc tới nỗi La Nam cũng thấy đau đầu, ngay cả La lão gia cũng bị tiếng khóc làm cho tỉnh lại. La lão gia vừa mở mắt liền thấy La Nam đứng ở đầu giường, sắc mặt trắng bệch, cố gắng ngồi dậy ở đầu giường, chỉ vào La Nam cả giận nói: “Người cái nghiệt chủng này, xem xem chuyện tốt mà người đã làm kia, lần này La gia chúng ta coi như bị người phá hủy hoàn toàn rồi!”

Chương thị ngẩng đầu lau nước mắt, uất ức nói: “Lão gia, ông trách con ta làm chi? Rõ ràng là à tiện nhân kia quyến rũ con ta đấy chứ!”

La lão gia tức giận, chỉ vào Chương thị run rẩy nói: “Con hư tại mẹ mà!” Chợt nhớ tới gì đó, vùng vẫy nhìn lướt ra bên ngoài: “Thông gia đâu? Chuyện này phải từ từ giải thích rõ với thông gia một chút, chúng ta phải xin lỗi đảng hoàng, hôn sự của nghiệt chủng này may ra có thể vẫn hồi...”

Không đợi La lão gia nói xong, Chương thị đã khinh thường nói: “Còn thông gia cái gì chứ, chuyện vừa xảy ra là bọn họ liền vội vã muốn từ hôn với Nam Nhi nhà chúng ta, ta đồng ý rồi, có gì đặc biệt hơn người chứ, ai cần cô nương nhà bọn họ chứ, con của nương yên tâm, sau này nương sẽ tìm cửa hôn sự tốt hơn cho con...”

La Nam chưa bao giờ cảm thấy mẫu thân của mình lại có gương mặt đáng ghét như thế, giờ phút này hắn thật sự mệt mỏi rồi, trong đầu một khoảng trống không. La lão gia càng thêm khiếp sợ nhìn Chương thị, “Bà... Bà...” Rốt cuộc chưa nói ra được lời nào, hai mắt tối sầm, lại ngất đi.

~~~~~

Thẩm Mầu Đơn đi theo Thẩm Thiên Nguyên ra khỏi cổng lớn La gia, cơ thể Thẩm Thiên Nguyên vẫn còn run rẩy, tức giận không nhẹ, Thẩm Mầu Đơn có chút bất đắc dĩ đi theo sau lưng phụ thân, trong mắt chỉ có sự áy náy, sự bất đắc dĩ, sự cô đơn mà không có chút đau lòng hay khổ sở.

Hai người đi ra khỏi ngõ, đi ngang qua một chiếc xe ngựa tầm thường, bên cạnh còn có vài tiểu thương đang rao hàng, cho nên Thẩm Mầu Đơn cũng không đặc biệt chú ý đến xe ngựa này, suốt đường đi theo Thẩm Thiên Nguyên về nhà.

Mà không biết rằng trong xe ngựa có một người nét mặt vô cảm đang nhìn nàng, bên cạnh còn có người đang cười híp mắt nói: “Điện hạ, chuyện vừa rồi xảy ra ở La gia đều truyền ra ngoài rồi, Thẩm tứ cô nương này cũng thật xui xẻo, bắt gặp vị hôn phu và bạn tốt của mình tư thông với nhau, theo lý mà nói thì Thẩm cô nương hẳn là đau lòng lắm mới phải, nhưng sao lại thấy trong mắt nàng chỉ có sự áy náy mà không có cảm giác đau lòng vậy?”

Dĩ nhiên Vệ Lang Yên cũng nhìn thấy, nếu thật sự thích nam nhân kia thì khi xảy ra chuyện như vậy đáng lẽ phải đau lòng muốn chết mới đúng, nhưng vẻ mặt của nàng lại lộ vẻ bất đắc dĩ nhiều hơn cùng với sự áy náy khi nhìn phụ thân của mình, chỉ sợ cô nương này đã muốn từ hôn từ lâu rồi, chẳng lẽ chuyện vừa rồi ở La gia thật ra là mưu kế của nàng? Vừa thoát khỏi một nam nhân mình không thích, vừa khiến cho nam nhân và bạn tốt của mình thân bại danh liệt, mặc dù bản thân bắt gặp gian tình, nhưng vì có người ngăn ở phía trước nên cũng không nhìn thấy chuyện bản thủ bên trong, danh dự của bản thân cũng trong sạch không bị tổn hại một chút nào, thủ đoạn hay thật.

Trần Hoàng Văn từ khe cửa sổ nhìn nữ tử đang dần dần đi xa, thông thả nói: “Cô nương này thật không giống các cô nương khác, chỉ sợ chuyện này không thoát khỏi liên quan tới nàng.”

Vệ Lang Yên thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nói: “Nếu không phải hai người kia đã tư thông với nhau từ sớm, nàng làm sao có thể vạch trần bọn họ trước mặt mọi người như vậy được, chỉ có thể nói là nàng thông minh, không để danh dự của mình bị tổn hại chút nào lại làm cho danh dự của kẻ đã hại mình

bị mất hết, bản thân mình cũng thành công rút khỏi.” Hấn không thể không thừa nhận hấn đối với nữ tử này càng thêm ấn tượng với sự thông minh quyết đoán của nàng, hơn nữa hấn không ghét tính cách như vậy.

Nữ tử gặp chuyện nên có thái độ như vậy, nếu cứ khóc lóc sụt sướt như thế thì thật làm cho lòng người phiền não.

Trần Hoàng Văn cười cười, lại nói: “Điện hạ, qua hai tháng nữa là cuối năm rồi, vừa là đại thọ của hoàng thái hậu, hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, lệnh ngài lập tức khởi hành về kinh.”

“Nửa tháng sau rồi hẵng khởi hành về kinh, mấy ngày nay ta còn có vài việc phải làm.” Vệ Lang Yến hình như nhớ tới điều gì đó, trên gương mặt không bao giờ thay đổi lại nhiễm mấy phần bi thương. Trần Hoàng Văn bên cạnh tự biết là chuyện gì, không nhiều lời nữa.

Sau khi Thẩm Mậu Đôn và Thẩm Thiên Nguyên về tới Thẩm gia, Tư Cúc Lục Nhi thấy lão gia nổi giận đùng đùng bước vào phòng đều có chút bối rối, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy Thẩm Mậu Đôn theo sau bước vào, Tư Cúc vội vàng giữ nàng lại: “Cô nương, người và lão gia không phải đi chúc thọ La lão gia sao? Sao lão gia lại nổi giận đùng đùng trở về?”

“La gia xảy ra một chút chuyện, hôn sự của ta và La... đại ca phải hủy rồi.” Thẩm Mậu Đôn rũ mắt xuống, bỗng nhiên lại nói: “Đi lấy chút vỏ cây hợp hoan tới đây, tối nay dùng nhân khô hầm cháo.” Nói xong mới đi theo Thẩm Thiên Nguyên vào phòng.

Trong phòng đã đốt lò sưởi, trên lò sưởi có kê một cái ấm đồng nấu nước nóng, đang sôi sùng sục, Thẩm Mậu Đôn đi qua nhắc ấm đồng pha chút nước trà, bưng một ly qua cho Thẩm Thiên Nguyên: “Phụ thân, uống chút trà đi, đừng để tức giận hại sức khỏe.”

Thẩm Thiên Nguyên quay đầu, nhìn dáng vẻ của nữ nhi, trong lòng càng thêm khó chịu, ông thở dài nặng nề nói: “Mậu Đôn, đều tại phụ thân không tốt, ban đầu phụ thân đã không coi trọng mối hôn sự này, nhưng tổ mẫu con đã đồng ý rồi, lại thấy con vui mừng trong lòng nên cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ là không ngờ lại hại con, Mậu Đôn, đều là phụ thân có lỗi với con.”

Trong lòng Thẩm Mậu Đôn cũng không dễ chịu gì cho cam: “Phụ thân, phụ thân đừng khó chịu nữa, thật ra con thấy không sao cả, chuyện này đối với con mà nói chưa chắc đã là chuyện xấu, dù sao cũng tốt hơn sau khi thành thân rồi mới phát hiện bọn họ... Như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Ít ra trước mắt con còn có thể từ hôn, danh tiếng cũng không bị tổn hại gì, sau này chắc chắn có thể tìm được lang quân tốt. Cho nên, phụ thân, phụ thân đừng giận nữa, vì loại người như vậy mà tức giận hại sức khỏe thì không đáng.”

Đang nói, nghe tiếng Tư Cúc ở ngoài cửa: “Cô nương, đồ đã đem tới rồi.”

Thẩm Mậu Đôn quay đầu lại, để Tư Cúc bước vào, lấy vỏ cây hợp hoan nàng ấy đưa tới quăng vào lò sưởi, Tư Cúc nhìn Thẩm Mậu Đôn muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn dáng vẻ lão gia nhà mình thì cái gì cũng không dám hỏi rồi đi ra ngoài. Không lâu sau, trong phòng liền phảng phất mùi hương thanh nhẹ, vỏ cây hợp hoan và nhân khô có thể giải sầu, an thần, lúc này dùng một chút là hiệu quả tốt nhất.

Việc đã đến nước này, Thẩm Thiên Nguyên cũng hết cách, Thẩm Mậu Đôn cũng khuyên mấy câu rồi trở về phòng mình.

Sáng sớm ngày hôm sau Thẩm Thiên Nguyên mang theo thiếp canh đi tới La gia, La lão gia hoàn toàn ngã bệnh, nghe nói Thẩm Thiên Nguyên tới, cố gắng đứng lên. Thẩm Thiên Nguyên vào phòng, cái gì cũng không nói, trực tiếp vỗ thiếp canh xuống bàn: “La lão gia, ta nghĩ chúng ta đã không còn gì để nói nữa, bây giờ đôi thiếp canh trở về đi, từ nay nhà ta và La gia các người không còn bất cứ quan hệ nào nữa.”

La lão gia tựa vào đầu giường ho hai tiếng, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô hồn: “Thẩm lão đệ, chuyện này quả thật là lỗi của nghiệp chương nhà ta, nhưng ngài có thể cho nó thêm một cơ hội nữa được hay không, nó... nó chỉ là nhất thời hồ đồ thôi.”

Về mặt Thẩm Thiên Nguyên lạnh lùng: “La lão gia, nên nhanh chóng đôi thiếp canh về đi, nếu không náo loạn tới trên công đường thì không hay đâu.”

Chương thị đứng bên cạnh không nhìn được, giận dữ nói: “Người nói cái gì, người còn mặt mũi để nói sao, thật coi con ta...”

“Khụ khụ, phụ nhân diện khùng này, còn không mau cầm miệng cho ta!” La lão gia giận dữ, giờ phút này hận không thể đuổi phụ nhân diện khùng này đi.

Chương thị giận dữ ngậm miệng, ném không ít ánh mắt sắc như đao cho Thẩm Thiên Nguyên, Thẩm Thiên Nguyên thờ ơ, kiên trì muốn đôi thiếp canh về, từ hôn, nếu không thì gặp trên công đường. La lão gia bắt đắc dĩ, kêu Chương thị đi lấy thiếp canh, Chương thị vui mừng hơn hờ đi lấy thiếp canh tới đổi trả lại, từ đó, hôn sự của Thẩm gia và La gia bị giải trừ.

Thẩm Thiên Nguyên cầm lấy thiếp canh của nữ nhi, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, âm thầm thở, về sau nhất định phải tìm cho nữ nhi một mối hôn sự tốt, dù cho lão phu nhân có nhận lời lung tung thì ông cũng sẽ không đồng ý.

Còn chưa ra khỏi cổng lớn La gia, bỗng Thẩm Thiên Nguyên bị người ngăn lại, nhìn nguy quân từ trước mặt, sắc mặt Thẩm Thiên Nguyên không đổi: “La Nam, người ngăn ta lại làm chi! Bây giờ thiếp canh đã đổi về, Mậu Đôn nhà ta và người đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa rồi.”

La Nam tới đây cũng chỉ là muốn cứu vãn mối hôn sự này, hấn ta biết nếu từ hôn, chi sự về sau càng không có cô nương nào chịu gả đến La gia, chuyện với Diêu Nguyệt sẽ trở thành si nhục cả đời của hấn ta, hấn ta tự nói với mình rằng đây không phải vì yêu Thẩm Mậu Đôn, mà chỉ vì cần có mối hôn sự này thôi. Hấn cho là mình sẽ không đau lòng, nhưng nghe được những lời này trái tim hấn ta như bị đánh một roi, có chút đau, có chút chua. Nhưng hấn ta tin Mậu Đôn rất yêu hấn ta, cho nên nếu cầu xin Mậu Đôn, chờ nàng bớt giận, nói không chừng sẽ tha thứ cho hấn ta. Không! Đối với sự hiểu biết của hấn ta về Mậu Đôn, nàng nhất định sẽ tha thứ cho mình, bây giờ chỉ cần thuyết phục được Thẩm bá phụ nữa là thành công rồi.

“Bá phụ, ta biết chuyện này là lỗi của ta, nhưng ta thật sự rất thích Mậu Đôn, chuyện với Diêu Nguyệt cũng chỉ là nhất thời xúc động thôi, ta bảo đảm sau

này sẽ không còn nữa, bá phụ, nay ta chỉ xin ngài cho ta một cơ hội có được không? Ngài yên tâm, ta sẽ cầu xin sự tha thứ của Mẫu Đơn, mặc kệ Mẫu Đơn tức giận ta như thế nào, ta cũng sẽ cầu xin bằng được sự tha thứ của nàng.”

Thẩm Thiên Nguyên tức tới mức sắp học máu, chợt nhớ tới Mẫu Đơn quả thực rất thích hắn ta, nếu hắn ta thật sự đổ dành được thì làm sao đây, nghĩ vậy, việc tiếp lời ứng phó với nam nhân này ông cũng lười nói, vội vội vàng vàng trở về Thẩm gia.

Mới vừa về tới Thẩm gia, Thẩm Mẫu Đơn đã báo cho ông một tin tốt, nói muốn đi chùa lễ phật bảy ngày.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Thẩm Thiên Nguyên vội vàng chạy về chính là muốn khuyên Mẫu Đơn đừng tin lời La Nam, trước đây tình nghĩa Mẫu Đơn đối với La Nam và Điều Nguyệt ông đều thấy rõ, tuy hôm qua nàng an ủi mình rằng từ hôn là chuyện tốt, nhưng ai biết được có phải là thật không hay chỉ là để an ủi ông thôi, sau đó lại bị tên ngụy quân tử đó đổ dành, rồi lại khóc lóc ngoan ngoãn nói với ông rằng mình và La Nam là thật lòng yêu nhau. Nhưng cũng không muốn nóng vội xông vào, hỏi Tư Cúc trước xem cô nương nhà mình đang ở đâu, biết nàng ở trong phòng, mới đi gõ cửa, Mẫu Đơn liền mời ông vào.

Vừa mở cửa phòng ra còn chưa kịp nói gì, ông đã nghe cô nương nhà mình nói: “Phụ thân, mấy ngày gần đây con muốn đi Đại Giác Tự lễ phật bảy ngày, là dịp tốt để bản thân tĩnh tâm một chút.”

Thẩm Thiên Nguyên không chút do dự liền gật đầu đồng ý, nếu Mẫu Đơn tới chùa thì La Nam sẽ không thể nào tìm được nữa, chỉ hy vọng trong khoảng thời gian này Mẫu Đơn có thể chân chính nhìn rõ mặt mũi tên ngụy quân tử này, đừng có dành tình cảm cho hắn ta nữa: “Đi chùa lễ phật mấy ngày cũng tốt, dẫn theo Tư Cúc đi đi, bây giờ trời lạnh rồi, con phải chú ý chút, đừng để bị bệnh. Lúc đi nhớ cúng chùa một ít đậu và gạo, ta thấy cái trắng và củ cải ở hậu viện của con cũng sắp hái được rồi, cũng cúng một ít cho chùa luôn đi, ngày mai ta đi nói với tổ phụ con một tiếng, nhân tiện mượn về chiếc xe ngựa để dùng.”

Thẩm Mẫu Đơn gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nàng tới chùa, thứ nhất nàng thật lòng muốn đi chùa lễ phật, chân thành bày tỏ sự kính trọng và cảm tạ đối với các vị thần phật bồ tát. Tiếp trước, bởi vì phần oán hận này mà nàng bị trói buộc hơn nghìn năm, chỉ sợ dù có sống lại thì trong lòng nàng cũng không thể giải thoát được, hôm nay cuối cùng nàng đã có thể thoát khỏi sự trói buộc này rồi, nàng hi vọng cuộc sống sau này sẽ không vướng vào ân oán với bọn họ nữa, bọn họ đều đã nhận được báo ứng thích đáng rồi, suốt quãng đời còn lại, bọn họ sẽ khổ sở dầy dụa cả đời, cái này so với chết càn khiến người ta đau khổ hơn, nàng hi vọng bản thân mình có thể thật sự được giải thoát, nàng chỉ mong có thể bình an sống hết quãng đời còn lại, bảo vệ người nhà. Thứ hai là để tránh mặt La Nam và Điều Nguyệt, sắp tới hai người này chắc chắn sẽ đến tìm, nàng không cảm thấy bản thân có thể ở trước mặt bọn họ giả vờ như đau lòng muốn chết, chỉ bằng thuận tiện tránh mặt bọn họ một thời gian.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mẫu Đơn đã dậy từ sớm, nàng vốn không muốn dẫn theo Tư Cúc, Thẩm Thiên Nguyên cứ kiên trì, nói là mọi người đều trông cái trắng và củ cải, người mua ở tiệm lương thực gần đây ít đi rất nhiều, ông và Lục Nhi có thể tự sắp xếp được, để Tư Cúc đi với nàng đi. Thẩm Mẫu Đơn hiểu đây là phụ thân quan tâm nàng, nên không cự tuyệt nữa.

Con người tổ phụ rất tốt, hôm nay Thẩm gia không có ai ra ngoài cả, rất nhanh Thẩm Thiên Nguyên đã mượn được xe ngựa về, lại mượn thêm một chiếc xe bò để kéo đồ, trước hết để cho Thẩm Mẫu Đơn và Tư Cúc tới chùa trước, ông cùng Lục Nhi ngồi xe bò theo sau chở lương thực và rau củ tới chùa.

Thẩm Mẫu Đơn chỉ mang theo hai bộ quần áo, nghiên mực, giấy và bút lông, Tư Cúc cũng mang theo hai bộ quần áo, hai người ngồi xe ngựa tới chùa trước. Không ngờ vừa ra khỏi cổng lớn của Thẩm gia, một tiếng hét chói tai vang lên: “Thẩm Mẫu Đơn, ta biết ngươi đang ở trong xe ngựa, mau chóng cút ra đây cho ta.”

Thẩm Mẫu Đơn cau mày, đây là tiếng của Điều Nguyệt, thật không ngờ nàng ta lại gấp gáp tới tìm mình như vậy, nàng tưởng ít ra cũng đợi hai ba ngày sau chứ.

“Cô nương.” Tư Cúc lo lắng nhìn Thẩm Mẫu Đơn, kể từ khi biết chuyện đã xảy ra, Tư Cúc đặc biệt lo lắng cho cô nương nhà mình, bây giờ càng thêm cảm phẫn, Điều Nguyệt này vẫn còn mặt mũi tới tìm cô nương của bọn họ sao, thật là không biết xấu hổ, không biết cô nương đang đau lòng sao, hai người mà mình tin tưởng như vậy lại làm ra chuyện như thế...

Dĩ nhiên Thẩm Mẫu Đơn không muốn gặp Điều Nguyệt, đang muốn kêu phu xe tiếp tục chạy nhanh về phía trước, đột nhiên rèm xe bị người ta kéo ra, một khuôn mặt tiêu tụy hiện ra trước mặt hai người.

Điều Nguyệt giống như cả đêm không ngủ, dưới mắt là quầng thâm xanh đậm, sắc mặt vàng vọt, trong mắt mang đậm vẻ tàn độc, nàng ta nhìn chằm chằm vào Thẩm Mẫu Đơn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Tư Cúc chán ghét trừng mắt nhìn Điều Nguyệt, giơ tay bảo vệ ở phía trước Thẩm Mẫu Đơn: “Điều Nguyệt, ngươi còn mặt mũi tới tìm cô nương nhà chúng ta sao? Cô nương nhà chúng ta không muốn gặp người không biết xấu hổ như ngươi, thật không biết thẹn mà, còn không mau cút xuống.”

Điều Nguyệt hung ác nhìn về phía Tư Cúc: “Người phải cút xuống là ngươi mới đúng, ta có chuyện muốn nói với Thẩm Mẫu Đơn.”

Tư Cúc bị ánh mắt hung ác của Diêu Nguyệt dọa, không lùi bước, ngược lại uốn thẳng lưng: “Diêu Nguyệt, ngươi đi mau, đừng có ở đây ức hiếp cô nương nhà chúng ta, nếu ngươi cứ ở đây không đi, ta sẽ kêu phu xe tới kéo ngươi xuống!”

Ánh mắt Thẩm Mầu Đơn nhìn thẳng vào Diêu Nguyệt: “Diêu Nguyệt, ngươi có chuyện gì muốn nói thì nói đi, giữa chúng ta không có chuyện gì là không thể nói trước mặt người khác cả.”

Diêu Nguyệt nào chịu, nếu để người khác biết nàng ta hạ được với La Nam, chỉ sợ ngay cả làm thiếp của La gia cũng không làm được, bây giờ sự trong sạch và thân thể đều bị mất, nàng chỉ có thể gả đến La gia thôi. Hôm nay tới là để làm rõ, chuyện hôm qua rốt cuộc có phải là Thẩm Mầu Đơn cố ý dẫn người tới không. Nàng ta hung ác nhìn hai người, mắt thấy Tư Cúc không chịu xuống xe, nàng ta chợt đưa tay kéo áo Tư Cúc kéo xuống dưới, tay còn lại thuận thế nắm tóc Tư Cúc, làm Tư Cúc kêu lên đau đớn.

Thẩm Mầu Đơn hạ mi cau mày, vội nói: “Tư Cúc, ngươi đi xuống trước đi, đợi nàng ta nói xong lời muốn nói chúng ta lại tiếp tục lên đường, ngươi đừng lo, ta sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tư Cúc cắn phần bước xuống xe ngựa, Diêu Nguyệt bước lên xe ngựa ngồi đối diện Thẩm Mầu Đơn, nàng ta nhìn chằm chằm Thẩm Mầu Đơn, cười lạnh một tiếng: “Mầu Đơn, ta thấy ngươi hôm nay dường như không đau lòng lắm thì phải, nam nhân ngươi yêu nhất sùng bái nhất bây giờ ở bên ta rồi, vậy mà ngươi không đau lòng sao?”

Thẩm Mầu Đơn buồn bã cười: “Không gì đau thương hơn trái tim đã chết, bây giờ nhìn thấy hai người các ngươi ta lại cảm thấy buồn nôn, cho nên ngươi có lời gì muốn nói thì nói nhanh lên, nói xong thì rút đi, suốt đời này ta cũng không muốn gặp lại hai người các ngươi nữa.”

Diêu Nguyệt hừ một tiếng, hình như cảm thấy đây mới là đáng vẽ mà Thẩm Mầu Đơn nên có: “Chuyện hôm qua có phải là ngươi cố ý hay không? Ngươi cố ý dẫn những người đó đi theo để sỉ nhục ta? Thẩm Mầu Đơn thật không ngờ ngươi lại nhẫn tâm như vậy!”

“Cố ý?” Sắc mặt Thẩm Mầu Đơn trở nên trắng bệch: “Ta vốn nghĩ huynh ấy là chính nhân quân tử, ta căn bản không có nghi ngờ huynh ấy, lời ngươi nói ta vốn không tin, cũng sẽ không đi. Ta tới sương phòng không phải vì tìm ngươi, mà là tìm huynh ấy hỏi thăm tình hình ở An Dương, ngươi biết mà, bây giờ A Hoán đã đậu sơ khảo, mùa xuân tới là phải lên kinh dự thi, huynh ấy từng đi qua, ta chỉ muốn hỏi thăm huynh ấy một chút. Mấy vị bằng hữu kia cũng vừa lúc có việc muốn tìm huynh ấy, chúng ta vốn dĩ không biết huynh ấy đang ở sương phòng hậu viện, là Thanh Trúc trực tiếp dẫn chúng ta đi qua, ai ngờ...” Hình như nàng lại nhớ tới chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cơ thể cũng có chút lung lay, đưa tay vịn một góc cửa sổ bên cạnh.

Nàng thật sự không phải cố ý? Diêu Nguyệt có chút nghi ngờ, lại cảm thấy tính tình của Mầu Đơn thật sự không làm ra chuyện dẫn người khác đi sỉ nhục nàng ta, chẳng lẽ thật sự chỉ là sự tình cờ? Là nàng ta hiểu lầm rồi sao?

Về mặt Thẩm Mầu Đơn càng thêm thê lương, nàng thì thảo nhỏ nhẹ: “Chính vì vẫn luôn cho rằng huynh ấy là chính nhân quân tử, cho dù biết nha đầu Thanh Trúc kia có ý với huynh ấy ta cũng không thấy có vấn đề gì cả, luôn nghĩ huynh ấy thật lòng thích ta, sẽ không làm tổn thương trái tim của ta, không ngờ nha đầu Thanh Trúc kia sẽ như vậy, lại để ta bất gặp chuyện của các ngươi, lòng dạ nha đầu kia thật là ác độc...”

Diêu Nguyệt sững sờ, sắc mặt trắng bệch hỏi: “Ngươi nói cái gì? Nha hoàn Thanh Trúc kia thích La đại ca? Hôm qua là nha đầu Thanh Trúc kia dẫn các ngươi qua sao?” Sự việc ngày hôm qua xảy ra quá đột ngột, nàng ta căn bản không để ý đến Thanh Trúc đứng ngoài cửa.

Thẩm Mầu Đơn chỉ là sắc mặt trắng bệch cúi thấp đầu không nói thêm gì nữa.

Trong lòng Diêu Nguyệt như bước ra từ mây mù, chợt sáng tỏ, nha đầu Thanh Trúc kia nếu như thích La Nam, vừa là nha hoàn cận thân của La Nam, tất nhiên sẽ biết chuyện của nàng ta và La Nam, vậy thì chuyện này cũng quá rõ ràng rồi. Nhất định là nha hoàn kia muốn sỉ nhục nàng ta nên mới dẫn theo nhiều người như vậy tới sương phòng, như vậy không chỉ tổn hại danh tiếng của nàng ta, cũng hủy luôn hôn sự của Thẩm gia và La gia, và lại nha đầu này là cô nương nhà tử tế, lại nhìn thấy cơ thể của nam nhân, cả đời này tự nhiên chỉ có thể đi theo nam nhân kia rồi, một mũi tên trúng ba con chim thật là một kẻ sách hay, thật là một nữ nhân thông minh!

Diêu Nguyệt siết chặt nắm tay: “Tiện nha đầu kia, đồ nha đầu chết tiệt, ta sẽ không tha cho ả đâu.” Nói xong cũng không quay đầu lại nhìn Thẩm Mầu Đơn, vội vã nhảy xuống xe ngựa.

Thẩm Mầu Đơn xuyên qua khe hở của cửa xe nhìn theo bóng lưng vội vã rời đi của Diêu Nguyệt, trong lòng tĩnh lặng như nước. Kiếp trước, mặc dù Thanh Trúc vô ý lấy mạng của nàng, nhưng mặc kệ như thế nào, chính bởi vì sự ghen tỵ của ả ta, bản thân nàng mới bất gặp gian tình của hai người kia, lúc này mới bị Diêu Nguyệt hại chết, nếu đã vậy, ả sẽ phải trả giá cho những việc mình đã làm. Hôm qua bởi vì nàng đã biết từ sớm Thanh Trúc cũng biết gian tình của hai người kia, nên mới lợi dụng Thanh Trúc, gọi ả tới, để cho ả dẫn mọi người đi sương phòng, nếu Thanh Trúc không ghen tỵ, an an phận phận, chuyện này sẽ không bị bại lộ trước mặt mọi người, muốn trách thì chỉ có thể trách một không có đầu óc, một hiểm độc. La Nam cũng thật xui xẻo, danh tiếng cả đời bị mất hết, lại có hai nữ nhân này ở bên cạnh hắn ta, cả đời này hắn ta đừng mong nghĩ đến chuyện xoay chuyển.

Tư Cúc đã trèo lên xe ngựa, nhìn đáng vẽ Thẩm Mầu Đơn đang ngây ngốc, cho rằng nàng lại nhớ tới chuyện đau lòng hôm qua, vội vàng an ủi nàng: “Cô nương, người đừng đau lòng nữa, vì tên ngụy quân tử và nữ tử xấu xa như vậy không đáng đâu, sau... sau này chắc chắn sẽ có nam nhân tốt hơn đang chờ cô nương đấy.”

Thẩm Mầu Đơn thu hồi ánh mắt, hướng về phía phu xe ở phía trước nói tiếp tục lên đường, rồi quay đầu nhìn về phía Tư Cúc, vỗ vỗ tay của nàng ấy, “Ngươi đừng lo, ta không sao cả, bọn họ... Bây giờ ta coi như mất mình bị mù, ít ra như vậy cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn là sau này mới phát hiện ra có phải hay không?”

Tư Cúc ra sức gạt đầu: “Cô nương hiểu lý lẽ như vậy là tốt rồi.”

~~~

Đại Giác Tự nằm trên núi Hương Sơn ở ngoại thành huyện Lâm Hoài, được xây dựa vào núi, từ đông sang tây gồm các điện Không Môn, Kim Cương, Vô Lượng Thọ Phật, La Hán Đường bốn gian viện hợp lại tạo thành. Ngoài ra còn có các tòa kiến trúc khác như Nghi Cư Đường, Khế Vân Hiên, Khuynh Vân Đình, Y Lan Đường, v.v... mấy tòa kiến trúc này đều là các viện dành cho khách tới lễ Phật dâng hương nghỉ ngơi. Hậu viện của chùa gồm có tăng phòng (phòng của các tăng nhân), hương tích trù (nhà bếp), trai đường (nhà ăn), chấp sự đường, trà đường...

Đại Giác Tự được các dãy núi vây quanh, trước chùa là vùng đất bằng phẳng màu mỡ phì nhiêu, sau chùa là núi non trùng điệp, xanh tươi rậm rạp, sau chùa còn có dòng suối trong, từ khe đá chảy ra, được các tăng nhân dùng ống trúc dẫn nước chảy róc rách vào cái hồ đá trong chùa, người trong chùa đều lấy nước từ đây để dùng.

Đại Giác Tự này được xem là có tiếng nhất khắp cả triều Vệ, không biết nguyên nhân như thế nào, người tới đây cầu nguyện đa phần đều được toại nguyện, vì vậy hương khói hết sức thịnh vượng, mùa xuân, hạ, thu hằng năm người tới lễ Phật càng nhiều không kể xiết, nay là mùa đông, hương khói vẫn thịnh vượng như cũ, nhưng người ở lại lễ Phật cũng không nhiều, thậm chí Thâm Mẫu Đôn và Tư Cúc còn được phân hân một tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.